Bá Vương Thương

Tác giả: Cổ Long
Thể loại: Truyện Kiếm Hiệp

Mặt Trời Lặn Chiếu Trên Đại Kỳ

Hoàng hôn, chưa đến hoàng hôn.

Mặt trời lặn đang chiếu trên đại kỳ.

Cán cờ màu đen, lá cờ cũng màu đen, thêu năm con chó màu trắng, một đóa hoa màu đỏ.

Đấy chính là lá cờ Khai Hoa Ngũ Khuyển nổi danh nhất trong giang hồ những năm gần đây.

Lá cờ Ngũ Khuyển là lá cờ của tiêu cuộc.

Trường Thanh Tiêu Cuộc ở Liêu Đông đã liên hợp với ba tiêu cuộc lớn nhất ở Trung Nguyên, làm thành một liên doanh tiêu cuộc không tiền khoáng hậu.

Lá cờ Ngũ Khuyển chính là biểu hiệu của tiêu cuộc đó.

Năm con chó trắng, tượng trưng cho năm người...

Chủ nhân của Trường Thanh tiêu cuộc, Liêu Đông đại hiệp Bách Lý Trường Thanh.

Chủ nhân của Trấn Viễn tiêu cuộc, Thần Quyền Tiểu Gia Cát Đặng Định Hầu.

Chủ nhân của Chấn Oai tiêu cuộc, Phúc Tinh Cao Chiếu Quy Đông Cảnh.

Chủ nhân của Oai Quần tiêu cuộc, Ngọc Báo Khương Tân.

Còn có một vị cao thủ đệ nhất trong các tiêu cuộc Trung nguyên, tổng tiêu đầu của Chấn Oai tiêu cuộc, là Càn Khôn Bút Tây Môn Thắng.

Từ lúc liên doanh tiêu cuộc ấy được thành lập đến giờ, bằng hữu hắc đạo càng lúc càng thấy khó làm ăn sinh sống.

Gió đang thổi.

Lá cờ tiêu cuộc bay phần phật.

Lá cờ màu đen dưới ánh tà dương lóng lánh rực rỡ, năm con chó màu trắng cũng đang lóng lánh rực rỡ.

Đinh Hỷ đang ngồi dưới ánh mặt trời lặn, từ xa xa nhìn lại lá cờ lớn màu đen, nét mặt của y cũng đang rực rỡ.

Y là một người rất tùy tiện, có quần áo đẹp mặc, y sẽ mặc, không có quần áo đẹp, y bèn mặc đồ rách rưới. Có rượu thịt ngon, y sẽ ăn uống thoải mái; không có, dù có ba ngày ba đêm, y cũng chẳng thấy sao cả.

Cho dù bị đói ba ngày ba đêm, y cũng còn cười được, rất ít người bắt gặp y đang nhăn nhó khó chịu.

Bây giờ y đang cười. Y cười rất tự nhiên, có lúc nheo mủi lại cười, có lúc tít mắt lại cười, có lúc còn giống như thiếu nữ trề môi ra cười.

Nụ cười của y không có tý gì ác ý, lại càng không có tý gì diểu cợt, ác độc.

Vì vậy, y cười kiểu nào, cũng không hề bị khó coi bao giờ.

Vì vậy, những người biết y đều nói, con người của Đinh Hỷ, thật làm cho người ta mê thích, có điều, cũng không ít người hận y... hiện tại, ít nhất cũng có năm người.

Tiểu Mã dĩ nhiên không phải là một trong năm người đó.

Tiểu Mã tên là Mã Chân, hiện tại y đang đứng sau lưng Đinh Hỷ, chỉ cần gặp Đinh Hỷ ở dâu, thường thường có thể thấy Tiểu Mã ở sau lưng y.

Bởi vì, Tiểu Mã là bạn của Đinh Hỷ, là huynh đệ của Đinh Hỷ, có lúc còn giống như con của Đinh Hỷ.

Có điều y không tùy hòa như Đinh Hỷ, cũng không làm cho người ta mê thích như Đinh Hỷ.

Cặp mắt của y lúc nào cũng mở to nhìn trừng trừng, gương mặt lúc nào cũng lộ vẻ không phục ai cả, gặp ai cũng làm như muốn tìm người ta gây lộn, không những vậy, mà bất kỳ lúc nào cũng có thể đánh lộn được.

Vì vậy, rất nhiều người gọi y là Phẫn Nộ Đích Tiểu Mã.

Hiện tại y xem ra rất phẫn nộ, cặp mắt đang mở lớn nhìn trừng trừng vào lá cờ đang bay phất phới, hai nắm tay đang nắm chặt lại, miệng thì lẩm bẩm mắng chửi:

- Tam dương khai thái, ngũ khuyển khai hoa, con mẹ nó thật là quỷ gì đâu, mấy con rùa đen tại sao không gọi luôn là Ngũ Khuyển phóng thí?

Đinh Hỷ vẫn mỉm cười lắng nghe.

Y đã nghe quen quá, Tiểu Mã nói chuyện, nếu không có ba chữ "con mẹ nó" trong đó, mới là chuyện lạ.

Tiểu Mã lại mắng thêm vài ba câu nữa, rồi mới nói tiếp:

- Nhưng tôi còn không hiểu được tại sao, mấy con rùa đen ấy lại không muốn làm người, mà cứ đòi làm chó.

Đinh Hỷ mỉm cười nói:

- Bởi vì chó vốn là bạn thân của loài người, giữ nhà cho loài người, dẫn đường cho loài người.

Tiểu Mã nói:

- Chó vàng, chó mực, chó đốm cũng là chó, tại sao lại cứ nhất định đòi làm chó trắng?

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì, trắng đại khái tượng trưng cho thuần khiết cao quý.

Tiểu Mã nhổ toẹt một bãi nước miếng thật mạnh xuống đất, trừng mắt nói:

- Bất kể ra sao, chó vẫn là chó, chó ỷ thế chủ, cặp mắt chó khinh lờn người, chó đổi không được cái tật ăn cức, chó trắng chó đen cũng vậy.

Xem ra y đối với năm người đó không những chán ghét, mà còn hận thù, hận thù muốn chết đi được.

Bởi vì, y là một tên cường đạo, cường đạo hận bảo tiêu, dĩ nhiên là chuyện quá thiên kinh địa nghĩa.

Tiểu Mã lại nói:

- Tuy tôi là cường đạo, nhưng chuyện tôi làm không thèm dấu chi ai, ít nhất con mẹ nó cũng không đi làm chuyện giữ nhà cho mấy tên tham quan ô lại, ác bá gian thương.

Đinh Hỷ nói:

- Chuyện bọn họ làm, tuy chẳng hay ho gì, nhưng năm người đó, bản thân họ không phải là những kẻ xấu, nhất là gã Đặng Định Hầu của Trấn Viễn.

Tiểu Mã nói:

- Hình như lần này hắn theo áp tiêu đấy.

Đinh Hỷ nói:

- Chắc đúng là y.

Tiểu Mã hỏi:

- Nghe nói, y chưa bao giờ bị mất tiêu lần nào?

Đinh Hỷ nói:

- Thần Quyền Tiểu Gia Cát không phải chỉ có hư danh thôi.

Tiểu Mã cười nhạt nói:

- Bất kể y là Tiểu Gia Cát hay Đại Gia Cát, lần này chắc chắn là lộn cù mèo một vòng.

Đặng Định Hầu cưỡi ngựa toàn là thứ tốt, cũng như rượu của y uống phải là rượu ngon.

Kỵ thuật của y cũng giỏi như tửu lượng của y vậy.

Người trong giang hồ đều công nhận, không những y là chủ nhân của một trong bốn tiêu cục lớn ở Trung Nguyên, y còn là một người biết hưởng thụ nhất, tư tưởng rộng rãi minh bạch nhất, làm việc hăng hái nhất.

Lần này, kế hoạch thành lập liên doanh là do y đề xướng ra. Thiếu Lâm Thần Quyền của y luyện đã đến tám chín phần hỏa hầu, nghe nói, vũ công của Đặng Định Hầu không dưới tứ đại trượng lão của chùa Thiếu Lâm.

Sau khi liên doanh tiêu cục đã được thành lập rồi, danh tiếng của y trên giang hồ lại càng lừng

lẫy.

Bà vợ của y mỹ lệ và hiền thục, con cái của y thông minh và hiếu thuận, bạn bè của y cũng đối xử với y rất tốt.

Năm nay y mới chỉ bốn mươi bốn tuổi, chính là cái tuổi tinh lực sung túc nhất, tư tưởng chính chắn nhất của cuộc đời người đàn ông.

Cỡ hạng người như y, còn có chuyện gì đáng phải lo âu áy náy?

Có!

Có hai chuyện...

Một trong bốn đại tiêu cuộc lớn nhất, lịch sử lâu dài nhất của Trung Nguyên, là Đại Vương tiêu cuộc, không chịu tham gia vào kế hoạch liên doanh của y... Lão Vương thật là một kẻ ngoan cố.

- Lão này cũng như cây thương của lão ta sử dụng, vừa già vừa ngạnh, nhưng phân lượng lại nặng làm sao.

Liên doanh tiêu cục thành lập chỉ nội trong ba tháng đã bắt đầu có kết quả khả quan, lá cờ Khai Hoa Ngũ Khuyển đi đến đâu, bằng hữu hắc đạo chỉ còn nước ngồi nhìn thở dài.

Có điều hai tháng gần đây, hàng hóa của bọn họ, lại bị mất đi hai lần, không những người bị thương, hàng cũng bị mất.

Người bị thương đều là cao thủ trong tiêu cục, hàng bị mất đều là thứ hồng hóa trị giá trăm vạn.

Hồng hóa là những món đồ kim châu tế nhuyễn, kỳ trân dị bảo, những người nhờ bảo tiêu thường thường là những người không dám cho người ta biết chuyện, vì vậy mới đem tiền đổi ra thành hồng hóa.

Bởi vì những thứ đồ này không những dễ dàng di chuyển, mà còn dễ làm thành ám tiêu, ám tiêu có nghĩa là, phía ngoài mặt trang đầy những thứ đồ khác, hồng hóa thì dấu vào chỗ nào đó bí ẩn, giá trị đều lên quá trăm vạn.

Lần bảo tiêu này trách nhiệm quả thật là nặng nề, nhưng Đặng Định Hầu không hề sợ nặng nề.

Y đối với chính mình rất có lòng tin, đối với lần bảo tiêu này rất chắc ăn.

Lần bảo tiêu này, con đường đi qua, chỗ giấu đồ, đều tuyệt đối bí mật.

Y trang bày những thứ hàng hóa để ngụy trang trông rất ra vẻ, ngoại trừ có thêm vài người, không ai có thể biết được hồng hóa có giấu trong đó, lại càng không thể biết được hồng hóa giấu ở chỗ nào.

Đặng Định Hầu ngẫng đầu nhìn nhìn cây cờ lớn cắm xéo trên chiếc xe tiêu đầu tiên, gương mặt bất giác lộ ra một nụ cười đắc ý.

Lá cờ lụa màu đen, cán cờ làm bằng thép ròng, hồng hóa trị giá trăm vạn lượng đều giấu hết trong đó.

Trừ bọn họ năm người ra, bí mật ấy không có người thứ sáu nào biết đến.

Xe chạy rầm rầm, ngựa hý vang rần, gió hú.

Gió thổi theo bóng hoàng hôn lại, thành quách bên Bảo Định Phủ đã thấy lấp ló ở xa xa.

Lão Triệu đang đi theo hộ vệ cây cờ thở phào một hơi, chỉ cần đến được Bảo Định, chuyến tiêu này xem như đã giao được xong hàng.

Nghĩ đến bửa nhậu tại Bảo Định Phủ, mấy mụ đàn bà, tối nay mình có thể vui sướng thỏa thích một phen được rồi.

Chính ngay lúc đó, bỗng nghe ầm lên một tiếng, lão Triệu thấy trước mặt tối sầm lại, người ngựa té xuống một cái hố sâu, cổ xe lão đang bảo vệ cũng đổ xuống theo, ngã vào người lão, càng xe tấu xảo đánh vào giữa hai đùi.

- Lần này là xong rồi.

Lão Triệu co rúc người lại, muốn mửa mà chẳng mửa ra được gì, đau quá gập cả người lại.

Chính cùng lúc đó, trong khu rừng bên cạnh cây cối bỗNg nhiên đổ ập xuống, có cây đổ xuống trên lưng, có cây đè xuống trên người bọn bảo tiêu.

Đội ngũ đang bày chỉnh tề bỗng nhiên biến thành rối loạn lung tung, người té ngựa ngã ra ngổn ngang.

Đặng Định Hầu xoay người kìm cương lại, đang tính dục ngựa chạy về phía trước để bảo vệ tiêu xa và cây cờ, trong bụi đã có ba điểm sáng lạnh bắn ra, trúng vào mông ngựa.

Tuy y đang cưỡi một con thiên lý lương câu đã quen được huấn luyện, con ngựa đau quá chịu không thấu, hý lên một tiếng, chồm hai vó trước lên.

Y đang tính bỏ chân ra phóng xuống, con ngựa đã chảy như bay về phía trước, nhảy qua đám cây, xông ra ngoài mười mấy trượng.

Đợi đến lúc y bỏ chân ra được khỏi yên ngựa, tung người lên cao, trong bụi cây lại có một sợi dây dài bay ra, quấn lấy cây cờ trên chiếc xe bị đổ xuống hố, chỉ nghe vù lên một tiếng, cây cờ lớn màu đen đã bị dây thừng cuốn lấy lôi lên lại đằng sau.

Người của Đặng Định Hầu tuy đang bay lên, trái tim của y thì chìm xuống dưới.

Những tay tiêu sư theo xe la lớn lên:

- Mau bảo vệ tiêu xa, đừng trúng phải kế điệu hỗ ly sơn của địch nhân!

Những tay tiêu sư lão luyện đều biết rằng, cờ bảo tiêu tuy bị cướp đi cũng hơi ê mặt, tiêu xa mà bị cướp lại là chuyện rất nghiêm trọng.

Dĩ nhiên là phải bảo vệ tiêu xa trước, rồi đoạt cờ bảo tiêu lại sau.

Đặng Định Hầu nhìn những tay tiêu sư lão luyện ấy, muốn ói cả máu ra.

Trong lùm cây, thấp thoáng có bóng người, hình như còn đang cười ra tiếng.

Đặng Định Hầu phóng xiêng người, chiêu Nhũ Yến Đầu Lâm, nhấp nhô hai lượt đã tung lại đó.

Đệ tử Thiếu Lâm tuy sở trường không phải là khinh công, nhưng khinh công của y không kém cỏi tý nào.

Có điều đợi đến lúc y tung người lại, trong lùm cây chẳng còn thấy bóng dáng người nào ở đó.

Trên cây cổ thụ có bảy cây kim găm vào một mảnh giấy:

- Tiểu Gia Cát hôm nay đã biến thành Tiểu Trư Ca, con mẹ nó, đả ngứa quá.

Hoàng hôn, đã hoàng hôn.

Ánh mặt trời tà chiếu trên hoang dã, trong buổi chiều thu trên xứ bắc.

Xa xa hình như có tiếng người đang cười lớn, tiếng cười truyền lại, phảng phất có một lá cờ lớn màu đen đang nghinh gió thổi phần phật.

Đặng Định Hầu nắm chặt hai nắm tay, lắng nghe hồi lâu, rồi mới thở ra một hơi dài:

- Đây là hạng người nào? Hạng người nào lại có bản lãnh cao cường như vậy?

Ngũ Khuyển Khai Hoa, lá cờ tung bay quyện gió.

Tiểu Mã một tay cầm cây cờ lớn, đứng trên lưng ngựa bằng một chân, đứng vững như Thái Sơn.

Con ngựa này là thứ lương câu, chạy bon bon thần tốc như mủi tên.

Tiểu Mã ngẫng mặt lên lớn tiếng nói:

- Tiểu Gia Cát hôm nay biến thành Tiểu Trư Ca, con mẹ nó, thật là đả ngứa.

Y còn chưa cười xong, dưới bụng ngựa bỗng có bàn tay thò ra, nắm lấy bàn chân của y xoay một cái.

Tiểu Mã lộn trong không trung hai vòng, té ngồi xuống đất, cây cờ trên tay chẳng còn thấy đâu.

Cây cờ đã nằm trong tay Đinh Hỷ, ngựa đã chậm vó lại, Đinh Hỷ đang ngồi trên lưng ngựa nhìn y cười hì hì.

Tiểu Mã sờ sờ mủi, cười khổ hỏi:

- Anh làm gì vậy?

Đinh Hỷ mỉm cười nói:

- Chẳng qua muốn giáo huấn chú một chút, nhắc chú đừng có đắc ý quá quên đi cả mọi chuyện.

Tiểu Mã đứng dậy, cúi gầm đầu, y muốn nổi nóng lên mà không dám, y còn làm như muốn bật khóc cả lên, xem ra có phải là "Phẫn Nộ Đích Tiểu Mã" gì nữa đâu, phải là "Khả Lân Đích Tiểu Lư Tử" mới đúng.

Đinh Hỷ hỏi:

- Chú muốn khóc?

Tiểu Mã trề môi, không nói gì.

Đinh Hỷ nói:

- Người nào muốn khóc thì không có rượu uống.

Tiểu Mã cắn chặt môi lại, rốt cuộc cũng mở miệng ra hỏi:

- Còn người không khóc thì sao?

Đinh Hỷ nói:

- Người không khóc thì theo ta lại Bảo Định uống rượu.

Tiểu Mã hỏi:

- Có thể uống được bao nhiêu?

Đinh Mã nói:

- Hôm này phá lệ, có thể uống mười cân.

Tiểu Mã bỗng nhiên hô lên một tiếng, nhảy dậy, búng người lên không trung, bàn tay của Đinh Hỷ đã chờ đó.

Hai người lập tức hỷ hỷ hả hả trên lưng ngựa, xô qua xô lại, cười vang cả lên.

Kiện mã chạy như bay về phía trước, tiếng cười dần dần đi xa, cây cờ trên ngựa tung bay phần phật trong gió.

Bấy giờ tia sáng cuối cùng của một ngày đang chiếu trên lá cờ đen bỗng tắt phụt, rồi màn đêm thình lình bao trùm xuống vạn vật, lá cờ đen không còn thấy bóng dáng ở đâu.

Quyền Đầu Đối Quyền Đầu

Đêm.

Đèn đã được đốt lên.

Trong phòng đầy những mùi thịt nướng và rượu.

Trần rất cao, cây cờ Khai Hoa Ngũ Khuyển đang treo tuốt trên trần nhà, theo gió tung bay.

Ở trong nhà rồi, gió từ đâu ra bây giờ?

Gió từ miệng Tiểu Mã thổi ra.

Y ngẩng mặt lên, ngồi phệt ra ghế, uống một ngụm rượu, thổi ra một hơi, lá cờ không ngớt bay phần phật cả nửa tiếng đồng hồ rồi, rượu cũng đã uống mất đi một vò.

Đinh Hỷ đang ngồi bên cạnh nhìn, cũng nhìn mất nửa tiếng đồng hồ, nhịn không nổi cười nói:

- Chân khí của chú cũng nhiều lắm đó.

Không những y có chân khí nhiều, còn có mạnh nữa, có điều trước mặt Đinh Hỷ, y chẳng phát ra được chút gì khí giận.

Cán cờ nằm trên bàn.

Đinh Hỷ vỗ nhẹ lên cán cờ bóng loáng, bỗng nhiên lại hỏi:

- Chú biết trong cán cờ này giấu gì không?

Tiểu Mã lắc lắc đầu.

Đinh Hỷ nói:

- Chú cũng không biết tại sao ta bảo chú giành cây cờ này?

Tiểu Mã lại lắc lắc đầu.

Y không rãnh nói chuyện, miệng của y còn đang bận thổi phù phù.

Đinh Hỷ lại nói:

- Chú bớt thổi đi có được không, dùng đầu não suy nghĩ một tý.

Tiểu Mã nói:

- Được.

Y lập tức đóng miệng lại, ngồi thẳng dậy, chùi chùi mủi hỏi:

- Có điều đại ca muốn tôi nghĩ gì bây giờ?

Đinh Hỷ nói:

- Từng chuyện một, chú cứ nghĩ thử xem, nghĩ ra rồi thì làm.

Tiểu Mã nói:

- Tôi chẳng phải nghĩ gì làm gì cho mệt, đại ca muốn tôi làm gì, tôi làm vậy!

Đinh Hỷ nhìn nhìn y, bỗng không cười nữa.

Lúc y bị cảm động, y nhất định cười không nổi.

Tiểu Mã nhìn cán cờ để trên bàn không chớp mắt, bỗng nhiên nói:

- Tôi nghĩ không ra.

Đinh Hỷ nói:

- Chú nghĩ không ra?

Tiểu Mã nói:

- Cán cờ này không lớn cũng không dài, thật tình tôi nghĩ không ra được trong đó chứa được bao nhiêu thứ.

Đinh Hỷ rốt cuộc bật cười lên một tiếng, xoay cái nắp nằm dưới đáy cán cờ, chỉ nghe "đinh đinh đong đong" vang lên, như những dây đàn được gãy lên liên tiếp, từng hạt từng hạt rơi xuống mặt bàn.

Cặp mắt của Tiểu Mã đang nhìn trừng trừng sững sốt.

Y không phải là người thấy tiền là mê, có điều ngay cả y cũng nhìn muốn lồi mắt ra.

Bởi vì thật tình y chưa bao giờ thấy qua, trên đời này lại có những thứ huy hoàng mỹ lệ như vậy.

Y bị kinh ngạc cảm động, không phải là giá trị của những viên minh châu, mà là cái huy hoàng cái mỹ lệ không thể so sánh được.

Đinh Hỷ cầm một hạt minh châu lên, ánh mắt cũng lộ vẻ cảm động, y lẩm bẩm nói:

- Muốn tìm một viên trân châu như thế này cũng không có gì khó khăn lắm, có điều, bảy mươi hai viên giống vậy...

Y thở ra, rồi mới nói tiếp:

- Xem ra, cái tên Đàm Đạo, tuy lòng dạ độc ác, nhưng cũng còn có tý bản sự.

Tiểu Mã hỏi:

- Đàm Đạo? Có phải cái tên quan chó để Đàm Đạo lột da người ta không?

Đinh Hỷ nói:

- Ừ.

Tiểu Mã hỏi:

- Bao nhiêu trân châu đây là của hắn?

Đinh Hỷ nói:

- Là của y mua lại đặc biệt dành tặng cho kẻ đở đầu của y trong kinh thành làm lễ thọ đó.

Cặp mắt của Tiểu Mã lập tức lại trừng lên tròn xoe, y bỗng nhiên nhảy dậy, đấm vào bàn một cái, hằn học nói:

- Cái tên vương bát đản đó, tôi đã muốn làm thịt hắn từ lâu, con mẹ nó gã Đặng Định Hầu tự cho mình là anh hùng, lại đi làm chó săn cho cái tên rùa đen chó đẻ đó!

Đinh Hỷ hững hờ nói:

- Dưới mắt bọn bảo tiêu chỉ có hai hạng người, một hạng là khách hàng, một hạng là cường đạo, cường đạo luôn luôn đáng chết, khách hàng luôn luôn đúng.

Tiểu Mã tức giận nói:

- Dù khách hàng là rùa đen vương bát cũng đúng luôn sao?

Đinh Hỷ nói:

- Bất kể cường đạo là thứ cường đạo gì, dưới mắt bọn họ đều là kẻ đáng chết.

Gương mặt y còn đang cười, ánh mắt đã lộ vẻ bi ai và phẫn nộ không sao tả xiết.

Tuy không ai gọi y là "Phẫn Nộ Đích Tiểu Mã", nhưng y chắc chắn là một người trẻ tuổi đầy phẫn nộ, hận không thể san bằng hết được những chuyện bất bình trên thế gian này.

... Hỷ, người trẻ tuổi, lối suy nghĩ thật khả ái làm sao, sinh mệnh cũng khả ái làm sao!

Đinh Hỷ lại cầm hạt trân châu lên nói:

- Chú xem, những hạt trân châu này trị giá bao nhiêu?

Tiểu Mã nói:

- Tôi nhìn không ra.

Quả thật y nhìn không ra.

Có người sinh ra không có tý quan niệm gì về tiền bạc hay giá trị đồ vật, y là một trong những người đó.

Đinh Hỷ nói:

- Một trăm vạn lượng.

Tiểu Mã hỏi:

- Trăm vạn lượng bạc?

Đinh Hỷ gật gật đầu, nói:

- Chẳng qua, đây là tang vật, bọn họ muốn bán nhanh, nhiều nhất chỉ bán được sáu phần.

Tiểu Mã hỏi:

- Còn mình có phải muốn bán nhanh không?

Đinh Hỷ nói:

- Không những muốn bán lẹ, còn muốn lấy tiền mặt nữa.

Tiểu Mã hỏi:

- Tại sao?

Đinh Hỷ nói:

- Bảy anh em nhà họ Sa ở Loạn Thạch Cương đều bị chết dưới lá cờ Ngũ Khuyển, để lại cả nhà cô nhi quả phụ, còn có các huynh đệ Ở Thanh Phong Sơn và Tây Hà Thập Bát trại, dù bọn họ đáng tội không nói gì, vợ con nào có tội. Những người đàn bà những đứa con nít đó đều có quyền để sống, muốn sống, phải có cơm ăn, muốn có cơm ăn, phải có tiền.

Cái đạo lý đó, Tiểu Mã hiểu lắm.

Những cô nhi quả phụ đó, trên giang hồ thật tình rất nhiều.

Nhưng trừ Đinh Hỷ ra, có ai nghĩ dùm tới bọn họ?

Tiểu Mã chớp mắt hỏi:

- Một trăm vạn lượng, sáu phần có phải là sáu chục vạn lượng không?

Đinh Hỷ thở ra, nói:

- Lần này xem ra chú tính không sai chút nào.

Tiểu Mã nói:

- Sáu chục vạn lượng bạc, muốn tôi vác từng rương từng rương về cũng mất cả nửa ngày, trong giang hồ có ai đổ ra lập tức được bao nhiêu đó tiền bạc, mua lấy cái món đồ nóng hổi này?

Đinh Hỷ không trả lời, y hớp một ngụm rượu, ăn một miếng thịt bò nướng, rồi mới ung dung nói:

- Bảo Định phủ là một thành phố lớn, Chấn Oai tiêu cuộc chính đang đóng ở đây, trong thành ngoài thành, không chừng khắp nơi đều có tai mắt của bọn họ.

Tiểu Mã thừa nhận:

- Mấy đứa chó quả nhiên có không ít ở đó.

Đinh Hỷ nói:

- Vậy thì chú nghĩ xem, tại sao nơi nào không lại, ta cứ muốn lại đây?

Tiểu Mã nói:

- Tôi nghĩ không ra.

Đinh Hỷ nói:

- Chú quả thật nghĩ không ra?

Tiểu Mã sờ sờ mủi, cười vả lả nói:

- Đại ca nghĩ đâu đó rồi, tại sao còn muốn tôi nghĩ làm gì?

Đinh Hỷ nói:

- Chỉ vì ta muốn kéo vài sợi gân, bẻ vài cái xương lười biếng của chú, chữa bệnh lười cho chú đó.

Không ai hiểu Tiểu Mã bằng y.

Y biết có nhiều chuyện Tiểu Mã không phải là nghĩ không ra, chẳng qua lười không nghĩ đến thế thôi.

Đinh Hỷ nói:

- Chú có biết cái tên Trương Kim Đỉnh không?

Lần này, Tiểu Mã không thấy lắc đầu.

Y có lại Bảo Định một lần.

Những người có tới Bảo Định, nhất định sẽ không thể không nghe đến Trương Kim Đỉnh.

Trương Kim Đỉnh là người giàu nhất ở phủ Bảo Định, và cũng là một nhà từ thiện số một trong phủ, lấy tám chữ "Phú khả địch quốc, lạc thiện hiếu thi" ra hình dung y, cũng không phải là sai gì.

Đinh Hỷ nói:

- Chú có biết Trương Kim Đỉnh dựa vào đâu mà giàu có lên vậy không?

Lần này Tiểu Mã lại lắc đầu trở lại.

Đinh Hỷ nói:

- Có hạng người tuy không chính mình đi cướp, nhưng trái tim còn đen hơn cả cường đạo, người khác liều mạng đi cướp của, y ngồi không mua lại, ba phần trả không tới hai phần, trao tay qua ít nhất cũng kiếm chác được vô số tiền lời.

Tiểu Mã hỏi:

- Anh nói có phải là những tên chuyên môn đi mua đồ tang vật không?

Đinh Hỷ gật đầu nói:

- Trương Kim Đỉnh vốn là hạng người đó.

Tiểu Mặt đớ mặt ra.

Đinh Hỷ nói:

- Bây giờ y vẫn còn là hạng người đó, chẳng qua, tỳ vị của y lớn lên một tý, làm ăn nhỏ nhoi, y chẳng thèm để mắt đến.

Tiểu Mã hỏi:

- Chúng ta lại phủ Bảo Định, có phải là để gặp y?

Đinh Hỷ nói:

- Ừ.

Tiểu Mã bỗng nhiên nhảy dựng lên, lớn tiếng nói:

- Cái thứ đó, con mẹ nó, thật không phải là con người, sao đại ca lại đi tìm hắn?

Đinh Hỷ còn chưa mở miệng, ngoài cửa đã có người vừa cười vừa nói:

- Y lại đây không phải tìm ta, mà là tìm tiền của ta.

Con người Trương Kim Đỉnh giống như một cái đỉnh, một cái kim đỉnh.

Trên đầu y đội một cái mủ kim quan, eo lưng đeo một sợi kim đái, trên người mặc một bộ kim bào, ngón tay đeo đầy nhẫn ngọc dát vàng, ít nhất là bảy tám ngón.

Sợi dây thắt lưng của y rất rộng, bởi vì cái bụng của y so với cái đỉnh bày ngoài chùa Bảo Định xem ra không kém bao nhiêu.

Lúc Tiểu Mã xông ra mở cửa, y đã đứng vững như cái vại ba chân ở đó.

Phía sau lưng y còn có hai người, một người mặc áo lòe loẹt bó thân, đầu đội mũ lệch, ăn mặc tựa như một gã bảo tiêu đệ tam cấp trên hý đài.

Tiểu Mã nói:

- Ngươi là gã họ Trương?

Trương Kim Đỉnh nói:

- Ngươi là gã "Phẫn Nộ Đích Tiểu Mã"?

Xem ra danh tiếng của Tiểu Mã trong giang hồ không còn nhỏ nhoi gì, ngay cả hạng người này cũng đã nghe đến y.

Tiểu Mã trừng mắt, nhìn y từ cái bụng đi lên tới mặt, gằn giọng hỏi:

- Làm sao ta biết được ngươi là Trương Kim Đỉnh thật hay giả?

Trương Kim Đỉnh đáp:

- Ngươi nhất định phải biết, trừ ta ra, còn ai có được bao nhiêu đó thịt trong người?

Tiểu Mã cười nhạt hỏi:

- Bao nhiêu đó thịt trong người của ngươi là ở đâu ra?

Trương Kim Đỉnh cười nói:

- Dĩ nhiên là từ trên người các ngươi chạy qua đấy.

Lúc y cười, chỉ thấy da mặt cười mà không thấy thịt cười, đấy không phải vì thịt trên mặt quá nhiều, chẳng qua, da của y quá dày, cơ hồ muốn chôn luôn cái mủi vào trong đó, chẳng còn thấy đâu.

Tiểu Mã muốn đấm cho y một quyền vào mặt cho sưng cái mủi lộ ra ngoài.

Trương Kim Đỉnh nói:

- Đừng quên ta là người đại ca của ngươi mời lại, ngươi mà đánh ta, không khác gì đánh vào mặt đại ca của ngươi.

Tiểu Mã nắm chặt hai nắm tay, rốt cuộc y không đấm ra quyền nào.

Trương Kim Đỉnh thở phào ra một hơi dài, mỉm cười nói:

- Bây giờ chúng ta có thể vào được chưa, xin nói dùm.

Tiểu Mã nói:

- Muốn vào, chỉ một mình ngươi vào thôi.

Trương Kim Đỉnh nói:

- Các vị có hai người, dĩ nhiên ta cũng phải đem vào hai người, ta làm ăn trước giờ rất công bình.

Tiểu Mã hỏi:

- Còn ngươi không tính sao?

Trương Kim Đỉnh nói:

- Con người của ta không thể tính là một người, lúc nãy chính ngươi đã có nói rồi.

Tiểu Mã tức quá đần mặt ra, Đinh Hỷ thì bật cười lên.

Y mỉm cười bước lại kéo Tiểu Mã, hững hờ nói:

- Trương lão bản còn không xem mình là người, chú lại đi tức giận làm gì?

Tiểu Mã cũng bật cười lên, nói:

- Chẳng qua tôi chỉ lấy làm lạ, trên đời này tại sao lại có hạng người không thích làm con người?

Trương Kim Đỉnh trừng mắt lên cười nói:

- Bởi vì thời buổi này, chỉ có làm người mới khổ, làm heo làm chó, so ra còn dễ dàng hơn làm người.

Nhìn thấy những hạt trân châu trên bàn, cặp mắt ti hí của Trương Kim Đỉnh bỗng nhiên tròn vo lại, y thở ra nhè nhẹ một hơi, nói:

- Đây có phải là đồ các vị muốn bán cho ta?

Đinh Hỷ nói:

- Nếu không phải là thứ hàng thế này, làm sao tôi dám lao động đến đại giá của Trương lão bản?

Trương Kim Đỉnh hỏi:

- Ông muốn bán bao nhiêu?

Đinh Hỷ nói:

- Một trăm vạn lượng.

Trương Kim Đỉnh hỏi lại:

- Một trăm vạn lượng?

Tiểu Mã nhảy dựng lên, chụp ngay lấy cổ áo của y, tức giận nói:

- Ngươi đang nói chuyện, hay đang đánh rắm vậy?

Trương Kim Đỉnh vẫn còn đang cười tít mắt, nói:

- Tôi chỉ bất quá đang làm chuyện mua bán, người bán đưa giá ra, người mua trả giá lại, làm ăn vốn là vậy mà.

Tiểu Mã nói:

- Ta không phải là kẻ làm ăn.

Đinh Hỷ nói:

- Ta là kẻ làm ăn.

Tiểu Mã ngó mặt ra, bàn tay buông thỏng xuống.

Đinh Hỷ mỉm cười nói:

- Trương lão bản thích đưa giá qua trả giá lại, ta phụng bồi được mà.

Trương Kim Đỉnh nói:

- Tối đa ta chỉ bỏ ra được hai vạn.

Đinh Hỷ nói:

- Chín mươi chín vạn.

Trương Kim Đỉnh nói:

- Ba vạn.

Đinh Hỷ nói:

- Chín mươi tám vạn.

Trương Kim Đỉnh nói:

- Bốn vạn.

Đinh Hỷ nói:

- Được, ta bán.

Tiểu Mã lại đần mặt ra, ngay cả Trương Kim Đỉnh cũng ngớ ngẫn, y nằm mộng cũng nghĩ không ra có người xem vàng như đồ sắt vụn, đây quả thật là trên trời bỗng nhiên rớt xuống một bao thịt.

Đinh Hỷ mỉm cười nói:

- Ta là hạng người tri túc, tri túc thì luôn luôn sung sướng.

Trân châu nằm trên mặt bàn được bao quanh bởi những chiếc đũa.

Y di động một chiếc đũa, trân châu bèn lăn long lóc ra kẻ hở, lăn xuống, lọt vào trong cán cờ màu đen.

Trương Kim Đỉnh nhìn y, bỗng nhiên hỏi:

- Ông có biết ta đang nói đến bốn vạn gì không?

Đinh Hỷ hỏi:

- Không lẽ không phải là bốn vạn lượng?

Trương Kim Đỉnh nói:

- Bốn vạn đồng.

Đinh Hỷ nói:

- Bốn vạn đồng ta cũng bán cho ông.

Tiểu Mã kinh ngạc nhìn y, hình như y chưa hề gặp qua người này bao giờ.

Nhưng Đinh Hỷ chẳng thèm nhìn y, lại nói:

- Đừng nói là có bốn vạn đồng, dù Trương lão bản không đưa đồng nào, ta cũng bán luôn.

Tiểu Mã nhịn không nổi nữa, lớn tiếng nói:

- Đại ca của ta chịu bán, ta không chịu.

Đinh Hỷ nói:

- Đại ca chú chịu, chú cũng chịu luôn.

Tiểu Mã hỏi:

- Tại sao?

Y trước giờ rất nghe lời Đinh Hỷ, Đinh Hỷ làm, đây là lần đầu tiên y mở miệng hỏi:

- Tại sao?

Bởi vì hiện giờ y cảm thấy kỳ lạ quá, kỳ lạ muốn chết người.

Đinh Hỷ nói:

- Chú nhất định phải hỏi cho ra?

Tiểu Mã nói:

- Ừ.

Đinh Hỷ thở ra nói:

- Bởi vì ta sợ đánh nhau.

Tiểu Mã lại tròn xoe mắt, lấy ngón tay đụng vào cái bụng của Trương Kim Đỉnh, hỏi:

- Anh sợ đánh lộn với tên này?

Đinh Hỷ nhìn Trương Kim Đỉnh từ trên xuống dưới hai lượt nói:

- Cỡ hạng người như Trương lão bản, dù có bảy tám chục tên, muốn đánh lộn, ta cũng còn thoải mái xin thù tiếp.

Tiểu Mã hỏi:

- Vậy thì anh sợ đánh nhau với ai?

Đinh Hỷ hỏi lại:

- Chú nhìn không ra thật sao?

Tiểu Mã nói:

- Tôi nhìn không ra.

Người đứng cúi đầu sau lưng Trương Kim Đỉnh, ăn mặc như một tên bảo tiêu trên hý dài nãy giờ, bỗng nhiên cười lên một tiếng, nói:

- Tôi nhìn ra.

Tiểu Mã trừng mắt hỏi:

- Ngươi? Ngươi nhìn ra con mẹ gì?

Gã bảo tiêu nói:

- Ít ra ta cũng nhìn ra được một chuyện.

Tiểu Mã nói:

- Ngươi nói đi.

Gã bảo tiêu nói:

- "Thảo Nhân Hỷ Hoan Đích Đinh Hỷ" quả thật không hổ là đệ nhất trí đa tinh trong hắc đạo, còn "Phẫn Nộ Đích Tiểu Mã" thật là con mẹ nó, một cái bao cỏ vô dụng.

Tiểu Mã nhảy dựng lên nói:

- Ngươi là thứ gì?

Gã bảo tiêu nói:

- Người còn nhìn chưa ra?

Tiểu Mã nói:

- Ta chỉ thấy, ngươi chẳng phải thứ gì, cũng chẳng phải người, tối đa chỉ bất quá là con mẹ nó, một con chó trắng.

Gã bảo tiêu cười lớn.

Y vừa cười lớn vừa thoát bộ áo hoa hoè trên người ra, gỡ cái mũ lệch xuống, lấy tấm áo vừa cởi ra chùi vào mặt mấy cái.

Rồi thì cái gã bảo tiêu hạng ba trên hý đài bỗng biến thành vị tiêu khách đệ nhất lưu cao thủ trong giang hồ.

Nói một cách nghiêm chỉnh, người có đủ tư cách được xưng là đại tiêu khách đệ nhất lưu cao thủ trong giang hồ, nhất định không có quá mười người, Thần Quyền Tiểu Gia Cát Đặng Định Hầu dĩ nhiên là một trong những người đó.

Người này diện mạo ung dung, ánh mắt loang loáng, ngay cả trong đám vương công đại thần cũng khó mà thấy được mấy người.

Tiểu Mã cười nhạt nói:

- Quả thật đúng thế, quả thật là Tiểu Trư Ca.

Đặng Định Hầu mỉm cười nói:

- Nhưng ta lại nhìn trật ngươi, ngươi chẳng phải là bao cỏ, ngươi chỉ bất quá là một con lừa nhỏ thôi.

Tiểu Mã lại nắm chặt nắm tay.

Có điều nắm tay của y bị Đinh Hỷ giữ chặt lại.

Tiểu Mã hỏi:

- Anh sợ đánh nhau thật sao?

Đinh Hỷ nói:

- Thật, chỉ tiếc là trận đánh này xem ra không thể tránh khỏi.

Tiểu Mã hỏi:

- Vậy thì sao anh còn giữ tôi lại?

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì còn chưa đến lúc bắt đầu.

Tiểu Mã hỏi:

- Phải đợi đến chừng nào?

Đinh Hỷ nói:

- Chúng ta còn phải đợi đến lúc Tây Môn đại tiêu đầu cởi y phục ra rồi hẳn nói.

Gã bảo tiêu còn lại lạnh lùng nói:

- Không ngờ ngươi nhận ra được ta.

Đinh Hỷ nhìn nhìn chỗ lồi lên một bên người của y, mỉm cười nói:

- Ta cũng chẳng nhận ra gì ngươi, chẳng qua ta chỉ nhận ra cây Càn Khôn Bút trên người của ngươi thế thôi.

Càn Khôn Bút luyện bằng thép ròng, lúc này đang được cắm xéo qua thắt lưng, dưới tấm áo hoa hòe của Tây Môn Thắng.

Người của y cũng giống như cây bút, ốm yếu, cao ngoằng, sắc bén, thép ròng mài dũa rèn luyện đã dược lâu năm.

Năm tiêu cuộc lớn trong Khai Hoa Ngũ Khuyển, nếu nói về mưu sâu tính xa, tính toán không bao giờ trật, tự nhiên phải là Liêu Đông dại hiệp Bách Lý Trường Thanh.

Đặng Định Hầu đứng nhất về tư tưởng rộng rãi, thể lực dồi dào. Quy Đông Cảnh khôn ngoan mà như người ngu dốt, lúc nào cũng có phúc tinh chiếu vào, chính là một vị phúc tướng nhất trong vũ lâm Trung nguyên. Ngọc Báo Khương Tân kiêu hãn dũng mãnh, tinh nhuệ không thể đương đầu.

Nhưng nói về vũ công, đệ nhất trong các tiêu cuộc của Trung nguyên, phải tính tới Càn Khôn Bút Tây Môn Thắng.

Công phu điểm huyệt, đả huyệt, ám khí và nội gia miên chưởng của y, ở Trung nguyên không ở vào vị trí thứ hai.

Mấy năm gần đây, quả thật rất ít người trong giang hồ muốn giao đấu với y.

Nhưng Tiểu Mã lại rất muốn.

Chỉ cần y muốn đánh nhau, đối phương vũ công cường nhược ra sao, y chẳng thèm để ý tới.

- Ngươi là Tây Môn Thắng?

Tây Môn Thắng gật gật đầu.

Tiểu Mã hỏi:

- Bây giờ đã đến lúc bắt đầu đánh nhau chưa?

Tây Môn Thắng cười nhạt.

Tiểu Mã xoa xoa tay:

- Ngươi nói đánh nhau kiểu nào đây?

Tây Môn Thắng nói:

- Đánh nhau chỉ có một cách.

Tiểu Mã hỏi:

- Cách gì?

Tây Môn Thắng cười nhạt nói:

- Đánh đến chừng nào đối phương gục xuống, bò dậy không nổi thì ngừng.

Tiểu Mã cười lớn, nói:

- Được, kiểu này hợp với khẩu vị của ta.

Đinh Hỷ bỗng nhiên cười lên một tiếng nói:

- Kiểu này lại không hợp với khẩu vị của đại ca ngươi.

Tây Môn Thắng nói:

- Ta chẳng đi tìm ngươi.

Đinh Hỷ nói:

- Theo ta biết, đánh nhau có hai loại, một loại văn, một loại võ.

Tây Môn Thắng hỏi:

- Ngươi muốn đánh theo kiểu văn?

Đinh Hỷ mỉm cười nói:

- Cỡ hạng người có thân phận như Tây Môn đại tiêu đầu đây, cũng không nên đánh nhau như hai con chó cắn lộn phải không?

Tây Môn Thắng hỏi:

- Đánh kiểu văn đánh làm sao?

Đinh Hỷ nói:

- Ta nói ra, ngươi có chịu không chứ?

Tây Môn Thắng cười nhạt nói:

- Đối phó hạng người như các hạ, đánh kiểu nào cũng thế thôi.

Dĩ nhiên y rất chắc ăn.

Mười năm nay, Càn Khôn Bút đã trải qua trăm trận lớn nhỏ, trước giờ chưa bao giờ bị bại trận.

Đinh Hỷ bật cười, nói:

- Được, đã vậy, chúng ta thử đánh kiểu này xem sao.

Chữ "đánh" vừa ra khỏi miệng, nắm quyền của y đã đấm vào cái bụng phình to của Trương Kim Đỉnh.

Cái bụng của Trương Kim Đỉnh không phải cứng rắn như thiết đỉnh, y bị một quyền đánh vào gập cả lưng lại, muốn ói cả mật ra, mắt mủi ràn rụa, ngay cả nước tiểu thiếu điều muốn chảy ra cả quần.

Tây Môn Thắng nổi giận hỏi:

- Tại sao ngươi đánh y?

Đinh Hỷ cười nói:

- Đây chính là kiểu đánh văn của ta, chúng ta ai đánh cho Trương lão bản gục xuống không dậy được, người đó thắng, nhưng chỉ được dùng nắm tay đánh thôi.

Chữ "đánh" vừa nói ra khỏi miệng, nắm tay của y đã đấm vào eo lưng của Trương Kim Đỉnh.

Tây Môn Thắng nói:

- Làm gì có kiểu đánh lạ vậy?

Đinh Hỷ nói:

- Ngươi đã nói rồi, bất kể ta đánh kiểu gì, ngươi dều chịu, nếu ngươi không muốn bị thua, phải mau mau theo ta mà đánh.

Chữ "đánh" vừa thốt ra, xương sườn của Trương Kim Đỉnh lại ăn thêm một quyền.

Quả đấm của Đinh Hỷ quả thật không nhẹ tý nào, vậy mà xương sườn của y vẫn còn chưa bị gãy.

Bất cứ ai muốn đấm gãy rẽ xương sườn nằm dấu trong một tấm thịt dày một thước của một người, nhất định không phải là chuyện dễ dàng.

Chẳng qua, tuy xương sườn không gãy, đũng quần cũng đã ướt dầm dề, dù Trương Kim Đỉnh có là một cái đỉnh thật sự, cũng chịu khong nổi cái kiểu đánh như vậy.

Tây Môn Thắng không thể bại được.

Gương mặt y chẳng có biểu tình gì, nắm tay đã tung ra không hình không bóng, đánh vào eo của Trương Kim Đỉnh.

Trương Kim Đỉnh lập tức ngã ầm xuống, ngã xuống thật lẹ làng.

Người này xem ra hình như ngu hơn cả trâu bò, thật ra, y còn khôn hơn cả hồ ly gấp mười lần.

Tây Môn Thắng nhìn y hỏi:

- Ngươi còn bò dậy nổi không?

Trương Kim Đỉnh lập tức lắc đầu.

Tây Môn Thắng ngẩng đầu lên, nhìn Đinh Hỷ cười nhạt nói:

- Y chẳng bò dậy nổi, ngươi bại rồi.

Đây quả thật là hai người đang diễn trò hý, người ca kẻ họa, người tung kẻ hứng.

Cỡ hạng người thông minh như Đinh Hỷ, làm sao lại bị gạt như vậy được?

Gương mặt của Tiểu Mã vì tức giận quá đã biến thành đỏ ké, nào ngờ Đinh Hỷ bỗng dưng lại cười lớn lên.

Tây Môn Thắng hỏi:

- Ngươi còn chưa chịu thua sao?

Đinh Hỷ nói:

- Ta thua, ta vốn đã chịu thua rồi.

Tây Môn Thắng hỏi:

- Đã thua rồi còn cười gì nữa?

Đinh Hỷ cười nói:

- Bởi vì ta đánh tên rùa đen này được ba quyền miễn phí, trong lòng cũng đở tức đi được hết nửa.

Rõ ràng y đã chuẩn bị chịu thua, vậy mà còn đánh được Trương Kim Đỉnh ba quyền không tốn tiền.

Thì ra, bị gạt không phải là y, mà là Trương Kim Đỉnh.

Lần này, Trương lão bản coi như đã bị làm ăn thất bại.

Đặng Định Hầu đứng một bên nhìn nhìn, khóe miệng bất giác lộ ra một nụ cười.

Nhưng Tiểu Mã đã nhảy dựng lên hỏi:

- Anh tính chịu thua thật sao?

Đinh Hỷ nói:

- Ừ.

Tiểu Mã hỏi:

- Tại sao?

Đinh Hỷ cười một tiếng, nói:

- Tây Môn Thắng đánh trận nào thắng trận đó, Đặng Định Hầu thần quyền vô địch, chỉ có anh em chúng ta, muốn đánh bại người ta cũng khó có cơ hội lắm.

Tiểu Mã nói:

- Chỉ cần có một chút xíu cơ hội thôi, chúng ta cũng phải...

Đinh Hỷ ngắt lời y:

- Huống gì, dù chúng ta có đánh bại hết bọn họ, mình cũng chẳng lợi lộc gì, dù có đánh đến chảy máu đầu ra, nhất định cũng chỉ nằm kiệt sực ra đó, còn đâu đối phó nổi những người còn lại bên ngoài?

Y lại cười một tiếng nói tiếp:

- Vì vậy chung cuộc mình cũng vẫn phải thua, nếu đã phải thua, tại sao không thua cho đẹp một tý?

Tiểu Mã cắn chặt răng nói:

- Anh chịu thua, tôi không chịu thua.

Y nói chưa hết lời, nắm tay đã đấm tới Tây Môn Thắng nhanh như điện xẹt.

Y đấm vào mặt của Tây Môn Thắng.

Y ghét cái bản mặt khinh khỉnh của Tây Môn Thắng.

Có điều, nắm tay của y vừa đấm tới, gương mặt của Tây Môn Thắng bỗng có một người chắn phía trước.

Gương mặt người này trắng trẻo nhẵn nhụi, văn văn vẻ vẻ, xem ra không có tý nào đáng ghét.

Một cái đấm ra, muốn thu lại không phải là chuyện dễ.

Nhưng Tiểu Mã thu nắm tay lại tỉnh bơ, y hét lên:

- Xích ra, ta chẳng đi tìm ngươi.

Đặng Định Hầu nói:

- Bây giờ đến lượt ta, ngươi không tìm ta cũng không được.

Y đưa quyền ra, miệng nói:

- Ta cũng sử quyền, chúng ta tấu xảo lấy quyền đầu đối chọi với quyền đầu.

Nga Hổ Cương

Tiểu Mã tuy là anh em bạn bè thân thiết với Đinh Hỷ, tính tình lại không giống y.

Tiểu Mã không bao giờ chịu động đến đầu não suy nghĩ, trố cặp mắt ra nhìn, vểnh tai lên nghe.

Y chỉ thích động tay chân, lại càng thích lấy tay quyền của mình đụng độ trực tiếp với tay quyền người khác, lấy cứng đụng với cứng.

Tay quyền cứng hơn y cũng không mấy ai, chỉ tiếc là hôm nay y gặp phải Đặng Định Hầu.

Đặng Định Hầu được người ta xưng tụng là Thần Quyền Tiểu Gia Cát, hai chữ Thần Quyền hiển nhiên còn nằm trên cả Tiểu Gia Cát, do đó có thể thấy công phu quyền cước của y, nhất định không dở tý nào.

Thật ra, y vốn là kẻ quyền pháp khá nhất trong đám đệ tử tục gia chùa Thiếu Lâm.

Thiếu Lâm thần quyền lấy oai mãnh hùng hồn làm sở trường, nếu chú trọng chiêu thức và biến hóa là đã đi vào chỗ hạ thừa.

Vì vậy y chỉ cần đấm ra một quyền, thường thường đều là thực chiêu, những thứ quyền cước hoa dạng, đệ tử Thiếu Lâm chẳng thèm sử dụng tới.

Tiểu Mã cũng chính một kiểu giống vậy.

Quyền pháp của y nhanh mà mạnh, chỉ cần đấm cho trúng người ta, đấm trúng xong rồi, mình ra sao, y chẳng thèm nghĩ chi cho mệt.

Hai người vừa xông vào đánh nhau, bàn ghế trong phòng, chén nhỏ chén lớn, đều bị tai họa, chỉ nghe loảng xoảng lỉnh kỉnh cách cách vang lên tứ tung không ngớt, chân ghế, chân bàn, chén bát bay qua bay lại, đầy cả phòng.

Còn khổ hơn cả bàn ghế, là Trương Kim Đỉnh.

Người khác ai cũng né được, còn y thì đã bị đánh một hồi đi không nổi, chỉ còn nước nằm yên đó thở dốc.

Người ta đang đánh nhau, y nằm đó ăn đòn, chân ghế, chân bàn, chén dĩa đổ bể đều nhắm vào người y dích vào, y thở chẳng muốn ra hơi.

Đinh Hỷ cười, Tây Môn Thắng thì chau mày.

Lấy thân phận và vũ công của Đặng Định Hầu, đáng lý ra y không nên đánh nhau với người khác như vậy, Tây Môn Thắng cũng chưa từng thấy y đánh nhau như vậy bao giờ.

Thật tình, đây không phải là vũ lâm cao thủ đang tương tranh với nhau, mà là hai tên vô lại trong ngõ hẽm đang giành giựt cấn xé nhau vì một con điếm.

Bỗng nghe "bình" lên một tiếng, một tiếng hét vang lên, hai bóng người nhập lại rồi phân ra,

một người đụng vào bức tường, người thì búng người lên cao, rồi từ từ hạ xuống mặt đất.

Người bị đụng vào tường lại là Đặng Định Hầu.

Y trượt trên tường xuống, đứng dựa vào đó, thở dốc một hồi.

Tiểu Mã thì đứng đó rất bình ổn, trừng cặp mắt tròn xoe nhìn y.

Gã thanh niên trẻ tuổi "phẫn nộ" này không lẽ đã đánh bại Thần Quyền Tiểu Gia Cát nổi danh lâu năm đây sao?

Đặng Định Hầu thở phào một hơi, bỗng nhiên cười lớn, nói:

- Tốt lắm, đả lắm, ba mươi năm nay, ta chưa bao giờ được đánh một trận đả đời như hôm nay.

Tiểu Mã lại trừng trừng nhìn y cả nửa ngày, rồi mới nói dằn từng tiếng một:

- Được, hảo tiểu tử, cho là ngươi được lắm đó.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ngươi phục chưa?

Tiểu Mã cắn chặt răng, muốn nói, nhưng vừa mở miệng, đã phun ra một búng máu tươi.

Nhưng y vẫn còn đứng vững như trời trồng ở đó, cặp mắt còn mở tròn xoe, chưa chịu ngã ầm xuống.

Đặng Định Hầu thở ra một hơi, nói:

- Gã này bị ăn hai quyền của ta, xương sườn bị gãy mất ba cái, còn đứng đó chưa ngã, ta thật bội phục ngươi.

Tiểu Mã cắn chặt hàm răng, hít vào một hơi thật dài, nói:

- Ngươi khỏi cần phục ta, ta đánh không lại ngươi.

Đặng Định Hầu nói:

- Tốt, đánh không lại người khác cũng chẳng có gì là mất mặt, nhận mình thua mới là chuyện không dễ dàng.

Tiểu Mã nói:

- Nhưng có ngày ta sẽ đánh ngươi bò dậy không nổi.

Đặng Định Hầu nói:

- Ta chờ.

Tiểu Mã nói:

- Bây giờ ngươi muốn gì?

Đặng Định Hầu nói:

- Ta muốn ngươi đi theo ta.

Tiểu Mã nói:

- Đi thì đi.

Muốn đi là đi.

Muốn chém đầu cũng chẳng thèm chau mày, huống gì là đi?

Đinh Hỷ vỗ vào vai Liểu Mã mấy cái, mỉm cười nói:

- Hảo huynh đệ, chúng ta đi một lượt với y.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ngươi chẳng muốn hỏi ta đem các ngươi đi đâu sao?

Đinh Hỷ cười cười nói:

- Chúng ta đã chịu đi theo ngươi, dầu sôi lửa bỏng cũng theo vào, còn hỏi gì nữa?

Nơi đây là một khách sạn, khách sạn quả thật bị bọn tiêu khách trong Ngũ Khuyển tiêu cuộc bao vây kín mít.

Một cổ xe lớn màu đen đang đậu ở ngoài cổng, gã đánh xe đang cầm roi đợi sẵn ở đó.

Bọn họ đã tính đúng Đinh Hỷ và Tiểu Mã nhất định không thể chạy đi đâu được.

Đinh Hỷ và Tiểu Mã cũng không có vẻ gì muốn chạy, khệnh khạng bước ra, leo lên xe ngồi, làm như là khách do Đặng Định Hầu mời đi ăn tiệc vậy.

Tây Môn Thắng nãy giờ vẫn lầm lầm lì lì, Đặng Định Hầu thì cứ nhìn chăm chú vào Đinh Hỷ, cho đến lúc mọi người vào xe hết rồi, xe đã chạy, y mới thở nhẹ ra một hơi, nói:

- Được, được lắm.

Đinh Hỷ hỏi:

- Ngươi đang nói ta?

Đặng Định Hầu gật gật đầu nói:

- Ta vốn không ngờ tới, ngươi cũng có vẻ được lắm.

Đinh Hỷ cười cười, nói:

- Thật ra, không chừng ta cũng chẳng phải như ngươi tưởng tượng.

Đặng Định Hầu nói:

- Ít ra, ngươi rất dũng cảm nhận thua.

Đinh Hỷ nói:

- Ta nhận thua, bởi vì ta phát giác ra mình phạm một lỗi lầm đáng chết.

Đặng Định Hầu nói:

- Sao?

Đinh Hỷ nói:

- Đáng lý ra ta phải biết ngươi nhất định sẽ lại chỗ Trương Kim Đỉnh.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tại sao?

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì ngươi biết ta muốn giút bỏ mấy món đồ này ra cho nhanh, mà người ăn được món đồ này, chỉ có Trương Kim Đỉnh.

Tiểu Mã cười nhạt nói:

- Tên vương bát họ Trương kia là một đứa tạp chủng đem mẹ mình ra bán chỉ vì năm lượng bạc.

Đặng Định Hầu đồng ý:

- Hắn quả thật là một đứa tạp chủng.

Tiểu Mã trừng mắt hỏi:

- Còn ngươi thì sao?

Đặng Định Hầu mỉm cười nói:

- Ít nhất ta còn dám lấy quyền ta đấm quyền ngươi.

Tiểu Mã chỉ còn nước đồng ý:

- Chuyện đó, quả thật ngươi so với những đứa tạp chủng khác mạnh hơn nhiều.

Đặng Định Hầu nói:

- Dưới mắt ngươi, những người bảo tiêu e chẳng có ai không phải tạp chủng?

Tiểu Mã nói:

- Nhất là năm đứa các ngươi.

Đặng Định Hầu nói:

- Vậy thì ngươi sắp gặp thêm một người nữa.

Tiểu Mã hỏi:

- Ai?

Quy Đông Cảnh tuổi tác không già như người ta tưởng tượng, tối đa y chỉ có ba mươi lăm tuổi.

Người nào gặp y lần đầu tiên, nhất định sẽ thấy cái miệng của y trước.

Cái miệng của y cũng không có gì đặc biệt, có điều, biểu tình lại rất đa dạng, có lúc trề xuống, có lúc chu ra, có lúc cong cớn, có lúc còn làm những dáng điệu không ai tưởng tượng được.

Những dáng điệu đó không có gì là khả ái, nhưng cũng không đáng ghét, chắc chắn là, chưa có ai có cái kiểu giống như y vậy.

Đấy cũng chỉ là một điểm kỳ quái thứ nhất của y.

Gương mặt của y xem ra hình như hình vuông, hàm râu vừa cứng vừa rậm, nhưng lại được cạo rất sạch sẽ.

Người trong giang hồ để râu nhiều hơn là cạo râu, do đó, có thể nói, đó là một điểm kỳ quái thứ hai của y.

Người của y xem ra cũng hình vuông, thân hình vuông, chân tay vuông, toàn thân trừ cái rún ra, rất có thể chỗ nào cũng vuông.

Đấy là điểm kỳ quái thứ ba của y.

Y không những là một tay đại hào tiêu cuộc ở Trung nguyên, mà cũng là tay cự phú dệt vải ở lưỡng hà, gia tài đồ sộ, có thể nói là số một trong bọn anh em của y, nhưng y xem ra không giống vậy tý nào, xem ra y có vẻ là một người làm ăn không có tý đầu óc lớn lao cho lắm.

Thật ra, đầu não của y vận động không kém gì ai, có thể để người khác đi làm chuyện đó, y sẽ không làm, có thể đáp ứng được chuyện gì, y không hề từ chối.

Nếu gặp chuyện không đáp ứng được, y sẽ nói hai tiếng "không được", rất nhanh nhẹn gọn ghẽ. Y nói ra kiên quyết còn hơn ai, nhất định không để cho ai hiểu lầm, dù người lại cầu xin là anh em họ hàng, cũng không ngoại lệ.

Tuy y có bao nhiêu đó điều kỳ quái, nhưng bất cứ ai gặp y, đều cho rằng, y là người thành thật, rất có nghĩa khí.

Hạng người ấy phải chăng là biểu tượng của một người rất thành công?

Vì vậy, y cũng giống như bao nhiêu người thành công khác, cũng có nhược điểm của y...

đàn bà.

Nơi đây không có đàn bà.

Ở Chấn Oai tiêu cuộc, phía trong ra tới phía ngoài, không có chỗ nào có đàn bà.

Quy Đông Cảnh kiên trì phải giữ như vậy.

Đàn bà là nhược điểm của y, là món ngon của y, là niềm vui thú của y, nhất định không thể là sự nghiệp của y.

Chuyện đàn ông, nhất định không thể đụng tới đàn bà... đấy chính là nguyên tắc y vẫn luôn luôn giữ.

Đinh Hỷ vừa gặp y, lập tức biết ngay, người này còn khó đối phó hơn tất cả những ai khác.

Không chừng cái nhìn của Quy Đông Cảnh đối với người trẻ tuổi cũng đồng dạng, vì vậy, y nhìn đăm đăm vào Đinh Hỷ.

Đinh Hỷ cười ruồi, nói:

- Khỏe chứ?

Quy Đông Cảnh cũng cười cười, nói:

- Ngươi có phải là tên Đinh Hỷ ai ai cũng thích không?

Đinh Hỷ đáp:

- Chính là ta.

Quy Đông Cảnh nói:

- Xem ra quả thật ngươi làm cho ai cũng thích.

Tiểu Mã bỗng nhiên hỏi:

- Ngươi là lão Quy?

Quy Đông Cảnh nói:

- Ta họ Quy.

Tiểu Mã nói:

- Ngươi rõ ràng là một con rùa đen, tại sao lại cứ bắt mình làm chó?

Quy Đông Cảnh chẳng những không tức giận, y còn cười, cười lớn lên:

- Nói thật hay, thưởng cho đây.

Đặng Định Hầu mỉm cười hỏi:

- Ông tính thưởng cho y gì đó?

Quy Đông Cảnh đáp:

- Rượu.

Rượu ngon, và cũng là rượu mạnh.

Rượu ngon không phải thường thường đều là rượu mạnh sao?

Quy Đông Cảnh là người có tửu lượng, Tây Môn Thắng cũng là người có tửu lượng, Đặng Định Hầu dĩ nhiên lại càng quá.

Ba người ngồi đó bồi bạn Đinh Hỷ và Tiểu Mã uống rượu, làm như quả thật mời bọn họ lại ăn tiệc.

Uống tới ly thứ sáu, Đinh Hỷ bỗng nhiên đặt ly rượu xuống bàn, hỏi:

- Dĩ nhiên các ngươi đã biết cướp tiêu ba lần trước đều là bọn ta?

Đặng Định Hầu cười cười nói:

- Bọn ta đều biết Đinh Hỷ làm người ta mê thích, còn được gọi là Đinh Hỷ thông minh.

Đinh Hỷ hỏi:

- Dĩ nhiên các ngươi cũng biết bọn ta chuyên môn đi cướp hàng của Khai Hoa Ngủ Khuyển tiêu cục?

Đặng Định Hầu đáp:

- Ừ.

Đinh Hỷ nhìn nhìn ba người bọn họ, hỏi:

- Các ngươi có chứng có tật gì không?

Đặng Định Hầu đáp:

- Không.

Đinh Hỷ hỏi:

- Cũng không bị điên?

Đặng Định Hầu đáp:

- Cũng không.

Đinh Hỷ hỏi:

- Các ngươi không bị khùng, cũng không bị điên, bọn ta cướp tiêu của các ngươi ba lần, tại sao các ngươi lại đi mời bọn ta uống rượu?

Quy Đông Cảnh cũng đang nhìn y lom lom, bỗng nhiên hỏi:

- Ngươi có bao giờ bị ai gạt chưa?

Đinh Hỷ đáp:

- Bất kỳ người nào cũng đều không khỏi bị gạt một lần, ta cũng là người.

Quy Đông Cảnh hỏi:

- Ngươi bị gạt lúc nào?

Đinh Hỷ đáp:

- Lúc ta còn mười hai tuổi.

Quy Đông Cảnh hỏi:

- Năm nay ngươi bao nhiêu?

Đinh Hỷ đáp:

- Hai mươi mốt.

Quy Đông Cảnh hỏi:

- Mười năm nay, ngươi không hề bị ai gạt sao?

Đinh Hỷ đáp:

- Không hề.

Quy Đông Cảnh chăm chú nhìn y, không nói gì nữa.

Đinh Hỷ cười nói:

- Ta bị người ta gạt một lần đã quá đủ.

Quy Đông Cảnh lại nhìn y lom lom cả nửa ngày, bỗng nhiên cười lớn nói:

- Đã vậy, tốt nhất bọn ta cũng không cần phải gạt ngươi thêm làm gì.

Đinh Hỷ nói:

- Tốt nhất là vậy.

Quy Đông Cảnh nói:

- Vì vậy bọn ta tốt nhất nên nói thật với nhau.

Đinh Hỷ nói:

- Đúng vậy.

Quy Đông Cảnh nói:

- Vậy thì ta cho ngươi biết, bọn ta mời ngươi uống rượu, bởi vì bọn ta muốn để cho ngươi say.

Đinh Hỷ hỏi:

- Tại sao?

Quy Đông Cảnh đáp:

- Bởi vì bọn ta muốn ngươi thố lộ một chuyện.

Đinh Hỷ hỏi:

- Chuyện gì?

Quy Đông Cảnh nói:

- Bọn ta đi chuyến tiêu này, đường xá nhật trình nơi chốn nhận tiêu dều bí mật. Ngay cả đồ hàng hoá bọn ta đem theo cũng bí mật.

Đinh Hỷ nói:

- Ta biết.

Quy Đông Cảnh nói:

- Bí mật này đáng lý ra ngươi không thể nào biết được, nhưng ngươi lại biết.

Đinh Hỷ mỉm cười.

Quy Đông Cảnh hỏi:

- Ai đem bí mật nói cho ngươi biết?

Đinh Hỷ hỏi:

- Các ngươi muốn ta thố lộ một chuyện, chính là chuyện này chăng?

Quy Đông Cảnh đáp:

- Chỉ có chuyện đó thôi.

Đinh Hỷ hỏi:

- Các ngươi cho là ta uống rượu xong sẽ thố lộ ra sao?

Quy Đông Cảnh đáp:

- Uống say nói thật, người say rượu, đại khái khó giữ bí mật.

Đinh Hỷ nói:

- Có điều lần này các người lầm.

Quy Đông Cảnh hỏi:

- Sao?

Đinh Hỷ nói:

- Ta uống rượu say rồi, chỉ làm một chuyện.

Quy Đông Cảnh hỏi:

- Chuyện gì?

Đinh Hỷ nói:

- Ngủ.

Quy Đông Cảnh bật cười, nói:

- Cái tật đó, không khác gì ta lắm.

Đinh Hỷ nói:

- Chỉ khác có một điểm.

Quy Đông Cảnh hỏi:

- Điểm gì?

Đinh Hỷ nói:

- Ngươi muốn tìm đàn bà ngủ chung, ta chỉ một mình mình ngủ, không những vậy, đã ngủ là ngủ như heo chết, kèn trống inh ỏi cũng chẳng tỉnh dậy.

Quy Đông Cảnh nói:

- Vì vậy, ngươi say rượu rồi, không nói thật mà cũng chẳng nói dối.

Đinh Hỷ nói:

- Không sai tý nào.

Quy Đông Cảnh hỏi:

- Bọn ta có cách nào cho ngươi nói thật không?

Đinh Hỷ đáp:

- Có.

Quy Đông Cảnh hỏi:

- Cách nào?

Đinh Hỷ đáp:

- Cách đó các ngươi đã dùng qua.

Quy Đông Cảnh hỏi:

- Sao?

Đinh Hỷ nói:

- Người khác nói thật với ta, ta cũng nhất định nói thật với họ.

Y mỉm cười, vỗ vào vai Quy Đông Cảnh nói:

- Nãy giờ ngươi nói thật với ta, nhất định ngươi quá hiểu, muốn người khác thành thực với ngươi, chỉ có cách trước hết phải thành thực với người ta. Trước giờ ta vẫn không sao hiểu được, tại sao vận khí của ngươi tốt thế, lúc nào cũng có phúc tinh chiếu mạng, bây giờ ta mới biết, vận khí của ngươi từ đâu ra.

Vận khí tự nhiên không phải từ trên trời xuống.

Quy Đông Cảnh cười lớn nói:

- Ta là người thô thiển, ta không hiểu những thứ đạo lý đó, có điều, ta cũng hiểu được một điều.

Đinh Hỷ hỏi:

- Ngươi biết ta sắp nói thật cho ngươi nghe?

Quy Đông Cảnh gật gật đầu, nói:

- Vì vậy ta đang chuẩn bị nghe đây.

Đinh Hỷ nói:

- Người nói bí mật ấy cho bọn ta nghe là...

- Một người chết.

Trong sảnh đường của Chấn Oai tiêu cục, bỗng nhiên chẳng có tiếng động gì, Quy Đông Cảnh, Đặng Định Hầu, Tây Môn Thắng, ba người đang vênh mặt lên.

Bọn họ trừng mắt nhìn chăm chú vào Đinh Hỷ.

Chỉ có một mình Đinh Hỷ còn đang cười, vẫn cái kiểu cười làm người ta mê thích.

Y bỗng nhiên phát giác ra, lúc Quy Đông Cảnh không cười, dáng điệu trông rất dễ sợ, rất khó nhìn, làm như đã biến thành một người nào khác.

Quy Đông Cảnh cười nhạt hỏi:

- Ngươi đang nói thật?

Đinh Hỷ nói:

- Người đó lúc trước còn sống, nhưng hiện giờ quả thật là người chết.

Đặng Định Hầu giành hỏi:

- Ai giết hắn?

Đinh Hỷ đáp:

- Ta.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Hắn nói cho ngươi biết bí mật của bọn ta, ngươi lại đi giết hắn?

Đinh Hỷ đáp:

- Ta không giết hắn không được.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tại sao?

Đinh Hỷ đáp:

- Bởi vì đó là một trong những điều kiện bọn ta đã giao ước với nhau.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Giao ước gì?

Đinh Hỷ đáp:

- Ba tháng trước, có người gởi thơ lại, nói rằng, y có thể nói bí mật của các ngươi cho ta nghe, với điều kiện là, ta cướp tiêu xong, chia cho y ba phần, nếu ta chịu theo điều kiện, lập tức phải giết ngay người giao thơ để bịt miệng.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ngươi chịu điều kiện của hắn?

Đinh Hỷ gật gật đầu, nói:

- Vì vậy, sau đó không lâu, lại có người đem phong thơ thứ hai lại.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Trong thơ có phải nói cho ngươi biết, bí mật chuyện bọn ta từ Khai Phong đem hàng tới kinh thành?

Đinh Hỷ nói:

- Đúng vậy.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Vì vậy ngươi dự định kế hoạch cướp chuyến hàng đó?

Đinh Hỷ nói:

- Dĩ nhiên trước hết ta còn phải giết người đưa thơ bịt miệng.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ngươi cướp xong chuyến đó, có phải đã chia ba phần cho người viết lá thơ đó không?

Đinh Hỷ nói:

- Tuy ta có chỗ không nguyện ý lắm, nhưng vì làm ăn lâu dài, đành phải theo đó mà làm.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ngươi làm cách nào dưa hàng cho hắn?

Đinh Hỷ nói:

- Ta cướp xong hàng hóa, y sai người đem một lá thơ nữa lại, đòi phần của y, đem đến chỗ y đã chỉ định, đem lại xong, lập tức phải bỏ đi, nếu còn đứng đó nhìn trộm, sẽ chẳng còn làm ăn gì kỳ tới nữa.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Vì vậy ngươi không nghe lời không được?

Đinh Hỷ nói:

- Ừ.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Vì vậy, cho đến bây giờ, ngươi còn chưa thấy mặt thật của y như thế nào?

Đinh Hỷ nói:

- Thậm chí y là nam là nữ, già hay trẻ, ta cũng còn không biết.

Quy Đông Cảnh hỏi:

- Từ đó đến giờ, có phải y đã gởi cho ngươi sáu bức thơ?

Đinh Hỷ cười nói:

- Ngươi quả thật biết tính toán.

Quy Đông Cảnh hỏi:

- Bao nhiêu người đưa thơ, đều bị ngươi giết sạch bịt miệng?

Đinh Hỷ nói:

- Tuy không phải chính tay ta giết bọn họ, nhưng bọn họ quả thật vì ta mà chết.

Quy Đông Cảnh nhìn Tiểu Mã, Tiểu Mã cười nhạt nói:

- Ngươi đừng nhìn ta làm gì, bọn đó chẳng đáng cho ta giết đâu.

Ánh mắt của Đặng Định Hầu loang loáng, y nói:

- Xem ra, người gởi thơ cho các ngươi, không những biết bọn ta làm gì, bọn ta ở đâu cũng rành rẽ như trong lòng bàn tay.

Đinh Hỷ nói:

- Bọn ta vốn hôm nay rày mai kia đó, không ở nơi nào cố định, có điều, bất kỳ bọn ta đi đâu, thơ của y đều không bao giờ tới trật chỗ.

Đặng Định Hầu chau mày lại, thật tình y nghĩ không ra nhân vật thần bí này là ai.

Quy Đông Cảnh và Tây Môn Thắng dĩ nhiên cũng đoán không ra.

Đinh Hỷ cười nói:

- Bọn ta biết, cũng chỉ có bao nhiêu đó thôi, vì vậy, các ngươi mời ta uống rượu nhiều thế này, thật tình cũng uổng lắm...

Đặng Định Hầu bỗng nhiên ngắt lời y, nói:

- Ít nhất ngươi biết một điều bọn ta không biết.

Đinh Hỷ nói:

- Sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Dĩ nhiên, nhất định ngươi biết sáu người đó chôn tại nơi đâu.

Đinh Hỷ thừa nhận.

Đặng Định Hầu nói:

- Còn có sáu lá thơ.

Đinh Hỷ nói:

- Thơ cũng nằm chung với người chết.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ở đâu?

Đinh Hỷ hỏi lại:

- Không lẽ ngươi còn muốn đi xem mặt bọn họ?

Đặng Định Hầu cười cười nói:

- Người lão luyện giang hồ đều biết rằng, người chết có lúc cũng tiết lộ bí mật người còn sống không biết.

Đinh Hỷ hỏi:

- Ngươi muốn ta đem ngươi lại đó?

Ánh mắt của Đặng Định Hầu sáng rực, nhìn thẳng vào y, hỏi:

- Không lẽ ngươi không chịu?

Đinh Hỷ bật cười, nói:

- Ai nói ta không chịu, chẳng qua…

Đặng Định Hầu hỏi:

- Chẳng qua làm sao?

Đinh Hỷ mỉm cười nói:

- Ta sợ rằng, dù ta có chịu đem các ngươi lại đó, các ngươi cũng chẳng dám.

Đặng Định Hầu cũng mỉm cười, hỏi:

- Nơi đó không lẽ là long đàm hổ huyệt sao?

Đinh Hỷ hững hờ cười nói:

- Tuy không phải là long đàm, nhưng cũng là hổ huyệt.

Đặng Định Hầu mỉm cười hỏi:

- Nơi đó quả thật có hổ sao?

Đinh Hỷ cười nói:

- Không những có hổ, mà là thứ hổ đói.

Đặng Định Hầu thất thanh hỏi:

- Ngạ Hổ Cương?

Đinh Hỷ cười lớn nói:

- Đúng vậy, chính là Ngạ Hổ Cương.

Trong phòng bỗng nhiên yên tĩnh hẳn, bởi vì mọi người ai ai cũng biết, Ngạ Hổ Cương là một nơi nguy hiểm đáng sợ vô cùng.

Nghe nói đại giang ra tới phía bắc, hai bên Hoàng Hà, bao nhiêu nhân vật đáng sợ nhất của hắc đạo, cơ hồ toàn bộ đều tập trung ở Ngạ Hổ Cương.

Bởi vì bọn họ đang dự định kế hoạch tổ chức một liên minh chống lại với Khai Hoa Ngủ Khuyển tiêu cục.

Người trong Khai Hoa Ngủ Khuyển lại đó, có khác gì đem lợn béo lại dâng, có khác gì thiêu thân đâm đầu vào bóng đèn.

Gương mặt của Tây Môn Thắng xem ra còn không lộ vẻ biểu tình gì, nhưng đồng tử đã thu nhỏ lại.

Quy Đông Cảnh đã đứng dậy chắp tay ra sau lưng tản bộ lòng vòng chung quanh bàn.

Đặng Định Hầu đưa ly rượu lên, tính uống cạn, mới phát giác ra đó là ly không.

Đinh Hỷ nhìn bọn họ, nhẫn nha nói:

- Chỉ cần các vị thật tình dám lại, muốn ta đem đi lúc nào cũng được.

Quy Đông Cảnh bỗng nhiên cười lên một tiếng nói:

- Không phải là bọn ta không dám đi, chỉ là không cần phải đi.

Đinh Hỷ hỏi:

- Không cần phải đi?

Quy Đông Cảnh nói:

- Đối với người chết, trước giờ ta không có hứng thú gì cho lắm, bất kể là nam hay nữ đều vậy cả.

Tây Môn Thắng nói:

- Ta...

Quy Đông Cảnh bước lại vỗ vào vai y, nói:

- Không những ông không cần phải đi, còn đi không được.

Tây Môn Thắng hỏi:

- Tại sao?

Quy Đông Cảnh nói:

- Bởi vì, bọn ta ở đây mới nhận được một món hàng lớn, sáng mai lập tức phải khởi hành.

Y vỗ mạnh vào vai Tây Môn Thắng, cười nói:

- Cái tiêu cục này toàn dựa vào ông, ông đi, ta biết làm sao đây?

Đặng Định Hầu bỗng nhiên bật người dậy:

- Ta đi được.

Hào kiệt giang hồ giải tù phạm, trước giờ không phải dùng đến còng chân còng tay.

Bởi vì bọn họ dùng một cách còn tốt hơn... điểm huyệt.

Thủ pháp điểm huyệt có nặng có nhẹ, bộ vị cũng có chỗ nặng chỗ nhẹ, nặng có thể làm người ta chết được, nhẹ thì làm cho người ta mất tự do hành động.

Bất kể là nặng hay nhẹ, ai bị điểm trúng huyệt đạo, đều cảm thấy mùi vị không dễ chịu tý nào.

Tiểu Mã đang nếm phải mùi vị không dễ chịu tý nào đó.

Y muốn mắng người, nhưng mở miệng không ra, muốn vung quyền, nhưng cất tay lên không nổi, cả người y như bị một sợi dây thừng buộc chặt cứng, ngay cả huyết mạch cũng bị bó lại. Cả người y như muốn nổ tung.

Đặng Định Hầu nhìn y mỉm cười nói:

- Đây có phải là lần đầu ngươi bị điểm huyệt đạo không?

Tiểu Mã cắn chặt răng, hận không cắn được y một miếng.

- Cái tên rùa đen này đã biết mình không mở miệng ra được, còn hỏi làm quái gì?

Đặng Định Hầu lại cười nói:

- Ta xem có vẻ vậy đấy, bởi vì hiện giờ ngươi có vẻ khó chịu lắm, không những vậy còn tức giận nữa, đợi ngươi thành thói quen rồi, sẽ thấy thoải mái thôi.

Tiểu Mã hận không cắn đứt được cái mủi của y ra.

Bất cứ chuyện gì cũng làm thành thói quen được, chuyện này, chỉ một lần là đã quá nhiều.

Đặng Định Hầu nói:

- Người điểm huyệt ngươi là Tây Môn Thắng, các ngươi cũng nên biết, thủ pháp điểm huyệt và đả huyệt của y, có thể nói là đệ nhất Trung nguyên, người khác không ai giải nổi.

Y bỗng nhiên cười lên một tiếng, nói:

- May mà ta cũng chẳng phải ai xa lạ, chính là môn hạ chùa Thiếu Lâm.

Đệ tử chùa Thiếu Lâm lấy từ bi làm gốc, cứu cánh là phổ độ chúng sinh, cứu khổ cứu nạn.

Vì vậy, môn hạ chùa Thiếu Lâm tuy thủ pháp điểm huyệt không cao minh, thủ pháp giải huyệt của các môn các phái thứ nào cũng rành rọt.

Thiếu Lâm vốn là nguồn gốc của võ học thiên hạ.

Đặng Định Hầu lại nói:

- Chắc các ngươi không tin ta sẽ giải huyệt cho các ngươi, bởi vì ta thật tình không phải là đối thủ của hai người hợp lại, tay chân các ngươi vừa tự do, không chừng ta sẽ bị khổ đến nơi.

Tiểu Mã quả thật không tin, ngàn lần vạn lần không tin.

Có điều đúng lúc y đang nghĩ đến chuyện cắn lão rùa đen một cái, Đặng Định Hầu lại đi giải khai huyệt đạo của bọn họ.

Đinh Hỷ vẫn còn bất động ở đó, yên lặng nhìn nhìn y.

Tiểu Mã cũng không động đậy, người khác vừa giải khai huyệt đạo cho y, hiển nhiên y không thể lập tức lại động tay động chân.

Nhưng y nhịn không nổi bèn hỏi:

- Ngươi làm vậy là có ý gì?

Đặng Định Hầu hững hờ nói:

- Chẳng làm gì cả, chẳng qua một mình buồn buồn, lấy các ngươi ra làm trò thế thôi.

Tiểu Mã trừng mắt hỏi:

- Ngươi không tính để bọn ta đánh nát xương ra chứ?

Đặng Định Hầu cười hỏi lại:

- Các ngươi là hạng người như vậy?

Tiểu Mã nói không ra lời.

Bọn họ quả thật không phải là hạng người như vậy.

Đặng Định Hầu nói:

- Các ngươi là cường đạo, không chừng cũng có giết người, không chừng cũng có tranh cướp, nhưng ta biết, các ngươi không chịu đi làm chuyện nói xong nuốc lời, vong ân phụ nghĩa.

Y mỉm cười, nhìn nhìn Đinh Hỷ, nói:

- Ta cũng biết, ngươi đã bằng lòng đưa ta lại chỗ mấy người chết và phong thơ, thì ngươi nhất định sẽ làm cho bằng được.

Tiểu Mã trừng mát nhìn y, bỗng nhiên thở ra, lẩm bẩm:

- Xem ra, lão tiểu tử này có biện pháp đối phó người khác.

Đinh Hỷ mỉm cười nói:

- Xem ra không phải chỉ có bao nhiêu đó thôi.

Đặng Định Hầu cười lớn.

Hiện tại, bọn họ đang ngồi trên cổ xe ngựa của Quy Đông Cảnh.

Quy Đông Cảnh ăn mặc không chọn lựa lắm, nhưng ngoài đàn bà ra, y còn rất kỹ chuyện xe cộ.

Xe của y, mãi mãi là thứ xe thoải mái nhất, hào hoa nhất, dự bị đâu ra đó nhất.

Đặng Định Hầu vừa cười lớn, vừa mở một cái cửa nhỏ kín trong góc, lấy ra một vò rượu.

Vò rượu ấy dĩ nhiên là vò rượu ngon.

Đặng Định Hầu chặt bay nắp vò, lập tức có một mùi rượu thơm ngát bay ra đầy mủi.

Tiểu Mã lập tức hỏi:

- Đây là loại Đại Khúc ở Thiểm Châu?

Tuy y không thích lấy mắt nhìn, lấy tai nghe, lỗ mủi của y lại rất linh, nhất là đối với rượu.

Đặng Định Hầu nói:

- Đường xa tịch mịch, rượu có thể quên ưu, chúng ta làm hai ly được chăng?

Tiểu Mã nói:

- Tốt.

Đinh Hỷ nói:

- Không tốt.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tại sao?

Đinh Hỷ đáp:

- Ta uống rượu không những phải đúng người, đúng rượu, còn đúng chỗ nữa.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Gần đây còn có nơi nào hợp khẩu vị của ngươi?

Đinh Hỷ nói:

- Hạnh Hoa Thôn.

Thanh Minh thời tiết vũ phân phân Lộ thượng hành nhân dục đoạn hồn Tá vấn tửu gia hà xứ hữu Mục đồng dao chỉ Hạnh Hoa thôn Dịch thơ:

Thời tiết Thanh Minh, mưa lất phất.

Người đi trên dường muốn tê tái hồn Xin hỏi quán rượu ở đâu có Mục đồng chỉ Hạnh Hoa thôn ở đằng xa Đây là một bài thơ nhà nhà đều thuộc lòng, cơ hồ mỗi nơi đều có người đang ngồi ngâm nga.

Vì vậy mỗi nơi đều có một chỗ tên là Hạnh Hoa thôn.

Hạnh Hoa thôn ở nơi đây nằm ở chân một dãy núi, trong một khu rừng phong còn chưa bị sắc thu nhiễm đỏ, tại một nơi thanh vắng, bên cây cầu nhỏ bắc qua con lạch.

Không có hoa hạnh, thậm chí ngay cả một đóa hoa cũng không thấy.

Nhưng quán rượu này quả thật có tên là Hạnh Hoa thôn.

Hạnh Hoa thôn là một quán rượu nhỏ, phia trước có một lan can nhỏ, có một sân nhỏ, bên trong là một gian nhà nhỏ, một cái sảnh đường nhỏ, đứng bán rượu, là một người đàn bà cặp mắt nhỏ nhỏ, cái mủi nhỏ nhỏ, cái miệng nhỏ nhỏ.

Chỉ tiếc là tuổi tác của bà ta không còn nhỏ, bất kỳ ai cũng nhận ra, bà ta ít nhất cũng sáu chục tuổi.

Bà già sáu chục tuổi đi đâu cũng thấy.

Có điều bà già sáu chục tuổi này, còn mặc cái quần sặc sỡ có hoa màu đỏ, trên mặt còn có thoa một lớp phấn, móng tay còn đánh màu hồng hồng, chưa chắc ai đã có cơ hội gặp qua.

Đinh Hỷ vừa bước qua sân, bà ta đã chạy từ trong nhà ra, như một con gà nhỏ "lão làng" vậy, xà vào lòng Đinh Hỷ.

Đặng Định Hầu nhìn muốn ngẩn cả người ra, cho đến lúc Đinh Hỷ giới thiệu:

- Đây là bà chủ của Hạnh Hoa Thôn.

Đặng Định Hầu mới gượng cười cất tiếng chào hỏi.

Y bỗng nhiên phát hiện cái gã Đinh Hỷ thông minh này, về phương diện chọn lựa bạn gái, thật tình có chỗ không được thông minh.

Đinh Hỷ hỏi:

- Ông có nghe qua cái tên Hồng Hạnh Hoa bao giờ chưa?

Đặng Định Hầu đáp:

- Chưa.

Không phải là y không biết nói dối, cũng không phải là không biết nói dối trước mặt đàn bà, chẳng qua, bởi vì người đàn bà này già quá.

Đinh Hỷ cười nói:

- Ông chưa nghe tới cái tên này bao giờ, chỉ có hai lý do.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Sao?

Đinh Hỷ nói:

- Nếu không phải vì ông quá thật thà, thì chắc vì ông quá trẻ trung.

Đặng Định Hầu nói:

- Tôi... tôi không thật thà lắm.

Y lại nói thật lần nữa.

Bởi vì đứng trước mặt người đàn bà này, y cảm thấy mình thật tình còn trẻ lắm. Gần hai mươi năm nay, đây là lần đầu tiên y có cảm giác như vậy.

Đinh Hỷ nói:

- Nếu ông sinh sớm đi vài năm, ông sẽ biết chung quanh thành Bảo Định tám trăm dặm, người đàn bà nổi danh nhất ở đây là ai.

Đặng Định Hầu chỉ còn nước cười khổ.

Thật tình y không dám tin bà già trước mặt mình đây là một kẻ danh tiếng từng làm điên đảo thần hồn chúng sinh.

Cái vị "danh nhân" này còn đang nhìn y cười duyên, như một cô thiếu nữ.

Đặng Định Hầu nhịn không nổi mở miệng hỏi:

- Cái vị cô nương Hồng Hạnh Hoa này là bạn thân của ông?

Đinh Hỷ nói:

- Không thể xem là bạn thân.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Là người tình của ông?

Đinh Hỷ nói:

- Cũng không thể xem là người tình.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Vậy thì bà ta rốt cuộc là gì của ông?

Đinh Hỷ nói:

- Bà là tổ mẫu của tôi.

Đặng Định Hầu đần mặt ra.

Nếu y đang cưỡi ngựa, nhất định sẽ té lộn cù mèo trên lưng ngựa xuống, nếu y đang uống rượu, nhất định sẽ bị sặc ngay vào cổ họng.

Hiện tại, tuy y không uông rượu, cũng không cưỡi ngựa, biểu tình trên gương mặt y giống như đã lộn bảy tám vòng, cổ họng đang sặc sụa đầy những rượu.

Hồng Hạnh Hoa lấy một tay ôm bụng, cười gập cả lưng lại.

Bà ta cười ha hả, chỉ vào Đặng Định Hầu, hỏi:

- Người này là ai?

Đinh Hỷ nói:

- Y tên là Thần Quyền Tiểu Gia Cát.

Hồng Hạnh Hoa hỏi:

- Là một trong bọn Ngủ Khuyển Khai Hoa?

Đinh Hỷ đáp:

- Ừ.

Nụ cười trên mặt của Hồng Hạnh Hoa bỗng nhiên không còn thấy đâu, bà ta xoay ngược tay tát cho Đinh Hỷ một cái bạt tai, tát thật mạnh.

Đinh Hỷ vẫn còn đang cười.

Hồng Hạnh Hoa lại tát thêm cho y một cái nữa,lớn tiếng hỏi:

- Ngươi đi kết bạn với hạng người như thế này hồi nào?

Đinh Hỷ nói:

- Trước giờ cháu chưa bao giờ gặp y.

Hồng Hạnh Hoa hỏi:

- Y không phải là bạn của ngươi?

Đinh Hỷ nói:

- Cháu cũng không phải là bạn của ông ta.

Hồng Hạnh Hoa hỏi:

- Ngươi là gì của y?

Đinh Hỷ nói:

- Tù nhân.

Hồng Hạnh Hoa nhìn lên nhìn xuống một hồi, hỏi:

- Ngươi cũng có lúc bị tóm sao?

Đinh Hỷ lại thở ra, cười khổ nói:

- Người có lúc bị lỡ tay, ngựa có lúc bị trật đế.

Hồng Hạnh Hoa hừ lên một tiếng, bỗng nhiên đánh một quyền vào bụng y, tức giận mắng lên:

- Cái tên vương bát đản thật không ra gì.

Đinh Hỷ chỉ cười cười.

Hồng Hạnh Hoa nói:

- Ngươi đã làm tù nhân của y, còn lại đây làm gì?

Đinh Hỷ nói:

- Lại uống rượu.

Hồng Hạnh Hoa nói:

- Cút ngay.

Đinh Hỷ nói:

- Chúng cháu lại đây chiếu cố quán rượu, dù bà là tổ mẫu, cũng không nên đuổi cháu đi như thế.

Hồng Hạnh Hoa nói:

- Ta bảo ngươi cút, chỉ vì ngươi là cháu ta.

Đinh Hỷ hỏi:

- Tại sao?

Hồng Hạnh Hoa liếc mắt vào trong nhà, nói:

- Ta bảo ngươi cút, tốt nhất ngươi cút cho mau.

Đinh Hỷ đảo quanh tròng mắt, nói:

- Không lẽ trong đó có người cháu gặp không được sao?

Hồng Hạnh Hoa nói:

- Không phải người.

Đinh Hỷ hỏi:

- Không phải người?

Hồng Hạnh Hoa nói:

- Trong nhà chẳng có ai cả.

Đinh Hỷ hỏi:

- Trong nhà có gì?

Hồng Hạnh Hoa nói:

- Có một cây thương.

Đinh Hỷ hỏi:

- Thương? Cây thương ra làm sao?

Hồng Hạnh Hoa nói:

- Bá Vương thương.

Bá Vương.

Sức xô đẩy núi sông, khí thế át thiên hạ.

Thương.

Tổ của binh khí là thương.

Thương cũng có nhiều loại, có Hồng Lâu thương, có Câu Liêm thương, có Đoản thương.

Có Song thương, còn có Luyện Tử thương.

Cây thương này là Bá Vương thương.

Bá Vương thương dài một trượng bảy thước ba phân, nặng bảy mươi ba cân sáu lạng ba tiền.

Bá Vương thương mủi làm bằng thuần cương, cán thương cũng làm bằng thuần cương.

Bá Vương thương mà đâm vào người nào, chắc chắn la chết không nghi ngờ gì được, dù cán thương chỉ đập vào người thôi, cũng đủ mửa máu ra năm đấu.

Thậm chí trong giang hồ ít có người thấy qua Bá Vương thương.

Nhưng trong giang hồ, ai ai cũng biết, trong bảy thứ binh khí bá đạo nhất, Bá Vương thương là một.

Bá Vương thương độc nhất vô nhị trong thiên hạ.

Hiện tại, cây Bá Vương thương đang nằm trên bàn trước mắt Đinh Hỷ.

Tuy Hạnh Hoa Thôn còn có tên là quán rượu nhỏ Bất Túy Bất Quy, nơi đây cũng không nhỏ lắm, ba cái bàn dựa vào tường đã được kéo vào lại với nhau, trên mặt có trải tấm nỉ màu đỏ, còn có điểm chuyết hoa tươi.

Cây thương dài một trượng ba thước bảy tấc ba phân này, được lau chùi bóng loáng hằng ngày, chiếu ánh sáng lấp lánh rực rỡ, càng hiển lộ vẻ tôn quý, vừa mỹ lệ, như một nữ thần vừa đẹp tuyệt trần vừa kiêu ngạo, đang nằm nơi đó nhìn người ta lại sùng bái.

Đinh Hỷ bước lại, rờ rờ vào tấm nỉ, ngửi ngửi những đóa hoa tươi, thở ra nhè nhẹ một hơi, lẩm bẩm:

- Xem ra cây thương này còn thoải mái hơn cả ai.

Hồng Hạnh Hoa trừng mắt nhìn y, lạnh lùng nói:

- Bởi vì nó còn hữu dụng hơn nhiều người lắm.

Đinh Hỷ trừng mắt lên một cái, cười nói:

- Ý của bà là, nó còn hữu dụng hơn cháu phải không?

Hồng Hạnh Hoa nói:

- Hừ.

Đinh Hỷ nói:

- Nó có biết đấm lưng cho bà không? Có biết rót cho bà một ly trà không?

Hồng Hạnh Hoa tuy còn muốn vênh mặt lên, nhưng nhịn không nổi cũng đã bật cười.

Lúc bà ta cười, cặp mắt đang mơ màng như dãy núi xa xa, bỗng biến thành sáng rực trẻ trung đến bất ngờ.

Trong một khoảnh khắc nhỏ bé, Đặng Định Hầu cơ hồ quên mất bà ta là người đàn bà đã sáu bảy chục tuổi.

Đinh Hỷ vỗ vỗ vào cán thương bóng loáng, nói:

- Bất kể ngươi thoải mái thế nào, ta cũng chẳng thèm ngưỡng mộ ngươi.

Y lại trở về chỗ ngồi, rót ra một ly rượu uống cạn, mỉm cười nói:

- Ít nhất ngươi chẳng thể rót cho mình một ly rượu để uống.

Hồng Hạnh Hoa lại thở ra nói:

- Vì vậy, nó chẳng phải vì ly rượu đó mà làm ra bao nhiêu chuyện ngu xuẩn.

Đinh Hỷ nói:

- Bây giờ cháu đã vào ngồi đây, hình như không thấy có chuyện gì xảy ra.

Hồng Hạnh Hoa lại thở ra nói:

- Bây giờ còn chưa có gì, nhưng ta bảo đảm về sau ngươi sẽ hối hận.

Đinh Hỷ hỏi:

- Tại sao?

Hồng Hạnh Hoa cũng rót ra một ly rượu uống cạn, bà ta uống rượu tốc độ còn nhanh hơn cả Đinh Hỷ.

Uống một hơi ba ly rượu xong, bà ta bỗng nhiên hỏi:

- Ngươi có biết chủ nhân cây Bá Vương thương này là ai không?

Đinh Hỷ nói:

- Cháu có nghe.

Hồng Hạnh Hoa nói:

- Ngươi nói ra nghe thử xem.

Đinh Hỷ nói:

- Chủ nhân của Bá Vương thương họ Vương, cũng là chủ nhân của Đại Vương tiêu cục, Nhất Thương Kích Thiên Vương Vạn Vũ, nghe nói người này tính tình cương liệt, mà cũng cay chua lắm, gừng càng già càng cay. Liên Doanh tiêu cục thành lập lần này, lão nói không gia nhập, là không gia nhập, thậm chí còn không tiếc trở mặt với ông bạn già lâu năm là Bách Lý Trường Thanh.

Đặng Định Hầu bỗng nhiên cũng thở ra, đứng ở bên cạnh xen vào:

- Thậm chí lão ta còn đập bàn, kêu Bách Lý Trường Thanh cút xéo.

Đinh Hỷ cười nói:

- Tính khí của lão Vương như vậy, thiên hạ đều nghe danh đã lâu, có điều lão làm chuyện đó không sai tý nào.

Hồng Hạnh Hoa nói:

- Nhưng ngươi thì sai rồi.

Đinh Hỷ hỏi:

- Cháu sai rồi? Sai chỗ nào?

Hồng Hạnh Hoa nói:

- Ngươi nói sai.

Đinh Hỷ hỏi:

- Không lẽ cây thương này không phải của Vương Vạn Vũ sao?

Hồng Hạnh Hoa nói:

- Lúc trước thì phải vậy.

Đinh Hỷ hỏi:

- Bây giờ thì sao?

Hồng Hạnh Hoa lại rót thêm ly rượu, hình như muốn lấy rượu trám miệng mình lại.

Không lẽ trong lòng bà ta còn tàng trữ bí mật gì không nói cho ai nghe được?

... Mỗi người ai cũng có quyền giữ bí mật của mình, chỉ cần bí mật đó không có nguy hại cho công ích, không ai có quyền bức bách người khác nói ra.

Lúc Đinh Hỷ còn nhỏ, Hồng Hạnh Hoa đã thường thường lập đi lập lại cho y biết điều đó.

Hiện tại dĩ nhiên y không dám hỏi thêm.

Nhưng Đặng Định Hầu thì nhịn không nổi phải hỏi:

- Cây thương này tại sao lại nằm ở đây?

Hồng Hạnh Hoa trợn cặp mắt trắng dã nhìn y một cái, mới lạnh lùng nói:

- Bởi vì chủ nhân của nó sắp lại đây bây giờ.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Đến đây? Đến đây làm gì?

Hồng Hạnh Hoa hỏi lại:

- Ngươi lại đây làm gì?

Đặng Định Hầu nói:

- Tôi lại đây uống rượu.

Hồng Hạnh Hoa cười nhạt nói:

- Ngươi lại đây uống rượu được, tại sao người khác lại không được?

Đặng Định Hầu nhìn bà ta, bỗng nhiên bật cười.

Y bỗng nhiên phát giác ra, tính khí bà lão này, so với lão Vương quả thật là một cặp xứng đôi.

Y cũng nhìn ra được, bà lão này mà không muốn nói chuyện gì, chỉ sợ Thiên Vương lão tử cũng đừng hòng kêu bà ta làm.

Vì vậy, y chỉ còn cách ngồi xuống uống rượu.

Bọn họ ngồi xuống rồi, mới phát hiện ra, tại sao nãy giờ Tiểu Mã không nghe nói năng gì.

Cái miệng của Tiểu Mã đang bận uống rượu.

Cái vò rượu vừa mới khui đã sắp bị y uống cạn, cặp mắt của y nhìn nhìn đã ra chiều trừng trừng.

Đặng Định Hầu nhịn không nổi hỏi nhỏ:

- Ông nói dùm y uống bớt đi tý xíu được không, đừng uống say?

Đinh Hỷ nói:

- Không được.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ông thích y uống say sưa?

Đinh Hỷ nói:

- Không thích.

Đặng Định Hầu nói:

- Nhưng ông chẳng khuyên can gì y.

Đinh Hỷ nói:

- Lúc y còn thanh tỉnh, tôi không cho y uống, y sẽ không uống, nhưng bây giờ...

Y nhìn nhìn vào cặp mắt của Tiểu Mã, cười khổ nói:

- Bây giờ, chỉ sợ ngay cả Thiên Vương lão tử cũng khuyên không nổi.

Đặng Định Hầu thở ra, cũng chỉ đành cười khổ.

Thật tình y không hiểu, tại sao những người này ai ai cũng đều có tính khí ngay cả Thiên Vương lão tử cũng không làm gì được.

Hiện tại, vò thứ nhì sắp bị bọn họ uống cạn.

Hồng Hạnh Hoa nãy giờ đang đứng chống nạnh một bên nhìn bọn họ, bỗng nhiên nói:

- Các ngươi đã nhìn thương xong rồi, uống rượu cũng đủ rồi, bây giờ đi đi thôi.

Đinh Hỷ hỏi:

- Bà đuổi chúng cháu đi thật sao?

Hồng Hạnh Hoa lạnh lùng nói:

- Không lẽ ngươi muốn xem Tiểu Mã say rượu bò lê bò lết ở đây?

Đinh Hỷ còn chưa kịp trả lời, Đặng Định Hầu đã đứng dậy, cười nói:

- Chúng ta cũng nên đi thôi, uống thêm chút nữa, ngay cả ta cũng bò lê bò lết ra đấy.

Y vừa tính lại kéo Tiểu Mã, bên ngoài bỗng có mười bảy mười tám người ùa vào, xem cách ăn mặc của bọn họ, lập tức biết ngay bọn họ là những tay qua lại trong giang hồ, không những vậy, còn rất có thớ.

Bọn người này vừa vào tới bên trong, đã nhốn nháo hỏi:

- Trận chiến đã bắt đầu chưa?

Hồng Hạnh Hoa lại trợn cặp mắt trắng dã lên hỏi:

- Trận chiến gì?

Một gã đại hán mặc áo cẩm y đeo đao nói:

- Kim Thương Ngân Thoa Dư Tam Gia, hôm nay quyết đấu ở đây với Bá Vương Thương, không lẽ bà còn chưa biết?

Hồng Hạnh Hoa trừng mắt giận dữ nhìn y một cái, còn chưa kịp mở miệng, người khác đã giành nói:

- Cây thương này nhất định là Bá Vương thương.

- Cây thương còn nằm đây, chúng ta nhất định chưa lại trễ.

- Nghe nói rượu ở đây cũng ngon lắm, chúng ta uống vài ba ly, chờ xem diễn tuồng.

- Bất kể ra sao, trận chiến này chúng ta không thể bỏ lỡ, dù có chờ ba ngày ba đêm, ta cũng nhất định chờ.

Đặng Định Hầu nhìn nhìn Đinh Hỷ, Đinh Hỷ nhìn nhìn Đặng Định Hầu, hai người đều ngồi xuống trở lại.

Hồng Hạnh Hoa bước lại, trừng mắt nhìn y bỗng thở ra, nói:

- Xem ra các ngươi chẳng còn chịu đi nữa rồi.

Đinh Hỷ cười nói:

- Bây giờ bà có lấy chổi đuổi chúng cháu, cũng đuổi không nổi.

Đặng Định Hầu cười nói:

- Lấy roi đánh cũng đánh không đi.

Hồng Hạnh Hoa nhìn y, rồi lại nhìn Đinh Hỷ, bỗng nhiên bật cười, nói:

- Nói thật, ta mà là các ngươi, lấy đao chém ta còn không chịu đi.

Chính bà ta cũng ngồi xuống, ngồi với bọn họ, miệng thì lẩm bẩm:

- Thật ta chẳng hiểu được, bọn thỏ đế bên kia làm sao biết được chuyện này mà lại?

Bọn người vừa vào đang ăn nhậu nhộn nhịp lên.

Nếu có mười bảy mười tám tay giang hồ đang bắt đầu ăn nhậu, trời có sập một bên, họ cũng chẳng thèm chú ý.

Đinh Hỷ nhìn qua bọn họ, nói:

- Cháu xem mấy người này chắc là do Kim Thương Dư gọi lại.

Hồng Hạnh Hoa nói:

- Sao?

Đinh Hỷ nói:

- Người có can đảm đi tìm Bá Vương Thương quyết đấu, bất kể thắng thua ra sao, đều là chuyện rất phi thường, Kim Thương Dư dĩ nhiên phải tìm mấy tay bạn bè lại nhìn nhìn, sau này còn ra ngoài tuyên dương vài tiếng dùm y.

Đặng Định Hầu nói:

- Vì vậy ta mới lấy làm kỳ.

Đinh Hỷ hỏi:

- Kỳ chỗ nào?

Đặng Định Hầu nói:

- Ta nghĩ không ra, tại sao Kim Thương Dư dám đi thách Bá Vương Thương quyết đấu như vậy?

Đinh Hỷ nói:

- Không chừng cái gan của y vốn lớn như vậy, không chừng năm nay y bỗng nhiên lượm được một bộ vũ công bí kíp nào đó, luyện thành một thứ thương pháp độc môn.

Đặng Định Hầu cười nói:

- Ta xem ngươi đọc chuyện truyền kỳ tiểu thuyết nhiều quá, trên đời này làm gì có nhiều vũ công bí kíp? Tại sao trước giờ ta chưa hề nghe ai nói bao giờ?

Đinh Hỷ cười nói:

- Thật ra ta cũng chưa hề nghe qua bao giờ.

Hai người đồng thời cười lớn lên, cũng đồng thời ngừng bặt, cặp mắt của hai người đang nhìn ra cửa, nhìn trừng trừng tròn xoe.

Ngoài cửa có hai cái kiệu vừa được khiêng lại.

Kiệu rất mới, trang sức cũng rất hoa lệ.

Có điều dù cho kiệu có hoa lệ đến đâu, đều chẳng có gì đáng nhìn như vậy, bọn họ nhìn là nhìn hai người đang bước ra.

Hai người vừa bước ra khỏi kiệu... dĩ nhiên đều là đàn bà, đàn bà rất đẹp.

Trên bàn có một bình rượu, một bình trà.

Hai người đàn bà đi kiệu đã lại ngồi đó, một người đang uống trà, còn một người đang uống rượu.

Người uống trà là một cô bé rất văn vẻ thanh tĩnh, rất đẹp, rất mắc cỡ, chỉ cần đàn ông nhìn cô mấy cái, cô lập tức đỏ mặt lên.

Có hạng đàn bà như một thứ bình kiểng tinh mỹ, có thể ở xa xa khâm thưởng, lại gần không cẩn thận một tý, là bị vỡ tan tành ra.

Cô bé này thuộc vào loại đó.

Cô bé uống rượu cũng thuộc loại văn vẻ thanh tĩnh, cũng rất đẹp, thậm chí còn đẹp hơn cả đồng bạn.

Chẳng qua, cái đẹp của cô lại thuộc loại khác.

Nếu nói cô kia đẹp như trăng mới mọc, thì cái đẹp của cô này như ánh mặt trời, đẹp làm cho người ta nóng cả lên, đẹp làm cho tim người ta đập mạnh thình thịch.

Bọn họ đều mặc một bộ đồ trắng toát, không trang điểm, cũng không mặc đồ trang sức.

Cô bé uống rượu gương mặt hình như có vẻ trắng bệch, còn cô uống trà thì nãy giờ vẫn đỏ mặt.

Bởi vì bao nhiêu đàn ông trong phòng đều đang trừng trừng nhìn cô, Đinh Hỷ cũng không ngoại lệ.

Đặng Định Hầu thở ra, lẩm bẩm:

- Thảo nào có rất nhiều người đàn bà đều cho rằng, cặp mắt của đàn ông trong thiên hạ đều đáng bị móc ra hết.

Đinh Hỷ cười nói:

- Thật ra, người đàn bà nói câu đó, trong lòng nhất định rất thích đàn ông nhìn cô ta.

Đặng Định Hầu nói:

- Xem ra ngươi rất hiểu đàn bà.

Đinh Hỷ nói:

- Đàn ông mà cảm thấy mình rất hiểu đàn bà, nếu không phải là điên, cũng là ngu dốt.

Đặng Định Hầu nói:

- Ngươi chẳng điên, cũng chẳng ngu.

Đinh Hỷ nói:

- Không phải.

Đặng Định Hầu lại nhìn nhìn hai cô thiếu nữ, bỗng nhiên bật cười.

Đinh Hỷ hỏi:

- Ông cười gì?

Đặng Định Hầu nói:

- Ta đang cười họ.

Y mỉm cười nói nhỏ:

- Hai cô nhỏ, một cô uống trà như là uống rượu, một cô uống rượu như là uống trà.

Đinh Hỷ cười lớn.

Bọn họ nói chuyện vốn rất nhỏ, nhưng cười lại rất lớn.

Cô uống trà lại càng cúi gầm đầu xuống, cô uống rượu lại ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn bọn họ một cái.

Không ai hình dung nổi cặp mắt của cô ta.

Đinh Hỷ bị cặp mắt ấy trừng cho một cái, bỗng nhiên cảm thấy người nóng lên, trái tim đập thình thịch.

Năm nay y đã hai mươi hai tuổi, đã gặp qua không ít đàn bà, có điều trước giờ y chưa hề cảm thấy như vậy bao giờ.

Y vội vã chụp lấy ly rượu uống.

Nhưng Tiểu Mã lại quên không uống rượu.

Người khác nhìn hai cô thiếu nữ, cặp mắt của y thì chỉ dán vào một trong hai cô.

Nguyên do cô uống trà đỏ mặt, rất có thể không phải vì ai khác, mà chỉ là vì y thôi.

Đàn ông thích nhìn đàn bà, nhưng không ai có cái kiểu nhìn như y.

Y không phải chỉ lấy mắt nhìn, lúc y nhìn cô, hình như y đang nhìn một vị nữ thần trong mộng mơ xa xôi thời còn bé của mình, mà hình như cũng đang nhìn một người tình y đã tương tư từ bao lâu nay rồi.

Một cô thiếu nữ bị một gã thiếu niên anh tuấn nhìn như vậy, trong lòng không biết sẽ có cảm giác gì?

Gã mặc áo cẩm y đeo đao bỗng nhiên cười hì hì bước lại, đứng ngay giữa y và cô thiếu nữ.

Tiểu Mã ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn y.

Y cũng cười hì hì nhìn lại Tiểu Mã, trong ánh mắt đã có vẻ say sưa, y bỗng nhiên hỏi:

- Chú không nhận ra ta sao?

Tiểu Mã lắc lắc đầu.

Người này nói:

- Ta họ Quách, tên là Quách Thông.

Tiểu Mã nói:

- Tôi không biết Quách Thông.

Quách Thông nói:

- Ta cũng không biết chú.

Tiểu Mã hỏi:

- Ông lại đây làm gì?

Quách Thông nói:

- Lại nhìn chú.

Tiểu Mã hỏi:

- Nhìn tôi?

Quách Thông cười nói:

- Bởi vì trước giờ ta chưa hề thấy đàn ông nào nhìn dí vào đàn bà như chú, ta phải lại nhìn xem, chú có phải là một tên có tật mê gái không?

Đồng bạn của y đều cười, cười ầm lên.

Đinh Hỷ thì đang thở ra... gã đại hán này dĩ nhiên là lại gây chuyện, có điều nhất định y không ngờ rằng, mình đang sắp rước bao nhiêu là khổ vào người.

Vì vậy, y còn đang cười, cười rất đắc ý.

Một người đàn ông nhục mạ được một người đàn ông khác trước mặt người đẹp, đại khái sẽ thấy mình rất là oai hùng, đại khái sẽ có cảm giác người đẹp thấy mình oai hùng, thậm chí sẽ nhìn trúng y.

Không chừng cũng vì vậy mà, đàn bà mới cảm thấy đa số đàn ông ngu xuẩn đến buồn cười.

Quách Thông còn đang cười, y còn chưa cười đả lắm, gương mặt y đã nở hoa ra, người của y đã bay ra ngoài.

Bay ra ngoài bốn năm trượng, bay qua hai cô thiếu nữ, "bình" lên một tiếng, rớt vào cái bàn của mình, dĩa hồng thiêu sư tử đầu bị ép dưới mông đít của y, bị ép nát nhừ tung tóe.

Gương mặt của y so với dĩa hồng thiêu sư tử đầu không sai bao nhiêu.

Chẳng ai thấy kịp y làm sao bay ra ngoài, cũng chẳng ai thấy Tiểu Mã xuất thủ ra làm sao.

Tiểu Mã còn đang ngồi si ngốc ra đó, nhìn đăm đăm vào thiếu nữ uống trà.

Đồng bạn của Quách Thông ngẫn người ra đó cả nửa ngày, mới nhảy dựng lên, người thì xăng tay áo lên, người thì rút đao ra.

- Tên tiểu tử này dám đánh người ta, bọn mình phải hủy cặp mắt của hắn ra rồi tính sau.

Mười sáu mười bảy người la lối mắng chửi om sòm, đập ly, đá ghế, chuẩn bị xông lại.

Không ai ngăn trở bọn họ.

Tiểu Mã hình như không biết trên đời này còn có ai khác, Hồng Hạnh Hoa cũng không thấy đâu.

Từ lúc hai cô thiếu nữ bước vào nhà, bà ta đã biến đi đâu mất.

Đinh Hỷ thở ra, nói:

- Ông có muốn đánh nhau không?

Đặng Định Hầu nói:

- Không.

Đinh Hỷ nói:

- Ta cũng không.

Đặng Định Hầu nói:

- Chỉ tiếc là xem ra chúng ta không đánh không được rồi.

"Vù" lên một tiếng, bọn người đó còn chưa xông lại, ba bốn cái chén đã bay lại trước.

Đinh Hỷ còn chưa làm gì, bỗng nghe "tinh, tinh, tinh" ba tiếng vang lên, ba cái chén đã bị đánh vỡ tan tành giữa không trung.

Ám khí và những mãnh vụn mấy cái chén đều rớt xuống đất cùng một lượt, lộ ra rõ ràng ba cục ngân thoa lóng lánh rực rỡ.

Kim Thương Ngân Thoa Dư Tam Gia đã đến.

Một người trung niên mặt dài ốm o, mủi ưng trán cao, ăn mặc rất giảng cứu, khí phái rất lớn, hai tay chắp sau lưng, đi ung dung vào nhà, ánh mắt nhìn qua nhìn lại trông rất oai nghiêm.

Hai gã đại hán vạm vỡ mặc đồ chẽn, gánh theo một bao đồ trông rất dài, đi sau lưng y.

Bao đồ hình như cũng rất nặng, trong đó, hiển nhiên có đựng cây Kim thương của y.

Bọn người lúc nãy đang tính nhào lại đánh nhầu, thấy y, bèn lập tức yên tĩnh lại.

Kim Thương Dư oai danh bấy lâu nay, xưng bá một phương, dựa vào cây Kim thương trong tay, một bọc ám khí Ngân Thoa, đã từng đánh bại không biết bao nhiêu cao nhân, trước giờ ít gặp địch thủ.

Dưới ánh mắt của những tay hào kiệt giang hồ, y vốn là nhân vật rất được tôn kính.

- Dư Tam gia đã lại, chuyện này xem như dễ tính rồi.

Kim Thương Dư sa sầm nét mặt, lạnh lùng nói:

- Chuyện gì vậy? Các ngươi lại đây xem ta đánh nhau, hay lại đánh nhau cho ta xem?

Một gã trẻ tuổi thân hình vạm vỡ lớn tiếng nói:

- Chúng tôi có muốn đánh nhau đâu, nhưng chúng tôi không thể ngồi đó nhìn Quách lão đại bị người ta khinh lờn.

Gã thiếu niên tên là Tào Hổ, y là anh em kết nghĩa huynh đệ với Quách Thông, Quách Thông ăn đòn, y là người tức giận nhất.

Kim Thương Dư nói:

- Có phải ngươi muốn đánh cho đại ca ngươi hả tức?

Tào Hổ nắm chặt nắm tay, nói:

- Nhất định phải đánh mới xong.

Kim Thương Dư nói:

- Thế thì tốt nhất ngươi lại tìm cái người mặc áo lam đang ngồi trong góc kia kìa.

Tào Hổ hỏi:

- Y chẳng phải là người gây lộn, tại sao chúng tôi tìm lại y?

Kim Thương Dư hững hờ nói:

- Bởi vì các ngươi muốn chết, thì chi bằng chết cho lẹ một chút, các ngươi tìm y, ta bảo đảm nhất định sẽ chết lẹ làng nhất.

Tào Hổ thay đổi nét mặt hỏi:

- Y là ai?

Kim Thương Dư cười nhạt nói:

- Y cũng chẳng phải là ai cao siêu, chỉ bất quá là một người bảo tiêu, tên là Đặng Định Hầu.

Tào Hổ biến hẳn sắc mặt.

Mọi người ai ai cũng biến hẳn sắc mặt.

Danh tiếng Thần Quyền Tiểu Gia Cát, dĩ nhiên bọn họ không phải là không biết.

Mấy năm nay Khai Hoa Ngủ Khuyển nổi tiếng như cồn, thế lực lớn mạnh, ai mà chọc vào bọn họ, không khác gì là leo lên đầu Thái Tuế mà động thổ.

Những tay giang hồ nãy giờ còn đang hung hăng, bỗng nhiên biến thành như bong bóng bị xì hơi.

Kim Thương Dư chẳng thèm nhìn bọn họ đến nửa mắt, y bước lại ôm quyền thi lễ chào hỏi Đặng Định Hầu.

Đặng Định Hầu cũng đứng dậy chào hỏi trả lễ, y vốn trước giờ là một người rất tùy hòa, chẳng cho tý gì là ra vẻ ta đây.

Kim Thương Dư nói:

- Lâu ngày không gặp, Đặng huynh phong thái cũng như xưa, thật là đáng quý đáng mừng.

Đặng Định Hầu nói:

- Mới gặp đây mà đã mấy năm rồi, không ngờ Dư huynh còn nhớ đến tôi, chẳng qua, lần tới nếu có người muốn tìm chỗ chết, xin Dư huynh chớ khuyên họ lại tôi.

Y mỉm cười nói tiếp:

- Bởi vì tôi có thể bảo đảm, một người muốn chết cách lẹ nhất, tìm tôi nhất định không bằng tìm hai vị bằng hữu này.

Kim Thương Dư hỏi:

- Hai vị bằng hữu này là…

Đinh Hỷ nói:

- Tôi họ Đinh, Đinh Hỷ.

Kim Thương Dư nhìn lên nhìn xuống mấy lần, rồi hỏi:

- Đinh Hỷ ai ai cũng mê thích?

Đinh Hỷ cười nói:

- Có lúc còn gọi là Đinh Hỷ xúi quẩy.

Kim Thương Dư nói:

- Các hạ là Đinh Hỷ, vị này chắc là Phẫn Nộ Đích Tiểu Mã phải không?

Y chuyển đầu qua nhìn Tiểu Mã, Tiểu Mã không nhìn y.

Trừ cô thiếu nữ uống trà đó ra, y chẳng còn để người nào vào trong mắt.

Kim Thương Dư sa sầm nét mặt.

Đặng Định Hầu lập tức nói chận:

- Nghe nói Dư huynh hẹn Bá Vương Thương lại đây quyết đấu?

Kim Thương Dư nói:

- Không phải tôi hẹn y lại, chính y hẹn tôi lại.

Đặng Định Hầu chau mày hỏi:

- Y lại tìm huynh sao?

Kim Thương Dư cười nhạt nói:

- Đặng huynh không chừng cho rằng tôi không đáng cho y lại tìm, chính tôi cũng biết địch không lại, có điều y đã lại tìm, tôi chẳng cách nào từ chối được.

Gương mặt y lộ một nét biểu tình kỳ quái, y nói tiếp:

- Một người sử thương, được chết dưới tay Bá Vương Thương, không phải là thống khoái một đời sao?

Đinh Hỷ lập tức đưa ngón tay cái lên, nói:

- Hay, hảo hán tử.

Kim Thương Dư nhìn y, ánh mắt lạnh lùng tàn bạo bỗng đượm vẻ ấm áp, y chầm chậm nói:

- Hạng người qua lại trong giang hồ như tôi, không phải nên chết dưới đao thương, thảm cỏ bọc thây hay sao?

Đinh Hỷ mỉm cười nói:

- Tôi chết mà được có miếng cỏ bọc thây lại, là đã quá lắm rồi, muốn làm chuyện cho khoái một đời, dù cho chết trong vũng bùn cho chó ăn, tôi cũng chẳng oán ai.

Gương mặt y tuy còn có nụ cười, nhưng nét mặt phẫn nộ và bi thương không thể bị nụ cười che dấu được đi.

Cô thiếu nữ uống rượu quay đầu lại nhìn y một cái, ánh mắt xem ra có vẻ ôn nhu.

Kim Thương Dư cũng đưa ngón cái lên, lớn tiếng nói:

- Hay, hảo hán tử.

Đinh Hỷ nói:

- Ông đến đây hơi sớm, tại sao không ngồi xuống làm vài ly trước đã.

Kim Thương Dư nói:

- Tôi đến cũng không sớm, tôi bị trễ mất nửa tiếng đồng hồ, bởi vì…

Gương mặt của y lại lộ một nét biểu tình kỳ quái, y chầm chậm nói tiếp:

- Bởi vì tôi còn phải lo liệu vài chuyện hậu sự, tôi sinh ra không có gì, thì ra đi cũng không nên có gì vướng bận.

Một người biết chắc mình chết, mà vẫn lại chỗ ước hẹn, cái dũng khí đó không phải là ai ai cũng có thể ngồi khơi khơi đó mà hiểu.

Sống được là vẫn tốt rồi, nhưng chết thì chẳng qua cần cổ có thêm một vết thương thế thôi, có

gì mà phải tính toán?

Gương mặt của Đinh Hỷ lộ vẻ kỳ quái, một hồi lâu y mới hỏi:

- Còn Bá Vương Thương đâu?

Kim Thương Dư nói:

- Không biết.

Đinh Hỷ hỏi:

- Ông và lão ta có thù hằn gì với nhau?

Kim Thương Dư nói:

- Không.

Đinh Hỷ hỏi:

- Ông chưa gặp qua lão ta lần nào?

Kim Thương Dư nói:

- Trước giờ chưa biết nhau.

Đinh Hỷ hỏi:

- Vậy mà lão ta tìm ông?

Kim Thương Dư hững hờ nói:

- Không chừng vì tôi cũng sử thương.

Đinh Hỷ cười nhạt nói:

- Trừ lão ta ra, không lẽ không cho người khác sử thương sao?

Kim Thương Dư hững hờ nói:

- Dù có sử thương, cũng không nên nổi danh quá.

Ánh mắt của Đinh Hỷ đã có nét giận dữ, đối với những chuyện bất bình trên thế gian này, y đều cảm thấy phẫn nộ.

Kim Thương Dư lại nói:

- Chẳng qua tôi chỉ lấy làm lạ, y đã hẹn tôi lại đây, tại sao bây giờ y còn chưa lại?

Câu nói ấy vừa thốt xong, sau lưng y bỗng có tiếng người lạnh lùng nói:

- Ta đã lại rồi.

Giọng nói tuy rất lạnh lùng, nhưng nghe rất êm tai, rất thánh thót.

Người nói câu đó là một người đàn bà.

Kim Thương Dư quay phắt người lại, lập tức thấy ngay cặp mắt làm cho trái tim người ta đập mạnh, đang nhìn y trừng trừng.

Trên tay cô còn cầm ly rượu, hai bàn tay mềm mại như không có xương cốt.

Chỉ có hai bàn tay đó mà sử được cây Bá Vương thương nặng bảy mươi ba cân bảy lượng ba tiền sao?

Kim Thương Dư chau mày lại, hỏi:

- Vị cô nương này có phải đang nói đùa không?

Cô thiếu nữ uống rượu vênh mặt lên, nét mặt lạnh lẽo như sương.

Cô không nói đùa tý nào.

Kim Thương Dư nhìn cây thương để trên bàn, hỏi:

- Không lẽ cô là...

Cô thiếu nữ uống rượu ngắt lời y, nói từng tiếng một:

- Ta chính là Bá Vương Thương!

Vương Đại Tiểu Thơ

Cô chính là Bá Vương Thương sao?

Cây thương này dài tới một trượng ba thước, ít nhất cũng cao hơn cô quá gấp bội.

Cây thương này nặng hơn bảy mươi ba cân, nặng hơn cô cũng rất nhiều.

Cô quả thật là Bá Vương Thương sao?

Kim Thương Dư không tin, Đinh Hỷ không tin, Đặng Định Hầu cũng không tin, bất kỳ ai cũng không tin.

Nhưng bọn họ không thể không tin.

Kim Thương Dư hỏi dò một câu:

- Cô nương quý tính?

- Vương.

- Phương danh?

- Vương đại tiểu thơ.

Kim Thương Dư cười một tiếng, nói:

- Dĩ nhiên đó không phải là tên cô?

Cô thiếu nữ uống rượu nghinh mặt lên nói:

- Ngươi không cần phải biết tên ta, ngươi chỉ cần nhớ Bá Vương Thương Vương đại tiểu thơ bảy chữ đó là được rồi.

Kim Thương Dư nói:

- Bảy chữ đó xem ra cũng không dễ nhớ lắm.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Hiện giờ cho dù ngươi còn chưa nhớ, sau này nhất định sẽ nhớ thôi.

Kim Thương Dư nói:

- Sao?

Vương đại tiểu thơ lạnh lùng nói:

- Trên người của ngươi có thêm một lỗ thủng, nhất định sẽ quên không nổi.

Kim Thương Dư cười lớn nói:

- Cô hẹn tôi lại đây tỷ thương, chính là muốn tôi nhớ bảy chữ ấy sao?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Không những muốn ngươi nhớ, còn muốn người trong giang hồ đều phải biết, Bá Vương Thương không hề bị tuyệt hậu.

Kim Thương Dư hỏi:

- Vương lão gia tử sao rồi?

Vương đại tiểu thơ cắn chặt môi, gương mặt càng trắng bệch, một hồi thật lâu, mới lớn tiếng nói:

- Cha ta đã chết rồi, lão nhân gia tuy không có con trai, nhưng còn có con gái.

Cô nói giọng gần như muốn gào lên.

Không chừng câu nói này không phải để cho người trong nhà này nghe, cô gào lớn lên, là chỉ sợ cha mình ở mãi đâu xa xôi không thể nghe được.

... Con gái không phải là dở hơn con trai.

Cô muốn chứng minh chuyện đó cho cha cô biết.

Nhất Thương Kinh Thiên đã chết thật rồi sao?

Một người cứng rắn còn hơn cả đá tảng, tại sao bỗng nhiên chết đi được?

Đặng Định Hầu thở than trong lòng, y nhịn không nổi hỏi:

- Lệnh tôn trước giờ thân thể vẫn khỏe mạnh, tại sao bỗng nhiên lại qua đời vậy?

Vương đại tiểu thơ trừng mắt nói:

- Không can hệ gì đến ngươi.

Đặng Định Hầu gượng cười nói:

- Tại hạ là Đặng Định Hầu, cũng có thể nói là bạn bè của lệnh tôn.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Ta biết ngươi quen biết với người, nhưng ngươi không phải là bạn bè gì cả, lúc cha ta chết, người không có ai là bạn bè cả.

Ánh mắt mỹ lệ của cô bỗng có nước mắt ứa ra, trong lòng cô hình như có bao nhiêu điều ủy khúc bi thương chồng chất.

Tại sao vậy?

Có phải vì cha của cô chết không được nhắm mắt không?

Đinh Hỷ bỗng nhiên nói:

- Vương lão gia tử qua đời rồi, chắc cô nương nóng ruột muốn dương danh lập oai thành ra mới đi tìm Dư Tam gia phải không?

Vương đại tiểu thơ cắn môi, ráng chặn nước mắt lại, nói:

- Ta muốn tìm không phải chỉ có mình y.

Đinh Hỷ hỏi:

- Sao?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Từ đây về sau, kẻ nào sử thương, ta đều tìm lại tỷ thí.

Đinh Hỷ cười cười nói:

- Nếu cô nương bị thua ở đây thì sao nhỉ?

Vương đại tiểu thơ không nghĩ ngợi gì, lập tức lớn tiếng nói:

- Thì ta sẽ chết ở đây.

Đinh Hỷ hững hờ nói:

- Vì chút hư danh đó, đại tiểu thơ không tiếc lấy sinh mạng mình ra liều lĩnh, không phải là quá đáng sao?

Vương đại tiểu thơ trừng mắt lên, tức giận nói:

- Ta thích là làm, ngươi xía vào được sao?

Cô bỗng nhiên quay phắt người lại, chụp lấy cây Bá Vương thương.

Ngón tay cô mềm mại, như không có tý xương cốt gì.

Có điều cây Bá Vương thương nặng bảy mươi ba cân bị cô đưa tay ra cầm lấy như bỡn.

Tay cô đưa ra chụp lấy cán thương không những nhanh nhẹn gọn ghẻ mà còn rất đẹp mắt.

Kim Thương Dư buột miệng khen:

- Giỏi!

Vương đại tiểu thơ nói:

- Đi thôi!

Eo lưng cô nhẹ nhàng lắc một cái, người cô đã lướt ra ngoài như một mủi tên.

Kim Thương Dư nhìn ra ngoài chỗ cô vừa ra, bỗng nhiên thở phào một hơi dài.

Đinh Hỷ hỏi:

- Ông không chắc thắng cô ta?

Kim Thương Dư lại thở ra thêm một tiếng nữa, nói:

- Ta chỉ bất quá hối hận tý đỉnh.

Đinh Hỷ hỏi:

- Hối hận chuyện gì?

Kim Thương Dư hững hờ nói:

- Ta không nên lo chuyện hậu sự sớm quá như vậy.

Trong sân, ánh mặt trời sáng lạng.

Bọn họ bước ra ngoài, người khác cũng đều ra hết cả, trong nhà chỉ còn lại bốn người.

Tiểu Mã còn đang ngồi đó nhìn như si như dại.

Cô thiếu nữ uống trà đang cúi đầu đỏ mặt, hình như đã quên mất thế gian này còn có người khác tồn tại.

Đặng Định Hầu kéo tay Đinh Hỷ lại sau cửa, nói:

- Vương lão đầu tính tình tuy quái dị, con người lão không phải xấu.

Đinh Hỷ nói:

- Tôi biết.

Đặng Định Hầu nói:

- Bất kể ra sao, lão cũng là bạn của ta, bạn thân.

Đinh Hỷ nói:

- Tôi biết.

Đặng Định Hầu nói:

- Vì vậy...

Đinh Hỷ nói:

- Vì vậy ông không muốn nhìn con gái lão chết tại nơi dây.

Đặng Định Hầu gật gật đầu thở dài:

- Chỉ tiếc là cái vị Vương đại tiểu thơ này không phải là đối thủ của Kim Thương Dư.

Đinh Hỷ nói:

- Sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Ta biết công phu của Kim Thương Dư, quả thật kinh nghiệm rất phong phú, hỏa hầu cũng tới

nơi.

Đinh Hỷ nói:

- Vương đại tiểu thơ hình như cũng không tệ.

Đặng Định Hầu nói:

- Tiếc là cô ta quá non tay.

Đinh Hỷ nói:

- Không lẽ ông cho là cô ta sẽ chết nếu bị thua?

Đặng Định Hầu nói:

- Ta rất hiểu tính khí của lão Vương, cái vị Vương đại tiểu thơ này hình như tính tình cũng giống ông già không sai tý nào.

Đinh Hỷ cười cười nói:

- Tôi hiểu rồi.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Hiểu gì?

Đinh Hỷ nói:

- Ông tính giúp giùm cô ta một tay, Kim Thương Dư có giỏi cách mấy cũng địch không lại với Thần Quyền Tiểu Gia Cát.

Đặng Định Hầu cười khổ nói:

- Đây là chuyện tỷ đấu chính đại quang minh, người ngoài cuộc làm sao nhúng tay vào được? Huống gì, xem tính khí của cái vị Vương đại tiểu thơ này, nhất định có chết cũng không thèm người khác giúp mình.

Đinh Hỷ nói:

- Vậy thì ông tính giúp cô ta ngấm ngầm, len lén cho Kim Thương Dư nếm tý khổ sở?

Đặng Định Hầu thở ra:

- Tôi cũng không làm được vậy, bởi vì...

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì một người có thân địa vị như ông, làm chuyện gì cũng phải cẩn thận để ý từng chút một, không thể để có tai tiếng dị nghị.

Đặng Định Hầu nói:

- Quả thật ý ta là vậy, bởi vì...

Đinh Hỷ lại ngắt lời y nói:

- Bởi vì, tôi chỉ là một tên cường đạo vô danh, có làm chuyện ti bỉ vô sĩ hạ lưu gì cũng không sao.

Đặng Định Hầu nói:

- Bất kể ngươi nói gì, chỉ cần ngươi chịu giúp ta lần này, ta nhất định sẽ giúp ngươi chuyện khác.

Đinh Hỷ nhìn y, gương mặt còn mang nụ cười đặc biệt làm người ta mê thích, y chầm chậm nói:

- Tôi chỉ hy vọng ông hiểu rõ cho tôi hai chuyện.

Đặng Định Hầu nói:

- Ngươi nói đi.

Đinh Hỷ mỉm cười nói:

- Thứ nhất, nếu như tôi muốn làm chuyện gì, tôi không bao giờ cần người khác báo đáp; thứ hai, tuy tôi là một tên cường đạo, cũng có rất nhiều chuyện tôi không thèm làm, dù có chém đầu tôi đi, tô cũng nhất định không làm.

Y mỉm cười quay lưng, sải bước ra ngoài, bước vào ánh mặt trời sáng lạng.

Đặng Định Hầu đứng ngẫn mặt ra đó một hồi thật lâu, hình như còn đang nghiền ngẫm câu nói vừa rồi của Đinh Hỷ.

Y bỗng nhiên phát hiện ra, những tay đại anh hùng đại tiêu khách bạn bè của mình, thật tình có nhiều chỗ không bằng tên tiểu cường đạo này.

Bây giờ trong nhà chỉ còn có hai người.

Cô bé uống trà ngẩng đầu lên, nhìn quanh quất bốn bề rồi bỗng nhiên đứng dậy, đi nhanh lại trước mặt Tiểu Mã, gọi lên hai tiếng:

- Tiểu Mã.

Cô kêu nghe thật tự nhiên, làm như ngàn năm vạn năm đã quen biết với Tiểu Mã từ đó rồi, làm như đã gọi hai tiếng Tiểu Mã đã ngàn lần vạn lần rồi.

Tiểu Mã cũng không thấy kinh ngạc gì cả.

Một cô thiếu nữ không quen biết bỗng nhiên bước lại, kêu tên y, y lại có cảm giác như là một chuyện rất tự nhiên.

Trong một khoảnh khắc đó, bọn họ không ai thấy người kia là xa lạ.

Cô bé uống trà nói:

- Em nghe người ta gọi anh là Tiểu Mã, vì vậy em cũng gọi Tiểu Mã.

Tiểu Mã nhìn cô chăm chú nói:

- Anh tên là Mã Chân, còn em?

Cô bé uống trà nói:

- Em tên là Đổ Nhược Lâm, trước đây anh của em gọi em là Tiểu Lâm, anh cũng gọi em là Tiểu Lâm đi.

Cái gan của cô trước giờ vẫn bé tý, trước giờ vẫn mắc cỡ, trước giờ không bao giờ dám ngẩng đầu lên nhìn đàn ông trước mặt mình.

Có điều bây giờ, cô cũng đang nhìn Tiểu Mã chăm chú.

Tình cảm vốn là một chuyện kỳ diệu, trên đời này vốn có bao nhiêu chuyện tình cảm kỳ diệu không sao giải thích được.

Những thứ tình cảm đó không phải là ai cũng hiểu được mình, thậm chí có lúc mình còn không hiểu được mình.

- Tiểu Lâm... Tiểu Lâm... Tiểu Lâm...

Tiểu Mã gọi lên mấy tiếng thật nhẹ nhàng, y nắm nhẹ lấy tay cô.

Ngón tay mềm mại của cô khẻ run rẩy trong nắm tay rắn chắc của y, nhưng cô không rút tay lại.

Người của Tiểu Mã như đang trong mộng, giọng nói của y cũng như người trong mộng.

- Trước giờ anh vốn là một người thật cô độc, trước khi biết em, anh chỉ có một người bạn.

- Em cũng chỉ có một người bạn.

- Ai?

- Vương Thịnh Lan.

Tiểu lâm nói:

- Chị ấy không những là bạn của em, mà cũng là chị của em, có lúc thậm chí em còn xem chị ấy như mẹ, mấy năm nay, nếu không có chị ấy lo, không chừng em đã...

Tiểu Mã không để cho cô nói tiếp, y nhẹ nhàng nói:

- Anh hiểu ý của em.

Quả thật y hiểu lắm, không ai hiểu được hơn y.

Bởi vì tình cảm của y đối với Đinh Hỷ, cũng như cô vậy, cũng hầu như là một thứ.

Tiểu Lâm nói:

- Vì vậy em muốn nhờ anh làm dùm em một chuyện.

Tiểu Mã nói:

- Em nói đi.

Tiểu Lâm nói:

- Em muốn anh đi cứu chị ấy.

Tiểu Mã hỏi:

- Cứu bạn của em?

Tiểu Lâm gật gật đầu, nói:

- Người khác đều nói chị ấy không phải là đối thủ của Kim Thương Dư, nhưng chị ấy thua không được.

Tiểu Mã hỏi:

- Em muốn anh giúp cô ấy đánh bại Kim Thương Dư?

Tiểu Lâm nói:

- Bất kể anh làm cách gì, em chỉ hy vọng anh vì em làm chuyện đó.

Cô nắm chặt tay của Tiểu Mã:

- Em biết anh làm được mà.

Hiện giờ bọn họ đã bước ra ngoài.

Nơi đây vốn là chỗ nhuốm đầy vẻ hoan lạc, nhưng hiện giờ bỗng biến thành trống trải tịch mịch không sao tả xiết.

Trên cỏi đời này vốn không có chuyện gì trường tồn bất biến, càng không có chuyện hoan lạc vĩnh viễn.

Hồng Hạnh Hoa từ từ ở sau nhà bước ra, đưa cặp mắt thông hiểu nhân tình thế thái nhìn theo bọn họ, bà ta than thở lẩm bẩm một mình:

- Ta đã biết các ngươi mà gặp phải là dính chùm vào nhau, tự đi tìm khổ, ta đã biết mà...

Có những người giống như thỏi sắt và nam châm, chỉ cần gặp nhau là dính tại một chỗ.

Tiểu Mã và Tiểu Lâm là những hạng người đó.

Còn Đinh Hỷ và Vương tiểu thơ thì sao nhĩ?

Hạnh Hồng Hoa lại than thở nói:

- Tiểu Mã đã thấy khổ đời rồi, còn Đinh Hỷ sau này lại càng khổ hơn, thật đáng lý ra mình không nên để bọn chúng gặp nhau, biết quá mà...

Ánh mặt trời sáng lạng.

Cây trường thương lấp lánh rực rỡ, dưới ánh mặt trời càng làm chói mắt.

Trời xanh mây trắng, xa xa dãy núi màu xanh đậm, ngoài vườn hoa nở đầy, ong mật bươm

bướm đang bay qua bay lại, thậm chí ngay cả gió cũng đang phảng phất mùi vị của cuộc sống.

Đây vốn là một mùa vạn vật đang sinh sôi nảy nở, trong cái thời tiết này, có ai nghĩ đến chuyện chết.

Chỉ tiếc là không cách nào trốn thoát được cái chết.

Kim Thương Dư từ từ gỡ nút cái bao đựng cây Kim Thương của y, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào đối phương.

Trong lòng y còn đang nghĩ đến chữ "chết".

Rất ít người hiểu được ý nghĩa của chữ "chết" như y, bởi vì y đã bao nhiêu lần tiếp cận tử vong.

... Không phải ta chết, tức là ngươi chết.

Đấy chính là cái nguyên tắc của y đối với chữ "chết".

Nguyên tắc ấy đơn giản mà tàn bạo, không có một kẻ hở cho người khác chọn lựa ở chính giữa.

Lăn lộn trong giang hồ hai mươi mấy năm nay, bất cứ ai cũng đều được huấn luyện thành một người vừa tàn bạo vừa ích kỹ.

Kim Thương Dư cũng không ngoại lệ, vì vậy y mới còn sống tới bây giờ.

Hiện tại, y đối diện với một địch thủ lại quá trẻ, trẻ đến độ ngay cả y cũng bất nhẫn nhìn cô bị chết.

... Không phải cô ta chết, thì là mình chết!

... Cô ta không thể thua được, còn mình cũng làm sao thua được?

Y thở dài trong bụng, lấy từ trong bao ra cây thương.

Kim Thương!

Kim Thương sáng lạng, rực rỡ chói mắt. Hai mươi năm nay, đã không biết bao nhiêu người chết dưới cây Kim Thương rực rỡ chói mắt ấy.

Hình dạng của cây thương rất bén nhọn, mủi thương bén ngót, cán thương thuôn dài, dù chỉ cầm trong tay không làm gì cả, cũng cho người ta được một cảm giác linh hoạt mà hung hãn.

Đinh Hỷ ở xa xa nhìn lại, buột miệng khen:

- Hảo thương!

Đặng Định Hầu đồng ý:

- Quả thật là hảo thương.

Đinh Hỷ nói:

- Bá Vương thương mà là cọp là sư tử trong các loại thương, thì cây thương này có thể gọi là con rắn độc.

Đặng Định Hầu nói:

- Trong giang hồ vốn có rất nhiều người gọi cây thương này là xà thương.

Đinh Hỷ nói:

- Nghe nói cây thương này vốn được luyện bằng vàng và thiết hỗn hợp lại, không những so với các loại thiết thương nhẹ nhàng linh động hơn, mà cán thương còn có thể tùy ý uốn cong lại.

Đặng Định Hầu nói:

- Vì vậy thương pháp Kim Thương Dư sử dụng cũng theo đường lối riêng biệt, không giống đa số người khác.

Đinh Hỷ nói:

- Tôi cũng nghe nói qua, y sử dụng thương pháp người ta gọi là Xà Thích.

Đặng Định Hầu nói:

- Thương pháp gia truyền của họ, vốn có một trăm lẽ tám chiêu thức, Kim Thương Dư sáng chế thêm bốn mươi mốt chiêu nữa, mới thành ra bây giờ là Xà Thương một trăm bốn mươi chín chiêu thức.

Đinh Hỷ hỏi:

- Còn Bá Vương thương thì sao?

Đặng Định Hầu cười cười nói:

- Chiêu thức của Bá Vương Thương, chỉ có mười ba đường.

Đinh Hỷ cũng cười cười nói:

- Chiêu thức chân chính hữu hiệu nhất, chỉ cần một chiêu là đủ.

Đặng Định Hầu bỗng thở ra nói:

- Chỉ tiếc ngươi không được xem Vương Vạn Vũ năm xưa thi triển Bá Vương Thập Tam Thức oai phong thế nào, Bá Vương thương trong tay lão, mới đúng là Bá Vương thương.

Đinh Hỷ chẳng nói gì nữa, bởi vì trận đấu đã bắt đầu mở màn.

Ánh mặt trời chiếu trùm cả trong sân, phảng phất đượm đầy sát khí.

Hai cây thương này thứ lợi khí đã từng trải qua bao nhiêu cuộc ác chiến, giết người vô số, bản thân của chúng đã đượm đầy sát khí.

Con người của Kim Thương Dư, cũng như cây thương của y, bén nhọn, tinh nhuệ, kiêu hãn.

Ánh mắt của y trước sau vẫn nhìn chăm chú vào địch thủ, hai tay ôm quyền, cầm xéo cây thương.

Đấy chính là khởi thủ thức cung kính lễ độ nhất trong thương pháp, y đang biểu thần thái độ

cung kính của mình đối với Bá Vương thương.

Vương đại tiểu thơ thì chỉ tùy tiện vác cây thương trên người, chỉ dựa vào bao nhiêu đó thôi, cô đã không bằng Kim Thương Dư.

... Cao thủ đấu nhau, cung kính địch thủ của mình, tức là cung kính chính mình.

Kim Thương Dư khóe miệng cười nhạt, nhưng vẫn còn giữ lễ rất cung kính, y trầm giọng nói:

- Năm xưa Vương lão gia còn sống, tại hạ không có duyên được cầu giáo, bây giờ đã già nua điêu tạ, thương còn đó mà người đã mất, xin được bái một bái.

Chân trái y cong lại, y quả thật làm lễ ra ở đó.

Vương tiểu thơ chỉ bất quá gật gật đầu, hững hờ nói:

- Ta lại gây chuyện với ngươi, ngươi chẳng cần phải khách khí gì.

Kim Thương Dư sa sầm nét mặt nói:

- Ta bái là bái cây thương, không phải là ngươi.

Vương đại tiểu thơ cười nhạt nói:

- Ngươi tốt nhất phải nhớ cho kỹ điều này, từ rày về sau, Bá Vương Thương là ta, ta chính là Bá Vương Thương.

Kim Thương Dư lạnh lùng nói:

- Dưới cặp mắt của ta, Vương lão gia mất rồi, Bá Vương Thương không còn trên thế gian này.

Vương đại tiểu thơ tức giận nói:

- Ngươi không thấy cây thương trong tay ta sao?

Kim Thương Dư nói:

- Cây thương trong tay Vương đại tiểu thơ, chỉ bất quá là một cây thiết thương rất bình thường.

Vương đại tiểu thơ dùng sức cắn chặt môi, hiển nhiên ráng sức đè nén cơn giận.

Cô cũng biết cao thủ đấu nhau, tâm tình mà bị khích động, sẽ bị lầm lỗi trí mạng bất cứ lúc nào.

Kim Thương Dư nhìn dính vào cô, nói tiếp:

- Tại hạ còn chưa đến nơi đây, đã đem hậu sự lo liệu rất chu đáo rõ ràng.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Tốt lắm.

Kim Thương Dư nhẫn nha nói:

- Vương đại tiểu thơ, hậu sự của cô, đã lo liệu xong xuôi rồi chứ?

Vương đại tiểu thơ tức quá gương mặt đỏ cả lên, lớn tiếng nói:

- Ta mà chết ở đây, dĩ nhiên sẽ có người lo chuyện hậu sự cho ta.

Kim Thương Dư hỏi:

- Ai?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Không mắc mớ gì đến ngươi.

Cô đưa bàn tay ra, cây thiết thương dài một trượng ba thước bảy tấc ba phân giống như con rồng vùng dậy, làm thành một trận gió mãnh liệt, ép hoa cỏ rạp xuống cả một bên.

Kim Thương Dư không hề cúi đầu né, thân hình chuyển qua, trượt về một bên né tránh mủi thương móc tới.

Đinh Hỷ thở ra nói:

- Xem ra cái vị Vương đại tiểu thơ này có hơi non mặt, cô ta không thấy Dư Tam gia đang cố ý chọc cô tức lên.

Nhưng Đặng Định Hầu lại cười cười, y nói:

- Không chừng kế này của Dư Tam gia lại dùng sai rồi.

Đinh Hỷ hỏi:

- Tại sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Bá Vương Thương đi theo đường cương liệt oai mãnh, vốn cho nam tử hán sử dụng, Vương đại tiểu thơ rốt cuộc cũng là đàn bà, không khỏi bị nhược điểm yếu đuối.

Đinh Hỷ đồng ý.

Đặng Định Hầu nói:

- Có điều cô mà nổi giận lên, tình huống lại có chỗ khác biệt.

Đinh Hỷ hỏi:

- Sao?

Đặng Định Hầu mỉm cười nói:

- Ta có thể bảo đảm, cái tính khí gia truyền của nhà đó còn lợi hại hơn cả thương pháp gia truyền của họ.

Y chỉ nói có bảy tám câu, cây Bá Vương thương trong tay Vương đại tiểu thơ đã công ra ba mươi chiêu rồi.

Thương pháp của cô tuy chỉ có mười ba thức, có điều lúc tri triển ra, vận dụng thật linh xảo, biến hóa vô chừng.

Chiêu thức của cô tuy không biến hóa linh xảo bằng Xà Thích, nhưng chiêu ra hung mãnh gió thổi phần phật, đủ để bổ túc vào chiêu thức không đủ biến hóa.

Không ai nhìn ra được, một cô thiếu nữ kiều nhược như cô, lại thi triển một thứ thương pháp cực kỳ cương liệt oai mãnh như vậy, quả thật cô sử dụng cây thiết thương to lớn nặng nề như không.

Những thứ thương dài dáo lớn vốn chỉ thích hợp chỗ chiến trường, xung phong phá trận, nếu đem sử dụng để tỷ thí võ công, sẽ không khỏi quá vụng về.

Nhưng thương pháp mà cô sử dụng, lại bổ túc được cái điểm đó, bất kể mủi thương, cán thương, thân thương, đều có thể lấy mạng người ta như bỡn. Không những vậy, gió tùy theo thương tới đâu, chẳng ai có cách gì lại gần được người cô.

Cô tấn công hết ba mươi chiêu, Kim Thương Dư chỉ công lại có sáu chiêu.

Đinh Hỷ chau mày nói:

- Xem ra Dư Tam gia tính dùng kế Dĩ Dật Đãi Lao, trước hết tiêu hao sức lực của cô rồi mới đánh sau.

Đặng Định Hầu lại cười cười nói:

- Dư Tam Gia mà nghĩ vậy, lại sai thêm lần nữa.

Đinh Hỷ hỏi:

- Tại sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Tuy Bá Vương thương rất nặng nề, nhưng chiêu thức thi triển ra, bản thân của cây thương tự nó đã có sức hoạt động, cô tá lực đả lực, chính mình dùng sức rất ít.

Đạo lý ấy cũng như đẩy xe, khi xe đã bắt đầu chạy về phía trước rồi, cái thế rất mạnh, tự nó đã có một lực lượng, người đẩy xe ngược lại, làm như bị nó kéo về phía trước.

Đặng Định Hầu nói:

- Cũng vì cây thương ấy nặng quá, sức nặng càng lớn, muốn tránh né cũng không dễ dàng gì, vì vậy đứng thủ một góc chịu trận, dùng sức lực sẽ nhiều hơn.

Y cười lên một tiếng, nói tiếp:

- Trước đây cũng có nhiều người nghĩ giống như Kim Thương Dư vậy, cũng tính Dĩ Dật Đãi Lao, vì vậy mới bị thua dưới tay Bá Vương Thương, cái xảo diệu trong đó, nếu không phải lão đầu tử nói nhỏ cho ta biết, ta cũng không hiểu đâu.

Đinh Hỷ nói:

- Người hiểu được cái xảo diệu trong đó cũng không nhiều.

Đặng Định Hầu nói:

- Trừ Bách Lý Trường Thanh và ta, lão Vương hình như không nói cho ai khác biết chuyện đó.

Đinh Hỷ hỏi:

- Bởi vì các ông là bạn bè của lão?

Đặng Định Hầu nói:

- Bạn bè của lão ta vốn không nhiều.

Đinh Hỷ hỏi:

- Lão ta là bạn của ông, tôi chẳng phải vậy, tại sao ông đem bí mật này nói cho tôi nghe?

Đặng Định Hầu cười cười nói:

- Bởi vì ta thích nói cho ngươi nghe.

Đinh Hỷ cũng cười cười.

Cái lối giải thích ấy không thể nói là hợp lý, nhưng đối với người giang hồ, lý do ấy đã quá đủ.

Hiện tại Vương đại tiểu thơ đã công quá bảy chục chiêu, không những không còn cách nào ngừng được, muốn gần người cô cũng không phải dễ dàng, chỉ cần cây thương của đối phương xoay ngang lại, y sẽ lập tức bị đẩy tung ra ngoài.

Kim Thương Dư bỗng nhiên phát giác ra, chỗ lợi hại nhất trên cây thương này không phải là mủi thương, nguyên cây thương dài một trượng ba thước bảy tấc ba phân này, từng phân một, chỗ nào cũng đồng đều đáng sợ như nhau.

Bất kỳ ai cũng nhìn ra được, y đang ở thế hạ phong.

Chỉ có một người nhìn không ra.

Bỗng nghe có một tiếng hét lớn, có người dùng tay không xông vào giữa trận chiến.

Người đó chính là Tiểu Mã.

Y quả thật say quá rồi.

Bất kể y say người hay say rượu, y quả thật đã quá say, nếu không tại sao lại không nhìn thấy, giữa hai cây thương đó, gió rít vù vù, chính là địa ngục giết người.

Xem ra, không những y là Tiểu Mã phẫn nộ, y còn là Tiểu Mã không ham sống nữa.

Y còn đưa tay ra, lớn tiếng hô:

- Ngừng tay, các ngươi ngừng tay lại cho ta!

Trái tim của Đinh Hỷ chùn xuống.

Y biết Vương đại tiểu thơ nhất định không ngừng tay, cũng không thể ngừng tay, bởi vì Bá Vương thương một khi đã chuyển động, cô chẳng còn khống chế nó được nữa.

Dưới áp lực kinh khủng như vậy, Kim Thương Dư cũng sẽ dùng hết toàn lực ra phấn đấu.

Một người đã đem hết toàn lực ra, đánh một chiêu rồi rất khó mà thu lại được.

Chính ngay lúc đó, hai cây thương đã bị ngưng lại trên người Tiểu Mã.

Người của y như một viên thịt, bỗng nhiên dội ngược lên, máu tươi bay tung toé từ người y ra.

Hai cây thương vẫn còn chưa ngừng lại.

Bọn họ thật tình không cách nào ngừng lại được, không cách nào ngừng tay được. Bất kỳ cây thương của người nào ngừng lại, đối phương sẽ rất có thể đánh cho y một nhát trí mạng.

Ai dám đi mạo hiểm một chuyện như vậy?

- Tên này điên rồi.

- Tại sao y lại xông vào nạp mạng vậy?

Mọi người đang nhốn nháo, mắt nhìn thân hình của Tiểu Mã bay lên, mắt nhìn thân hình của y rơi xuống.

Mỗi người đều nhìn ra được, đợi cho y lọt vào trong trận lại, y sẽ nhất định là một người chết.

Chính trong một khoảnh khắc ấy, trước bụi hoa bỗng nhiên có một sợi dây thừng dài bay tới, quấn vào người Tiểu Mã.

Sợi dây xoay đi một cái, người của Tiểu Mã đã theo đó bay trở ngược lại.

Y không bị lọt vào trong trận đấu.

Y lọt vào trong lòng của Đinh Hỷ.

Máu tươi còn không ngớt chảy xuống đất, nguyên cả người Tiểu Mã vì đau đớn mà quặn lại.

Có điều trong ánh mắt của y không có vẻ đau đớn, ngược lại còn lộ vẻ khoan khoái và thỏa mãn.

Đinh Hy đang dậm chân!

- Tại sao chú lại đi làm một chuyện ngu xuẩn như vậy?

Tiểu Mã không trả lời.

Người của y tuy đang nằm trong lòng Đinh Hỷ, ánh mắt của y đang nhìn một người khác.

- Tiểu Lâm... Tiểu Lâm... Tiểu Lâm...

Tuy y đã đau đớn đến mức độ nói không ra lời, trong lòng của y đang không ngớt kêu lên những tiếng đó.

Tiểu Lâm đang rơi nước mắt, không biết là rơi xuống vì bi ai, hay vì cảm khích.

Đinh Hỷ rốt cuộc nhìn thấy cô:

- Chú vì cô ta? Có phải cô ta muốn chú làm vậy?

Tiểu Mã gật gật đầu, rồi lại lắc lắc đầu.

Đây dĩ nhiên là chuyện y tình nguyện làm, chuyện y không muốn làm chẳng ai có thể ép y làm được.

Cô bé này lại có một thứ lực lượng to lớn như vậy, có thể khiến y làm những chuyện ngu xuẩn như vậy.

Hiện tại, cơn say rượu đang tan ra ngoài theo mồ hôi theo máu tươi, thanh tĩnh làm cho cơn đau càng thêm kịch liệt, càng thêm khó nhẫn nhịn.

Nếu y ngất xỉu đi, ít ra cũng quên được chút đau đớn... ngất xỉu vốn là một trong những bản năng tự vệ của con người.

Nhưng y đang ráng sức chịu đựng, không để cho mắt mình nhắm lại.

Bởi vì y muốn nhìn cô.

Tiểu Lâm cũng đang nhìn y, nhìn thấy sự đau đớn và nhu tình của y, rốt cuộc cũng nhịn không được xông lại, xông lại trước bao nhiêu cặp mắt đang nhìn trừng trừng ra đó, ôm chầm vào người y.

Cô nằm mộng cũng không nghĩ được rằng mình sẽ có được dũng khí như vậy, sẽ làm một chuyện như vậy.

Trong một khoảnh khắc bé nhỏ, cô hầu như không còn để ý chuyện gì khác.

Đinh Hỷ bỏ y xuống, đặt bên thảm cỏ xanh rì bên cạnh vườn hoa, để cho hai người ôm nhau ở đó.

Nước mắt của cô rớt trên ngực y, từng giọt từng giọt hình như có một thứ ma lực thần kỳ.

Cơn đau của y đã giảm bớt, y bỗng nhiên hỏi:

- Em có thấy anh làm chuyện đó ngu xuẩn lắm không?

Tiểu Lâm gật gật đầu, rồi lại lắc lắc đầu.

Tiểu Mã gượng cười lên một tiếng nói:

- Nhưng anh chỉ làm được như vậy thôi, bởi vì anh nghĩ không ra cách nào khác.

Tiểu Lâm nói:

- Em biết, em...

Cô nói không hết lời, bởi vì cô đang khóc ngất không ra tiếng.

Tiểu Mã nói:

- Tại sao em còn khóc? Không lẽ bọn họ còn chưa chịu ngừng tay?

Tiểu Mã lại hỏi:

- Bạn của em vẫn còn chưa chết phải không?

Tiểu Lâm nói:

- Chưa.

Tiểu Mã nói:

- Em muốn anh làm chuyện đó, có phải anh đã làm cho em rồi chưa?

Tiểu Lâm nói:

- Rồi... làm rồi.

Tiểu Mã nhè nhẹ thở ra một hơi dài, y còn cười được, mỉm cười nói:

- Vậy thì em nói với bạn của anh, chuyện anh làm không ngu xuẩn đâu.

Y mỉm cười nhắm mắt lại.

Rốt cuộc y đã ngất đi.

Cái đau đớn và sung sướng mà người thanh niên trẻ tuổi này đang cảm thấy, Đinh Hỷ cũng cảm thấy được như vậy.

Đinh Hỷ là bạn của y, là anh em của y, là cha của y.

Gió đang thổi, ánh mặt trời vẫn sáng lạng, hai cây thương vẫn còn đang bay lượn đánh qua đâm lại.

Đinh Hỷ từ từ quay người lại, từ từ đi lại chỗ bọn họ đang đánh nhau.

Đặng Định Hầu thất thanh hỏi:

- Ngươi tính làm gì đó?

Đinh Hỷ cười cười, chân vẫn bước không ngừng.

Đặng Định Hầu nói:

- Không lẽ ngươi cũng tính làm chuyện ngu xuẩn như y sao?

Đinh Hỷ lại cười thêm tiếng nữa.

Không ai hiểu được tình cảm trong lòng của y và Tiểu Mã, thậm chí ngay cả Đặng Định Hầu cũng thế.

Người của y bỗng bay lên, cũng giống như Tiểu Mã lúc nãy, bay vào trong trận chiến.

Hình như y quên mất rằng, giữa hai cây thương đó, gió rít vù vù, chính là địa ngục giết người.

Biến Hóa Lạ Kỳ

Gió rít mang theo kình phong, lạnh muốn buốt xương.

Có ai biết được, nóng nhất và lạnh nhất, đều có một cảm giác như nhau?

Đinh Hỷ biết.

Y xông vào trong thương trận này, như xông vào trong một lò lửa đang thiêu đốt hừng hực.

Trái tim của Đặng Định Hầu chùng xuống.

Đinh Hỷ không thể chết được.

Nhất định Đinh Hỷ phải đem y lại chỗ phong thơ và mấy người chết, nhất định phải tìm ra bí mật người nào đã phản bạn.

Có điều Đặng Định Hầu cũng biết, Vương đại tiểu thơ và Kim Thương Dư sẽ không ngừng tay.

Y chỉ còn nước trừng mắt nhìn Đinh Hỷ đâm đầu vào lò lửa, rồi trừng mắt nhìn y bị hai cây thương móc lên trời.

Bỗng nghe có tiếng la nhẹ, có tiếng hô khẻ, một vật gì đó bay lên trời.

Bay lên không phải là Đinh Hỷ, mà là cây Kim Thương của Dư Tam gia!

Cao thủ đang đấu với nhau, binh khí có chết cũng không thể rời khỏi tay, cây Kim Thương của Dư Tam Gia tại sao lại rời khỏi tay y?

Chính cả y cũng không biết rõ lý do.

Trong khoảnh khắc trước khi Kim Thương Dư sút tay ra, y thấy có một người xông vào giữa bóng hai cây thương của y và Vương đại tiểu thơ, hai cây thương đều đâm lại người của người đó.

Y muốn ngừng tay cũng không kịp.

Có điều ngay trong khoảnh khắc đó, người đó bỗng cong người lại, thoát qua mủi thương của y, một bàn tay đặt lên cây thương, bàn tay kia đụng nhẹ vào eo lưng của y.

Người của y lập tức bị đụng ra ngoài bảy tám bước, cây Kim thương cũng đã sút tay bay lên.

Y chỉ có nước nhìn, bởi vì một bên người y đã bị tê rần, ngay cả một chút sức lực cũng không thi triển ra được.

Gần hai mươi năm nay, y đã từng trải qua trăm trận lớn nhỏ, hầu như chưa bao giờ bị bại qua lần nào.

Y nằm mộng cũng không nghĩ ra được, có người có thể chỉ trong một chiêu đã đoạt được cây Kim thương trong tay mình, lại càng không ngờ được người đó là một kẻ trẻ tuổi như Đinh Hỷ.

Đinh Hỷ cầm trong tay cây Kim Thương, trong chớp nhoáng đã công ba chiêu liên tiếp, vừa nhanh, vừa độc, vừa chính xác.

Gương mặt của Kim Thương Dư lại càng trắng bệch ra.

Y đã nhìn ra chiêu thức Đinh Hỷ đang sử, chính là trong thương pháp độc môn Xà Thích của y.

Mới trong khoảnh khắc trước đó, y còn đang sử dụng chiêu thức đó để đối phó Bá Vương thương.

Thật ra, y đã đem chiêu thức lợi lại nhất, độc địa nhất trong Xà Thích ra sử dụng, nhưng chiêu thức vừa thi triển ra, đã bị phong tỏa không có đường tiến tới, không cách nào phát huy được oai lực đúng lý của nó.

Đinh Hỷ hiện giờ chỉ đánh ra ba chiêu.

Chỉ trong ba chiêu, y đã đánh tới trung tâm của Bá Vương thương, bỗng nhiên mủi thương móc xéo lên, y la khẻ lên một tiếng:

- Đi!

Chỉ nghe vù một tiếng, cây Bá Vương thương nặng bảy mươi ba cân bị y nhẹ nhàng móc lên, đem theo kình phong bay vù vù ra ngoài.

Vương đại tiểu thơ thì loạng choạng bước lùi bảy tám bước.

Đinh Hỷ búng ngược người lên cao, một bàn tay tiếp lấy Bá Vương thương, bàn tay kia ném cây Kim thương lại cho Dư Tam gia.

Kim Thương Dư chỉ còn cách đưa tay đón lấy.

Đợi đến lúc y cầm trong tay cây Kim Thương, y phát giác ra người của mình đã hết bị tê, sức lực đã hồi phục lại như cũ.

Đinh Hỷ đang nhìn y mỉm cười.

Kim Thương Dư cắn chặt hàm răng, cổ tay rung lên, cũng trong một khoảnh khắc công ra ba chiêu.

Ba chiêu ấy chính là ba chiêu mà Đinh Hỷ đã sử dụng để đối phó với Bá Vương thương...

Thanh Xà Xuất Động, Bàn Xà Thổ Tín, Xà Vĩ Thương, chính là ba chiêu sát thủ trong Xà Thích thương pháp.

Y khổ công luyện cây Kim thương đó ít nhất đã được ba mươi năm nay, y tin rằng mình sử ba chiêu ấy không hề thua kém Đinh Hỷ.

Đinh Hỷ đã xông vào được trong Bá Vương thương chỉ với ba chiêu, tại sao y không thể?

Nhưng y cứ nhất định là không thể.

Ba chiêu đánh ra, y lập tức phát hiện cả người mình đang bị một thứ lực lượng nào đó đè nén.

Cây thương của y nếu là rắn độc, cây thương trong tay của Đinh Hỷ là khối đá nặng ngàn cân.

Khối đá này trong phút chốc đã đè vào thất thốn của con rắn độc.

Chỉ nghe Đinh Hỷ kêu khẻ lên một tiếng:

- Đi!

Kim Thương Dư cảm thấy một lực lượng to lớn không thể kháng cự được ùa lại, cả người y đã bị đè cứng, cây thương trong tay vụt bay ra ngoài.

Trong một khoảng thời gian nhỏ, cây thương của y đã rời khỏi tay đến hai lần.

Kim thương sáng lạn, Kim thương bay như móng cầu vòng, phập một tiếng, cắm xuống đất bên cạnh Dư Tam Gia.

Dư Tam Gia không động đậy, cũng không mở miệng.

Bá Vương thương cũng đang cắm bên cạnh Vương đại tiểu thơ, cán thương còn đang không ngớt rung rung, ngân lên như tiếng đàn.

Vương đại tiểu thơ cũng không động đậy, cũng không mở miệng, gương mặt trắng bệch đã biến thành đỏ au, đỏ đến độ làm cho cặp môi biến ra thành trắng.

Đinh Hỷ nhìn cô cười cười, rồi nhìn Dư Tam Gia cười cười.

Y chỉ bất quá cười cười, không nói ra những lời gì khó nghe.

- Cỡ thương pháp bao nhiêu đó của hai vị, tranh nhau làm quái gì? Khoe khoang làm quái gì?

Câu nói đó không hề thốt ra, cũng đâu cần thốt ra... Y dùng Xà Thích của Kim Thương Dư đánh bại Bá Vương thương, lại dùng Bá Vương Thương của Vương đại tiểu thơ đánh bại Kim Thương Dư.

Đấy là sự thật.

Sự thật ai ai cũng nhìn thấy, vậy thì cần gì phải nói ra.

Vì vậy y chỉ bất quá cười cười, cười vẫn còn cái kiểu ôn nhu, làm cho người ta mê thích.

Có điều trong cặp mắt của Vương đại tiểu thơ, y cười còn độc hơn cả rắn độc, còn bén nhọn hơn cả kim chích.

Cặp mắt trong sáng rực rỡ của cô đã có nước mắt ứa ra, cô bỗng nhiên dậm chân một cái, quơ tay chụp cây Bá Vương thương, kéo theo người, còn tay kia kéo Đổ Nhược Lâm nói:

- Chúng ta đi thôi!

Đổ Nhược Lâm chỉ còn cách bỏ đi.

Cô không muốn đi, nhưng không dám không đi, đi được vài bước, nhịn không nổi lại quay đầu lại.

Đợi đến lúc cô quay đầu lại lần nữa, nước mắt đã ràn rụa trên mặt.

Kim Thương Dư còn đang đứng ngẫn người ra đó.

Kim Thương Dư nhìn như si như dại vào cây Kim Thương.

Cây Kim thương ấy vốn là niềm vinh dự vô cùng lớn lao trong đời y, nhưng bây giờ nó đã biến thành nổi nhục nhã.

Gương mặt của y không lộ vẻ biểu tình gì, trong lòng y có mùi vị gì, cũng chỉ có một mình y biết.

... Thống khổ và bi thương, cũng giống như cặp vú của vợ mình, không thể để cho người khác nhìn được.

... Thống khổ càng lớn, càng phải thu dấu đi.

... Vú, không phải cũng như vậy sao?

Kim Thương Dư bỗng nhiên bật cười lên, y mỉm cười ngẩng đầu, đối diện với Đinh Hỷ:

- Cám ơn ngươi.

Đinh Hỷ hỏi:

- Cám ơn ta? Tại sao lại cám ơn ta?

Kim Thương Dư nói:

- Bởi vì ngươi đã giải quyết dùm ta được một vấn đề khó khăn.

Đinh Hỷ hỏi:

- Vấn đề gì?

Kim Thương Dư nhìn ra xa xa dãy núi xanh đậm, ánh mắt bỗng hiện đầy vẻ ôn nhu, y chầm chậm nói:

- Ta đã mua mấy mẫu đất ở mé dãy núi xanh đằng xa kia, dựng lên mấy gian nhà, sau nhà còn có trồng trúc, bên cạnh trồng mai, hoa mai hồng trong đám trúc, còn có một con suối nhỏ.

Kim Thương Dư nói:

- Ta đã tính sau khi rửa tay quy ẩn, sẽ tới đó sống những ngày thanh nhàn còn lại.

Đinh Hỷ nói:

- Chủ ý rất hay.

Đặng Định Hầu nói:

- Một nơi quá được.

Kim Thương Dư lại thở ra, nói:

- Khổ nổi cái phù danh hại người, cứ làm cho ta chần chừ mãi không hạ được quyết tâm, cũng

không biết phải đợi đến chừng nào mới thả được gánh nặng xuống.

Đinh Hỷ cũng thở ra nói:

- Phù danh hại người, thế nhân có mấy ai bỏ được gánh nặng ấy xuống được?

Kim Thương Dư nói:

- May mà ta gặp ngươi, bởi vì ngươi, mà ta hạ được quyết tâm.

Đinh Hỷ hỏi:

- Quyết tâm bỏ gánh nặng ấy xuống?

Kim Thương Dư gật gật đầu.

Đinh Hỷ hỏi:

- Quyết định chừng nào mới bỏ xuống?

Kim Thương Dư nói:

- Ngay bây giờ.

Y lại cười cười, cười thật thong thả, thật thoải mái, bởi vì y quả thật đã bỏ được cái gánh nặng của thanh danh phù phiếm.

Y không còn có cái hùng tâm muốn cùng người tranh thắng, y không còn muốn vì một tý phù danh đó mà đi sống chết với người khác.

Muốn cởi bỏ cái nút thắt buộc đó không phải là một điều dễ dàng, y đáng được có cảm giác thung dung, thoải mái.

Có điều không biết trong lòng y có thật sự buông được hết chăng, có còn cảm giác ngơ ngẫn, cay cay không?

Điều đó dĩ nhiên chỉ có một mình y biết được.

- Các ông có rãnh rỗi, cứ việc đến nơi dãy núi đó tìm tôi.

- Tôi nhớ, sau nhà ông có trồng trúc, phía trước có trồng hoa mai.

- Trong nhà tôi còn có rượu.

- Được, tôi còn chưa chết, sẽ nhất định lại thăm.

- Được, tôi còn chưa chết, sẽ nhất định chờ ông.

Kim Thương Dư bây giờ đã trấn định, đã thung dung hẳn ra.

Một người chỉ cần thua đẹp, bỏ đi thung dung, thì thua đã có sao, bỏ đi đã có sao?

Mặt trời còn chưa xuống, Kim Thương Dư đã đi tận xa tít.

Đặng Định Hầu bỗng nhiên thở ra, nói:

- Xem ra người này quả thật là một hảo hán.

Đinh Hỷ nói:

- Y vốn vẫn thế.

Đặng Định Hầu nói:

- Ngươi nhìn người cũng giỏi lắm.

Đinh Hỷ nói:

- Tôi vốn vẫn vậy.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ngươi cũng giải quyết được vấn đề một số người không giải quyết được.

Đinh Hỷ nói:

- Tôi cũng giải quyết dùm ông vấn đề đó?

Đặng Định Hầu nói:

- Ta đang không biết làm sao cho Dư Tam Gia và Vương đại tiểu thơ ngừng tay, ngươi có cách.

Đinh Hỷ nói:

- Cách của tôi trước giờ rất hữu hiệu.

Đặng Định Hầu thở dài:

- Bất kể cách của ngươi đúng hay sai, tốt hay xấu, quả thật rất có hữu hiệu.

Đinh Hỷ nói:

- Vì vậy người ta đều gọi tôi là Đinh Hỷ thông minh.

Đặng Định Hầu bật cười.

Đinh Hỷ nói:

- Ông có biết tôi còn có một điểm rất hay nữa không?

Đặng Định Hầu nói:

- Không biết.

Đinh Hỷ nói:

- Điểm hay nhất của tôi là, không đủ nghĩa khí.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Không đủ nghĩa khí?

Đinh Hỷ nói:

- Người bạn duy nhất của tôi bây giờ đang nằm ra đó, tôi lại để cho người đâm y bị thương bỏ đi khơi khơi, còn đứng đây nói chuyện bá láp với ông.

Hiện tại, Tiểu Mã đang nằm trên giường, chiếc giường của Hồng Hạnh Hoa.

Người mập mạp đều thích ngủ trên giường cứng, người còn trẻ đều thích ngủ trên giường cứng, Hồng Hạnh Hoa không mập, cũng không còn trẻ.

Giường của bà ta rất mềm, vừa mềm vừa lớn.

Hồng Hạnh Hoa than thở nói:

- Phải tới bảy chục tuổi rồi ta mới tập ngủ một mình được.

Đặng Định Hầu nhịn không nổi hỏi theo:

- Năm nay bà đã được bảy mươi chưa?

Hồng Hạnh Hoa trừng mắt nói:

- Ai nói ta đã được bảy mươi? Năm nay ta chỉ mới sáu mươi bảy.

Đặng Định Hầu muốn cười, mà không cười, bởi vì y thấy Tiểu Mã đã mở mắt ra.

Tiểu Mã vừa mở mắt, câu đầu tiên y nói là:

- Tiểu Lâm dâu rồi?

Đinh Hỷ không nói gì.

Tiểu Mã nói:

- Cô ấy rất ngoan, rất thành thật.

Đinh Hỷ không nói gì.

Tiểu Mã nói:

- Tôi biết cô ấy đối xử với tôi rất tốt.

Đinh Hỷ hững hờ nói:

-Vậy mà ngươi vì cô ta bị thương, cô ta lại bỏ đi đâu mất.

Tiểu Mã cắn chặt răng, một hồi thật lâu, mới từ từ nói:

- Cô ấy nhất định có lý do phải bỏ đi.

Đinh Hỷ nói:

- Cô ta chẳng để lại lý do.

Tiểu Mã nói:

- Anh... Có phải anh không thích cô ấy?

Đinh Hỷ nói:

- Ta chỉ bất quá muốn đề tĩnh chú một chuyện.

Tiểu Mã lắng tai nghe.

Đinh Hỷ nói:

- Bất kể ra sao, cô ta đã bỏ đi rồi, chú sẽ không bao giờ gặp lại cô ta, vì vậy...

Tiểu Mã hỏi:

- Vì vậy làm sao?

Đinh Hỷ nói:

- Vì vậy tốt nhất chú nên quên cô ta thôi.

Tiểu Mã lại cắn răng trầm mặc một hồi thật lâu, bỗng nhiên dùng sức đấm một quyền xuống giường, lớn tiếng nói:

- Quên thì quên, chuyện đó cũng chẳng có con mẹ gì là hay ho.

Đinh Hỷ bật cười, y mỉm cười nói:

- Ta đang lấy làm kỳ quái, tại sao đã lâu lắm không nghe chú chửi thề, ta cứ ngỡ cái tên vương bát đản này đã biến đổi tính tình.

Tiểu Mã cũng bật cười lên, y lồm cồm muốn ngồi dậy.

Đinh Hỷ hỏi:

- Chú tính làm gì vậy?

Tiểu Mã nói:

- Đi theo anh.

Đinh Hỷ hỏi:

- Chú đi theo được sao?

Tiểu Mã nói:

- Chỉ cần tôi còn tý hơi thở, lão rùa đen anh đi đâu, tôi cũng theo đó, có bò cũng bò theo.

Đinh Hỷ cười lớn nói:

- Được, đi thì đi.

Hồng Hạnh Hoa cười tít mắt nhìn bọn họ.

Hồng Hạnh Hoa nói:

- Hai đứa rùa den tụi bây quả thật là bạn bè tốt với nhau, nghĩa khí lắm...

Câu nói vừa chưa thốt ra xong, bà ta bỗng nhảy dựng lên, tát cho Đinh Hỷ một bạt tai.

Đinh Hỷ bị tát cho ngẫn người ra đó.

Hồng Hạnh Hoa nhảy chồm chồm lên mắng lớn:

- Nhưng tại sao ngươi không thử nhìn xem nó bị thương nặng tới đâu, không lẽ ngươi muốn cho nó què luôn, muốn cho nó suốt đời bò theo ngươi sao?

Đinh Hỷ chỉ còn nước cười khổ.

Hồng Hạnh Hoa chỉ vào mủi y, hằn học nói:

- Ngươi muốn cút, thì cút ngay đi, càng xa càng tốt, nhưng cái tên vương bát đản này phải nằm trên giường đây, bất kể là ai muốn đem nó đi, ta sẽ chặt đi hai cái chân của nó.

Đinh Hỷ nói:

- Nhưng cháu...

Hồng Hạnh Hoa trừng mắt hỏi:

- Ngươi làm sao? Ngươi có cút hay không?

Cánh tay của bà ta lại đưa lên, Đinh Hỷ lần này đã học khôn, y đã nhảy ra ngoài xa, cười vả lả nói:

- Cháu cút, cháu cút ngay bây giờ.

Tiểu Mã nhịn không nổi kêu lên:

- Anh không đem tôi đi theo thật sao?

Câu nói ấy còn chưa thốt ra xong, mặt y đã ăn phải một cái bạt tai.

Hồng Hạnh Hoa trừng mắt nói:

- Ngươi kêu quỷ quái gì đó? Có phải muốn ta vá cái miệng lại không?

Tiểu Mã đưa bản mặt khổ sở ra nói:

- Cháu không muốn.

Hồng Hạnh Hoa nói:

- Vậy thì mau mau ngoan ngoản nằm yên đó cho ta.

Tiểu Mã quả thật nằm yên ra đó.

Trước mặt Hồng Hạnh Hoa, cái gã Tiểu Mã Phẫn Nộ đã biến thành Chú Dê Con Nghe Lời.

- Ngươi còn không cút đi? Tính chờ ta chặt cặp giò ngươi đấy chăng?

Hồng Hạnh Hoa đang cầm cây chổi lên, chạy lại đánh Đinh Hỷ.

Đinh Hỷ vội vàng nhảy ra ngoài, chạy một hơi ra tới sân, chạy luôn ra tới cổ xe đang chờ bên ngoài, mới thở phào một hơi, cười khổ nói:

- Lão thái bà hung quá.

Đặng Định Hầu dĩ nhiên cũng chạy theo ra, cũng thở dài nói:

- Thật tình hung hãn muốn chết người.

Đinh Hỷ nói:

- Ông gặp một bà lão hung dữ như vậy bao giờ chưa?

Đặng Định Hầu nói:

- Chưa.

Đinh Hỷ nói:

- Tôi cũng chưa thấy người thứ hai.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ngươi sợ bà ta thật sao?

Đinh Hỷ nói:

- Giả đấy.

Đặng Định Hầu cười lớn, nói:

- Xem ra, bà ta cũng không phải là tổ mẫu của ngươi.

Đinh Hỷ nói:

- Không phải.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Là...

Đinh Hỷ ngắt lời y, nói:

- Nhưng lúc tôi không có cơm ăn, chỉ có bà ta là người cho tôi cơm, lúc tôi không có áo quần mặc, chỉ có bà ta là người cho tôi y phục, có lúc tôi bị ăn đòn, bị thương, chỉ cần tôi nhớ đến bà ấy, trong lòng sẽ không thấy đau đớn lắm.

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì ngươi biết, chỉ cần lại đây, bà ta sẽ chăm sóc cho ngươi.

Đinh Hỷ gật gật đầu, mỉm cười nói:

- Chỉ tiếc là bà ta tuổi tác hơn tôi chút xíu, không thì tôi đã lấy bà ta làm vợ rồi.

Đặng Định Hầu nhìn y chăm chú cả nửa ngày, bỗng nhiên hỏi:

- Ngươi thật không nghĩ đến chuyện lấy vợ sao?

Đinh Hỷ cười nói:

- Có phải ông đang tính làm mai cho tôi không đấy?

Đặng Định Hầu nói:

- Ta quả có một người rất thích hợp, rất xứng đôi với ngươi.

Đinh Hỷ hỏi:

- Ai?

Đặng Định Hầu nói:

- Vương đại tiểu thơ.

Đinh Hỷ bỗng hết cười, y vênh mặt lên nói:

- Ông thích cô ta, tại sao không lấy cô ta làm vợ đi?

Đặng Định Hầu cười nói:

- Không phải là ta không nghĩ tới, chỉ tiếc là ta tuổi tác cũng hơi lớn hơn một tý, trong nhà lại có một con cọp cái ở đó rồi.

Đinh Hỷ nghinh mặt cười nhạt nói:

- Vui quá vui quá, tại sao con người ông bỗng dưng lại biến thành thú vị quá chừng.

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì...

Y còn chưa kịp nói gì, bỗng ầm lên một tiếng lớn, cổ xe lớn vừa xe vừa ngựa đã lọt vào trong một cái hố lớn.

Đinh Hỷ ngược lại cười phì lên.

Đặng Định Hầu cũng ngồi yên một chỗ, không những vậy còn không thay đổi sắc mặt.

Đinh Hỷ cười nói:

- Cái món ngựa xe lọt vào hố này vốn là một trong những nghề ruột của tôi, không ngờ hôm nay lại có người đem nó ra đối phó với tôi.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Sao ngươi biết người ta muốn đối phó với ngươi?

Đinh Hỷ cười cười nói:

- Tôi biết, đây chỉ là chuyện báo ứng.

Bấy giờ đang có người dùng đao gõ vào trên trần cổ xe, lớn tiếng nói:

- Người trong xe mau mau đi ra, đại lão bản chúng ta có chuyện muốn nói với các ngươi.

Đinh Hỷ nhìn Đặng Định Hầu nói:

- Ông có biết chung quanh đây có đại lão bản nào không?

Đặng Định Hầu nói:

- Ở đây cũng gần Loạn Thạch Cương lắm, coi như đã là địa bàn của các ngươi, ngươi phải biết rõ hơn ta.

Đinh Hỷ nói:

- Hiện tại chung quanh đây, đại lão bản duy nhất chỉ có mình ông.

Người bên ngoài lại cất tiếng dục, trần xe cơ hồ đã bị gõ lũng ra.

Đinh Hỷ nói:

- Ông có ra không?

Đặng Định Hầu hỏi:

- Không ra có được không.

Đinh Hỷ nói:

- Không được.

Đặng Định Hầu bất giác cười khổ nói:

- Ta xem cũng không được.

Đinh Hỷ mở cửa xe ra nói:

- Mời.

Đặng Định Hầu nói:

- Mời ngươi trước, dù gì ngươi cũng là khách của ta.

Đinh Hỷ nói:

- Nhưng tuổi tác ông lớn hơn tôi, trước giờ tôi vẫn kính trọng người trưởng bối.

Đặng Định Hầu nói:

- Ngươi biến thành khách khí hồi nào thế?

Đinh Hỷ cười nói:

- Lúc nãy tôi nghe có tiếng cung tên giương ra, tôi đã quyết tâm khách khí với ông.

Đặng Định Hầu cười lớn.

Dĩ nhiên y cũng đã nghe tiếng cung tên bên ngoài.

Người đã mai phục, cung tên đã chờ sẵn, chỉ cần ló đầu ra, thân hình sẽ bị tên cắm vào như một con nhím.

Có điều bọn họ vẫn đang cười khoan khoái với nhau.

Đặng Định Hầu nói:

- Ta ra ngoài trước bị loạn tiễn cắm phải, ngươi sẽ làm sao đây?

Đinh Hỷ nói:

- Lúc đó tôi sẽ như con rùa rụt cổ, rụt vào trong xe, dù bọn họ có kêu tổ tông tôi lên, tôi cũng không thèm ló ra.

Đặng Định Hầu cười lớn:

- Chủ ý quá hay.

Đinh Hỷ nói:

- Đừng quên tôi là Đinh Hỷ thông minh, nghĩ ra điều gì đều là hay ho cả.

Đặng Định Hầu cười lớn bước ra khỏi xe, đứng ngoài đó một hồi thật lâu, vẫn chưa biến thành một con nhím.

Một người đang đứng cao cao đối diện với y ở phía trên, từ xe nhìn tới, chỉ thấy hai chân của người đó.

Một đôi chân rất xinh xắn, rất linh xảo, mang một đôi giày gai và mặc chiếc áo gai màu trắng.

Đây là chân của một người đàn bà.

Đàn ông dĩ nhiên không có cặp chân của đàn bà, cái vị đại lão bản này là một người đàn bà sao?

Đinh Hỷ ở trong xe hỏi vọng ra:

- Ngoài đó ra sao vậy?

Đặng Định Hầu nói:

- Bên ngoài trời tốt lắm, không lạnh cũng không nóng.

Đinh Hỷ nói:

- Nếu vậy, tôi ra không được rồi.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tại sao?

Đinh Hỷ nói:

- Tôi chịu không nổi thời tiết tốt như vậy, ra ngoài sẽ bị trúng gió.

Đặng Định Hầu nói:

- Bây giờ trời cũng sắp đổi đó, hình như sắp có mưa rồi.

Đinh Hỷ nói:

- Vậy thì tôi lại càng không ra được.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ngươi sợ bị mưa ướt sao?

Đinh Hỷ nói:

- Sợ muốn chết luôn.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Chẳng qua, trời vẫn còn chưa mưa.

Đinh Hỷ nói:

- Không lẽ ông muốn tôi ra đó chờ trời mưa?

Đặng Định Hầu thở ra, nhìn đại lão bản đang đứng mé trên bên cạnh cái hố, cười khổ nói:

- Tên tiểu tử này hình như đã quyết tâm không chịu ra ngoài.

Đại lão bản cười nhạt nói:

- Không muốn ra cũng phải ra.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ngươi có cách làm cho y phải ra khỏi xe?

Đại lãO bản nói:

- Hắn không ra, ra sẽ đốt xe.

Đặng Định Hầu lại thở ra một tiếng nói:

- Ta đã biết quá, trên đời này, nếu có người nào đối phó được với Đinh Hỷ, người đó nhất định là Vương đại tiểu thơ.

Cái vị đại lão bản này chính là Vương đại tiểu thơ.

Bốn gã đại hán đứng sau lưng cô, gánh theo cây Bá Vương thương, tám gã đại hán giương cung lắp tên, bao vây kín mít.

Đổ Nhược Lâm đang ngồi xa xa dưới một gốc cây, đang dùng một cái lược lớn chầm chậm chải tóc.

Vương đại tiểu thơ lạnh lùng nói:

- Chúng huynh đệ đây là những vị tiêu khách trong tiêu cuộc của ta, ta muốn bọn họ phóng hỏa, bọn họ sẽ lập tức phóng hỏa, ta muốn bọn họ giết người, bọn họ sẽ lập tức giết người.

Đặng Định Hầu nói:

- Ta thấy được.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Vậy thì ngươi nên kêu gã họ Đinh mau mau bò ra đây.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ra rồi thì sao nữa?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Chỉ cần y thành thật trả lời cho ta một câu hỏi, ta nhất định sẽ không làm khó dễ gì với y.

Đặng Định Hầu nói:

- Được, tôi vào trước thương lượng xem ra sao.

Y vừa tính bước vào, bỗng nhiên bình một tiếng, đỉnh xe đã bị đụng phá một lỗ lớn.

Một người trong xe bay thẳng lên, thân pháp vừa nhanh vừa hung mãnh, xem ra ít nhất có thể xung lên tới ba trượng.

Có điều y chỉ tối đa nhảy lên được ba thước.

Trên cái hố đã có một tấm lưới vừa thô vừa lớn phủ xuống chung quanh.

Đặng Định Hầu thở dài, cười khổ nói:

- Ta đã biết mà, ngươi gặp phải Vương đại tiểu thơ, là tự đâm đầu vào lưới.

Đinh Hỷ vênh mặt lên, ngồi trên nóc xe, lạnh lùng nói:

- Vui quá vui quá, con người ông quả thật quá thú vị.

Bình thời, y gặp chuyện như vậy vẫn còn cười được, bây giờ không thấy y cười.

Cũng không biết tại sao, y gặp phải Vương đại tiểu thơ, ngay cả cười cũng không cười nổi nữa.

Vương đại tiểu thơ cũng không cười, cô vênh mặt lên nói:

- Trên này có tám cây cung, nhưng nếu ngươi động đậy, trong khoảnh khắc sẽ có năm mươi sáu mủi tên bắn ra.

Đinh Hỷ không động đậy.

Y nhìn ra được những gã đại hán đó đều là tay cung tiễn thủ rất giỏi.

Vương đại tiểu thơ cười nhạt hỏi:

- Sao ngươi không thử động đậy đi?

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì ta đang chờ.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Chờ gì?

Đinh Hỷ nói:

- Chờ cô hỏi ta chuyện cô muốn hỏi.

Vương đại tiểu thơ cắn chặt môi, cô mà khẩn trương lên, là cắn chặt môi.

Rốt cuộc cô muốn hỏi Đinh Hỷ chuyện gì? Tại sao lại khẩn trương quá như vậy?

Đặng Định Hầu nghĩ không ra.

Vương đại tiểu thơ rốt cuộc cất tiếng lạnh lùng nói:

- Tuy ngươi làm nhiều chuyện bậy bạ, ta nể mặt Đặng Định Hầu, chẳng thèm gây chuyện với ngươi, chẳng qua có hai chuyện, ta không thể không hỏi ngươi cho rõ ràng.

Đinh Hỷ nói:

- Cô hỏi đi!

Gương mặt của Vương đại tiểu thơ bỗng biến thành xanh lè, hai bàn tay nắm chặt lại, cô cắn chặt môi rồi, mới hỏi từng tiếng một:

- Ngày mười ba tháng năm năm nay, ngươi ở đâu?

Đinh Hỷ nói:

- Cô phí bao nhiêu đó công lao, đào một cái hang lớn như vậy, chỉ để hỏi ta có câu đó sao?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Đúng vậy, ta muốn hỏi ngươi chính là câu đó, vì vậy, tốt nhất ngươi nên trả lời thành thực cho ta.

Xem ra không những cô khẩn trương, mà còn khích động, ngay cả giọng nói cũng run rẩy lên.

Ngày mười ba tháng năm, Đinh Hỷ ở đâu, lại có quan hệ gì đến cô?

Tại sao cô lại khẩn trương như vậy?

Đặng Định Hầu càng nghĩ không ra.

Đinh Hỷ cũng nghĩ không ra, y bỗng thở ra một hơi nói:

- May mà cô hỏi mười ba tháng năm, coi như vận khí của ta cũng không đến nổi tệ.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Tại sao?

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì cô hỏi ngày nào khác, ta sẽ quên mất lúc đó mình đang ở đâu.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Còn chuyện mười ba tháng năm thì ngươi lại nhớ?

Đinh Hỷ gật gật đầu nói:

- Bởi vì hôm đó, ta làm một chuyện rất khoái trá.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Chuyện gì?

Hai bàn tay cô nắm càng chặt lại, toàn thân đang run rẩy cả lên.

Nhưng Đinh Hỷ đang quay đầu lại, nói với Đặng Định Hầu:

- Ông có biết hôm đó tôi làm chuyện gì không?

Đặng Định Hầu cười nói:

- Ta biết, dĩ nhiên là ta biết.

Vương đại tiểu thơ lớn tiếng hỏi:

- Hôm đó y đã làm chuyện gì?

Đặng Định Hầu đáp:

- Y ăn cướp tiêu xa của ta.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Có biết là cướp tiêu ở đâu không?

Đặng Định Hầu đáp:

- Gần đâu Thái Nguyên.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Ngươi không nhớ lầm?

Đặng Định Hầu đáp:

- Chuyện gì khác ta còn quên, chuyện này quên không được.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Tại sao?

Đặng Định Hầu đáp:

- Ta có ít nhất ba mươi vạn năm ngàn lý do.

Vương đại tiểu thơ không hiểu.

Đặng Định Hầu cười khổ nói:

- Vì chuyện đó, mà ta phải bồi thường mất ba mươi vạn năm ngàn lượng bạc, mỗi lượng đều có thể làm ta nhớ rất rõ chuyện đó.

Vương đại tiểu thơ không nói gì nữa, xem biểu tình trên gương mặt cô, hình như cô đang thở phào một hơi, mà cũng hình như thất vọng vô cùng.

Đinh Hỷ hỏi:

- Bây giờ cô còn chuyện gì hỏi nữa không?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Dĩ nhiên là còn.

Đinh Hỷ hỏi:

- Còn?

Vương đại tiểu thơ lạnh lùng nói:

- Ta hỏi ngươi, ta và họ Dư đang đấu thương với nhau, can hệ gì đến ngươi mà ngươi xía vào? Các người dựa vào đâu mà nhiều chuyện thế?

Đinh Hỷ nói:

- Hình như cô vừa mới nói tức thì, những chuyện đó cô không tính nữa mà.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Hiện tại ta cứ muốn tính thì sao?

Đinh Hỷ nói:

- Tiểu Mã vốn muốn trợ giúp cô.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Trợ giúp gì?

Đinh Hỷ nói:

- Y sợ cô thua rồi sẽ bị chết mất.

Vương đại tiểu thơ tức giận nói:

- Không lẽ y không thấy rằng, chỉ trong vòng hai mươi chiêu nữa, ta sẽ đánh bại gã Dư Tam Thương ấy sao?

Đinh Hỷ nói:

- Y nhìn không ra.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Không lẽ y là kẻ mù?

Đinh Hỷ nói:

- Mắt của y mà nhìn thấy rõ ràng, tại sao lại thấy cái vị Đổ đại tiểu thơ kia vừa ngoan ngoãn vừa thành thật? Không những vậy còn đối xử với y rất tốt?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Bất kể cô ta là hạng người nào, không can hệ gì đến ngươi.

Đinh Hỷ nói:

- Ta cũng không muốn xen vào.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Gã họ Mã kia tốt nhất cũng đi xa xa ra, đừng có để cho ta đụng phải.

Đinh Hỷ nói:

- Tôi cũng sẽ nói cho y biết.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Dù đàn ông trong thiên hạ này có chết hết đi, ta cũng không để cho Tiểu Lâm lấy phải y.

Đinh Hỷ nói:

- Cám ơn, cám ơn.

Vương đại tiểu thơ cắn chặt môi, hằn học trừng mắt nhìn y một cái, nói:

- Ta đã nói hết rồi đó, bây giờ ngươi có thể quỳ xuống được rồi.

Đinh Hỷ hỏi:

- Qùy xuống?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Không những phải quỳ xuống, mà còn cung kính lạy ba lạy cho ta.

Đinh Hỷ hỏi:

- Tại sao tôi phải quỳ xuống lạy?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Bởi vì ta nói vậy.

Đinh Hỷ hỏi:

- Bởi vì các vị huynh đệ đây của cô biết bắn liên châu tiễn?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Không sai tý nào.

Đinh Hỷ bật cười.

Nụ cười của y có nhiều loại, hiện giờ, y đang cười đây là loại không làm cho người ta vui thích.

Vương đại tiểu thơ trừng mắt hỏi:

- Ngươi khinh thường liên châu tiễn của chúng ta?

Đinh Hỷ hững hờ nói:

- Liên châu tiễn của các ngươi rốt cuộc dài hay ngắn, tròn hay nhọn, ta còn chưa thấy qua.

Vương đại tiểu thơ tức giận nói:

- Ngươi muốn thưởng thức sao?

Đinh Hỷ nói:

- Rất muốn.

Vương đại tiểu thơ cười nhạt nói:

- Ta vốn không muốn ngươi đoản mệnh lắm, ngươi có chết cũng không thể oán ta.

Đinh Hỷ lại cười cười, nói:

- Cô yên tâm, ta chết không được đâu.

Y bỗng nhiên đứng dậy, kéo cái lưới trên đầu ra, y kéo một cái là xé cái lưới ra một đường lớn.

Vương đại tiểu thơ biến sắc, khẻ la lên:

- Không được để y chạy, giữ lại!

Tiếng la vừa vang lên, cung tên đã bật ra, tám cây cường cung, bảy mủi tên liên châu, tiếng động xé gió rít lên, loạn tiễn như phi hoàng bay lại tới tấp.

Hai bàn tay của Đinh Hỷ giống như con chim sẽ chuyên môn ăn hoàng trùng, mủi nào bay lại, y đều chụp lấy bẻ một cái, mười mủi y chụp mười mủi, trong khoảnh khắc y đã chụp hết năm

mươi sáu mủi tên cầm trong tay.

Sau đó, năm mươi sáu mủi tên, như một đường chỉ, từ trong tay của y bay vùn vụt ra, cắm vào gốc cây bên cạnh chỗ Đổ Nhược Lâm đang ngồi.

Đinh Hỷ đột nhiên hét lên một tiếng lớn:

- Gãy!

Năm mươi sáu mủi tên cắm trên cây cổ thụ lập tức gãy thành mấy khúc rớt lả tả xuống, chỉ còn để mủi tên bóng loáng đâm lút vào trên cây.

Đinh Hỷ phủi phủi tay, mỉm cười nói:

- Xem ra, món liên châu tiễn này ngay cả một con heo còn không bắn chết nổi.

Vương đại tiểu thơ sắc mặt xanh lè, cặp môi run rẩy, cô còn nói được lời nào nữa.

Đinh Hỷ tươi tắn nói:

- Tôi ở lại đây, chẳng qua chỉ muốn nghe cô ta hỏi tôi chuyện gì, cỡ cái loại liên châu tiễn này, dù có một ngàn tám trăm mủi, tôi muốn đi là đi muốn lại là lại.

Vương đại tiểu thơ cắn môi hằn học nói:

- Được lắm, được lắm.

Đinh Hỷ hỏi:

- Bây giờ cô còn muốn ta quỳ xuống cúi đầu không?

Vương đại tiểu thơ hỏi lại:

- Bây giờ ngươi muốn gì?

Đinh Hỷ hỏi:

- Cô có biết đọc không?

Vương đại tiểu thơ nhìn y lom lom, hình như muốn gõ thũng hai lỗ thật lớn trên đầu y.

Đinh Hỷ nói:

- Nếu cô đọc được chữ, tại sao không quay đầu lại nhìn cho rõ một tý?

Vương đại tiểu thơ quay đầu lại, mới phát hiện ra, năm mươi sáu mủi tên, bày thành hai chữ trên cây:

- Tái kiến.

Đấy là thủ pháp gì vậy? Kình lực gì vậy?

Vương đại tiểu thơ hít vào một hơi thật dài, hình như không muốn quay đầu lại nữa.

Cô quả thật không cách nào quay đầu lại đối diện Đinh Hỷ.

Đinh Hỷ nói:

- Hai chữ đó cô có nhận ra không?

Vương đại tiểu thơ dậm chân một cái, bỗng nhiên nhảy lên ngựa, ra roi chạy như bay đi mất.

Chỉ nghe giọng của cô từ xa xa vọng lại:

- Ai muốn gặp lại ngươi, người đó là vương bát đản!

Bí Mật Trong Sáu Lá thư

Ánh tà dương khắp bầu trời.

Đinh Hỷ và Đặng Định Hầu đi dưới ánh tà dương, mồ hôi ra đầm đìa ngoài áo.

Hiện tại cổ xe của họ đã bị phá hư, ngựa cũng bị què, ngay cả gã đánh xe cũng bị Đặng Định Hầu đuổi đi.

Vì vậy phương tiện giao thông duy nhất của bọn họ là cặp giò của mình.

Đường cái không có lấy một cổ xe trống.

Đặng Định Hầu than thở, lẩm bẩm:

- Hoàng hôn thật đẹp, nhất là vào ngày hạ, ta vốn rất thích ngắm.

Đinh Hỷ nói:

- Nhưng bây giờ ông đã biết, dù cho ánh tà dương có mỹ lệ đến đâu, phải dùng cặp giò của mình để đi đường, mùi vị cũng không dễ chịu lắm phải không.

Đặng Định Hầu chùi chùi mồ hôi, cười khổ nói:

- Thật không dễ chịu tý nào.

Đinh Hỷ nhìn đăm đăm về phương trời xa, ánh mắt đầy vẻ suy tư, y chầm chậm nói:

- Nếu ông chịu thường thường dùng cặp giò của mình đi đây đi đó, ông sẽ phát hiện ra nhiều điều trước giờ mình không bao giờ nghĩ tới.

Đặng Định Hầu nói:

- Sao?

Đinh Hỷ nói:

- Đáng lý ra, tôi nên dẫn ông lại Loạn Thạch Cương chơi một chuyến.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Loạn Thạch Cương?

Đinh Hỷ nói:

- Nơi đó có mấy chục người đàn bà con nít, ngày ngày chảy mồ hôi nước mắt dưới ánh mặt trời, mà ngay cả miếng cơm cũng không được no đủ.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tại sao?

Đinh Hỷ lạnh lùng nói:

- Ông phải biết tại sao mới phải.

Đặng Định Hầu nói:

- Ngươi nói đây có phải là cô nhi quả phụ nhà Sa huynh đệ không?

Đinh Hỷ nói:

- Chính vì bọn họ muốn cướp tiêu của Ngủ Khuyển tiêu cuộc, vì vậy mà bị chết oan mạng, bởi vì bọn cô nhi quả phụ ấy là người nhà của bọn họ, vì vậy đáng bị tội bỏ đói, người trong giang hồ không có ai sẽ đồng tình với bọn họ, cũng không ai sẽ nói giùm một tiếng cho họ.

Đặng Định Hầu rốt cuộc hiểu ra, y cười khổ nói:

- Ngươi cướp tiêu của bọn ta, là để cứu tế cho bọn họ?

Á Đinh Hỷ cười nhạt nói:

- Không lẽ bọn họ không phải là người sao?

Đặng Định Hầu hỏi:

- Không lẽ ngươi không dùng cách khác được sao?

Đinh Hỷ nói:

- Ông muốn tôi dùng cách gì? Không lẽ muốn mấy đứa bé bảy tám tuổi đi làm bảo tiêu?

Không lẽ muốn mấy người quả phụ trẻ tuổi ấy chạy lại kỹ viện tiếp khách?

Đặng Định Hầu không nói gì.

Đinh Hỷ cũng không mở miệng. Hai người lẳng lặng đi về phía trước, hiễn nhiên mỗi người đang có một tâm sự.

Bọn họ mỗi người làm một chuyện, đều là chuyện họ cho là phải, có điều, bây giờ ngay cả chính họ cũng không nhận ra rõ ràng, ai đúng ai sai.

... Không chừng, giữa đúng và sai, vốn khó mà vạch ra một đường biên giới.

Ánh tà dương đã nhạt, tiếng vó ngựa dồn dập, ba người kỵ mã cưỡi ngựa chạy qua bên cạnh bọn họ.

Người trên ngựa ý chí bồng bột, chẳng thèm nhìn đến hai gã bộ hành đầy một thân mồ hôi mồ hám.

Đặng Định Hầu nhìn họ, bỗng nhiên cười lên một tiếng, nói:

- Ngươi biết ba người đó là ai không?

Đinh Hỷ lắc lắc đầu.

Đặng Định Hầu nói:

- Bọn họ dều là tiêu sư hạng ba trong tiêu cuộc của Quy Đông Cảnh, bình thời gặp ta là đã khom lưng từ ngoài xa hai trượng.

Đinh Hỷ cười cười nói:

- Chỉ tiếc là bây giờ đúng lúc ông đang thất thế.

Đặng Định Hầu mỉm cười nói:

- Vì vậy ta chẳng tức giận tý nào.

Kiện mã chạy qua, bụi bặm bay lên, một miếng giấy bay lờn vờn xuống, rớt bên cạnh bọn họ.

Đinh Hỷ đã bước qua rồi, bỗng xoay người lại lượm lên, ánh mắt của y bỗng sáng rực.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Mảnh giấy này từ trên người bọn họ rớt ra phải không?

Đinh Hỷ nói:

- Ừ.

Đặng Định Hầu nói:

- Cho ta xem.

Y chỉ liếc qua, ánh mắt đã lộ một nét biểu tình thật kỳ quái, bởi vì y vừa nhìn qua đã thấy tám chữ chạm vào mắt:

- Song Thương Khách quyết đấu Bá Vương Thương.

Y nhìn xuống:

- Nhật Nguyệt Song Thương:

Nhạc. Nhật thương nặng hai mươi mốt cân, dài bốn thước năm tấc; Nguyệt thương nặng mười bảy cân rưỡi, dài ba thước chín tấc.

- Bá Vương Thương:

Vương. Dài một trượng ba thước bảy tấc, nặng bảy mươi ba cân.

- Thời giờ quyết đấu:

mồng năm tháng bảy, buổi trưa.

- Địa điểm:

thành Đông Dương, sân nhà họ Hùng.

- Người làm chứng:

Hùng Cửu Thái gia.

- Người làm chứng phụ:

Hoạt Trần Bình Trần Hoài, Lập Địa Phân Kim Triệu Đại Bình.

- Bình luận sau trận chiến:

Tiểu Tô Tần Tô Tiểu Ba.

- Bảo vệ:

Đại Lực Kim Cương Vương Hổ, Tiểu Sơn Linh Vạn Thông.

- Hoan nghênh quý khách, bảo đảm hấp dẫn.

- Tiền phí vào xem, mười lượng một chỗ.

Nhìn thấy tám chữ cuối cùng, Đặng Định Hầu bật cười.

Đinh Hỷ đã cười cười nãy giờ.

Đặng Định Hầu lắc đầu cười nói:

- Đây có phải là cao thủ vũ lâm quyết đấu đâu, rõ ràng y như là mãi võ Sơn Đông diễn trò.

Đinh Hỷ nói:

- Chính bản thân của Vạn Thông, y vốn là tay mãi võ bán thuốc.

Đặng Định Hầu nói:

- Thế à?

Đinh Hỷ nói:

- Y còn có một ngoại hiệu nữa là Vô Khổng Bất Nhập, chỉ cần có chút cơ hội kiếm ra tiền, y không sẽ không bỏ qua, đây có lẽ là kiệt tác của y.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ngươi biết y?

Đinh Hỷ nói:

- Những người đó tôi đều biết mặt cả.

Đặng Định Hầu nói:

- Sao?

Đinh Hỷ cười khổ nói:

- Trong Ngạ Hổ Cương, chân chính là cọp, tối đa chỉ có hai người, còn dư không phải là chuột, cũng là thỏ, chẳng bỏ nói đến.

Đặng Định Hầu nói:

- Bọn họ đều là người trong Ngạ Hổ Cương?

Đinh Hỷ gật gật đầu, nói:

- Trong bọn này, chỉ có Nhật Nguyệt Song Thương Nhạc Lân còn gắng gượng có thể coi là một con cọp.

Đặng Định Hầu nói:

- Ta có nghe danh tiếng của y, lấy thân phận của y, tại sao lại để cho Tiểu Tiên Linh làm chuyện này?

Đinh Hỷ nói:

- Vạn Thông không những là con chuột già, còn là con chồn tinh, cọp không phải là bị chồn làm xoay mòng mòng cho nhức cả đầu sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Còn Hùng Cửu...

Đinh Hỷ nói:

- Hùng Cửu tuy là một hảo hán, nhưng nếu người ta bợ Ông ta lên mây xanh, ông ta sẽ biến thành hồ đồ ngay.

Đặng Định Hầu cười nói:

- Tiểu Tô Tần dĩ nhiên là người biết làm cho người ta lên mây xanh.

Đinh Hỷ nói:

- Y vốn là tay thuyết khách trong Ngạ Hổ Cương, Trần Hoài, Triệu Đại Cương và tôi là người chia đồ, Vương Hỗ là đả thủ. Nếu ông lột lớp mặt nạ bên ngoài của họ ra, ông sẽ thấy bên trong chẳng có gì cả.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Hình như ngươi không đồng điệu gì lắm với những người đó?

Đinh Hỷ không phủ nhận.

Đặng Định Hầu nói:

- Nhưng người là người trong Ngạ Hỗ Cương.

Đinh Hỷ cười cười nói:

- Chồn không nhất định phải thích chồn, thỏ cũng không nhất định là thích thỏ.

Đặng Định Hầu nhìn y chăm chú hỏi:

- Ngươi cũng là thỏ?

Đinh Hỷ mỉm cười nói:

- Tôi mà là thỏ, không lẽ ông là một con chó nhiều chuyện sao?

Đặng Định Hầu bật cười, cười khổ.

... Chó đuổi bắt thỏ, nhiều chuyện không đâu.

Y bỗng phát giác ra, mình đi làm huyên náo chuyện đâu đâu cũng khá nhiều.

- Ngay cả chuyện này ta cũng không nên tọc mạch làm gì.

Y ném miếng giấy trên tay đi, cười khổ nói:

- Bọn họ song thương đấu đơn thương cũng tốt, cọp đói đấu cọp cái cũng tốt, chẳng liên hệ gì đến ta.

Đinh Hỷ nói:

- Có quan hệ.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Có sao?

Đinh Hỷ nói:

- Ngạ Hổ Cương không phải là nơi ai ai cũng vào ra như không, từ trước núi ra tới sau núi, tổng cộng có ba mươi sáu chỗ liên lạc, mười tám đội tuần la, tôi vốn không chắc đưa ông lại được chỗ đó.

Đặng Định Hầu nói:

- Không lẽ bây giờ ngươi chắc ăn rồi?

Đinh Hỷ gật gật đầu, cười nói:

- Cọp đói muốn đi đấu với cọp cái, những thứ chồn lớn chồn nhỏ, thỏ lớn thỏ nhỏ, dĩ nhiên cũng sẽ đi theo xem nhiệt náo.

Đặng Định Hầu sáng mắt lên, nói:

- Vì vậy ngày mồng năm tháng bảy, phòng vệ nơi Ngạ Hổ Cương nhất định sẽ sơ ý hơn bình thường rất nhiều.

Đinh Hỷ nói:

- Nhất định.

Đặng Định Hầu nói:

- Vì vậy, chúng ta thừa cơ lên núi là quá tốt.

Đinh Hỷ nói:

- Không sai tý nào.

Đặng Định Hầu cười nói:

- Không ngờ rằng Vương đại tiểu thơ lại giúp chúng ta tốt quá như vậy.

Đinh Hỷ bỗng nhiên không cười nữa, lạnh lùng nói:

- Chỉ tiếc là chuyện này đối với cô ta, không có tý gì là tốt cả.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ngươi cho là cô ta không phải đối thủ của Nhạc Lân?

Đinh Hỷ lại thở ra nói:

- Không phải.

Y lại nói tiếp:

- Nếu cô ta còn có tý hiểu biết chính mình, cô ta cũng sẽ biết chuyện đó.

Đặng Định Hầu thở dài:

- Vì vậy ta không hiểu, tại sao cô ta cứ đi tìm những nhân vật cao cường trong giang hồ để tỷ thí?

Đinh Hỷ nói:

- Ông không hiểu, tôi hiểu.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ngươi hiểu?

Đinh Hỷ nói:

- Ừ.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ngươi nói thử xem, tại sao cô ta làm vậy?

Đinh Hỷ nói:

- Cô ta điên rồi.

Đặng Định Hầu cũng không thể không thừa nhận:

- Dù cô ta không điên hết, cũng có chỗ điên điên.

Đinh Hỷ nói:

- Nếu ông gặp phải một con cọp cái phát điên, ông làm sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Trốn nó đi, trốn càng xa càng tốt.

Đinh Hỷ nói:

- Không sai tý nào.

Đinh Hỷ đoán chuyện gì, rất ít khi bị sai.

Vì vậy y mới là Đinh Hỷ thông minh.

Y đoán đúng ngày mồng năm tháng bảy. Ngạ Hổ Cương quả thật phòng thủ rất sơ sài, bọn họ đi từ đường nhỏ lên núi, ngay cả một chỗ mai phục cũng không bị đụng phải.

- Con đường nhỏ này vốn ít có ai biết được.

Con đường nhỏ hiểm trở chạy lòng vòng như ruột dê, cỏ hoang mọc đầy lối đi, sườn núi phía sau là một khoảng trống đầy mộ phần.

- Người làm nghề bảo tiêu, chỉ biết người bảo tiêu thường thường bị chết về tay cường đạo, nhưng không biết cường đạo chết dưới tay mình còn nhiều hơn.

Đặng Định Hầu không mở miệng ra.

Đối diện với những nấm mồ hoang này, y bất giác tự hỏi mình:

- Có phải tất cả cường đạo đều đáng chết không?

Đinh Hỷ nói:

- Chôn ở nơi đây, đều là cường đạo, đáng lý ra tôi không nên chôn sáu tên đó ở đây.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Bởi vì bọn họ không phải cường đạo?

Đinh Hỷ hững hờ nói:

- Bởi vì bọn họ còn ty bỉ vô sĩ hơn cường đạo, ít nhất cường đạo còn không đi làm chuyện bán đứng bạn bè.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ngươi cho rằng bọn ta bị bạn bè bán đứng?

Đinh Hỷ nói:

- Trừ ông ra, còn ai biết được bí mật vụ bảo tiêu của ông?

Đặng Định Hầu nói:

- Còn có bốn người.

Đinh Hỷ hỏi:

- Có phải là Bách Lý Trường Thanh, Quy Đông Cảnh, Khương Tân, Quy Đông Cảnh?

Đặng Định Hầu nói:

- Đúng.

Đinh Hỷ hỏi:

- Bọn họ có phải là bạn bè của ông không?

Đặng Định Hầu nói:

- Nếu nói trong bốn người bọn họ, có một người là gian tế, thì thật tình ta không thể tin được.

Đinh Hỷ nói:

- Nếu không phải là bốn người bọn họ, thì nhất định là người kia.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Người kia là người nào?

Đinh Hỷ nói:

- Là ông.

Đặng Định Hầu chỉ còn nước cười khổ.

Biết những bí mật đó, quả thật chỉ có năm người bọn họ, không có người thứ sáu.

Đinh Hỷ miệng thì nói, nhưng tay y chẳng ở không, tuy lời nói của y có vẻ châm chọc, bàn tay của y đang cầm cây cuốc.

Cây cuốc đang hoạt động còn nhanh hơn y nói chuyện.

Hiện tại, mấy cổ quan tài đã bị đào hết lên. Mỗi cổ quan tài đều có một người chết.

Đinh Hỷ lấy tay áo chùi mồ hôi, y nói:

- Tại sao ông còn chưa mở quan tài ra xem thử?

Đặng Định Hầu cũng đang lấy tay áo chùi mồ hôi, mồ hôi của y hình như ra còn nhiều hơn Đinh Hỷ.

Đinh Hỷ hỏi:

- Có phải ông sợ không dám nhìn?

Đặng Định Hầu hỏi lại:

- Tại sao ta lại không dám?

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì ông sợ tôi tìm ra kẻ gian tế, bởi vì hắn rất có thể là người bạn thân nhất của ông.

Đặng Định Hầu rốt cuộc thở ra một hơi nói:

- Ta quả thật có sợ tý đỉnh, bởi vì ta...

Y không nói tiếp.

Cổ quan tài thứ nhất vừa được mở ra, y đã ngẫn người ra đó.

Y nhìn trừng trừng vào người chết nằm trong quan tài, người chết trong quan tài hình như cũng đang trừng trừng nhìn y.

Đinh Hỷ hỏi:

- Ông nhận ra người này?

Đặng Định Hầu gật gật đầu nói:

- Người này họ Tiền, là nhân vật trọng yếu của Chấn Oai tiêu cuộc.

Đinh Hỷ hỏi:

- Chấn Oai có phải là tiêu cuộc của Quy Đông Cảnh?

Đặng Định Hầu nói:

- Ừ.

Đinh Hỷ hỏi:

- Ông có biết có người mất tích trong tiêu cuộc của y không?

Đặng Định Hầu lắc lắc đầu.

Y lại mở cổ quan tài thứ hai ra, rồi lại ngẫn người ra đó:

- Người này tên là A Vượng.

- A Vượng là ai?

Đặng Định Hầu cười khổ:

- Là người trồng hoa trong nhà của ta.

- Ông cũng không biết y bị mất tích sao?

- Bảy tám tháng nay ta chưa về tới nhà lần nào.

Đinh Hỷ chỉ còn nước cười khổ.

Người thứ ba là gã đánh xe của Bách Lý Trường Thanh, người thứ tư là đầu bếp của Khương Tân, người thứ năm là tiêu khách của Quần Oai, người thứ sáu là kẻ giữ ngựa cho Tây Môn Thắng.

Đinh Hỷ nói:

- Sáu người này ông đã nhìn qua hết rồi, không những vậy ông còn nhận ra họ.

Đặng Định Hầu nói:

- Ừ.

Đinh Hỷ nói:

- Tiếc là ông nhìn cũng như không, ngay cả một điểm cũng không xài được.

Đặng Định Hầu nói:

- Chẳng qua, may ra còn có sáu phong thơ.

Đinh Hỷ hỏi:

- Sáu phong thơ đều do một người viết?

Đặng Định Hầu nói:

- Ừ.

Đinh Hỷ hỏi:

- Ông biết đó là bút tích của ai?

Đặng Định Hầu nói:

- Ừ.

Ánh mắt của Đinh Hỷ sáng lên.

Đặng Định Hầu bỗng cười lên một tiếng, cười thật kỳ quái:

- Chữ của người này, không những biến rất hay, mà còn biến rất kỳ quái, người khác dù có muốn học, cũng khó mà học nổi.

Đinh Hỷ hỏi:

- Người này rốt cuộc là ai?

Đặng Định Hầu cười rất kỳ quái, y từ từ thò tay ra, chỉ ngón tay vào mủi mình:

- Người này chính là ta.

- Người này lại là ông?

Đinh Hỷ muốn la lên, nhưng không la nổi; muốn cười, nhưng cười cũng không nổi...

Chuyện này không buồn cười một tý xíu nào.

Thật ra, chuyện này có thể làm cho người ta khóc sụt sùi thê thảm một hồi.

Đặng Định Hầu cười mà không thấy dễ coi hơn là khóc.

Đinh Hỷ nhìn y chăm chú, nhìn lên nhìn xuống một hồi, bỗng nhiên hỏi:

- Ông có bán đứng chính mình được không?

Đặng Định Hầu nói:

- Không được.

Đinh Hỷ hỏi:

- Sáu phong thơ này, có phải ông viết không?

Đặng Định Hầu nói:

- Không phải.

Đinh Hỷ không nói gì nữa, quay đầu bước đi.

Đặng Định Hầu cũng đi theo y.

Đi được một đoạn đường, áo quần của hai người đã ướt nhẹp, Đinh Hỷ thở ra một hơi nói:

- Thật ra, chuyến đi này chúng ta cũng không đến nổi về không.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Sao?

Đinh Hỷ nói:

- Ít nhất tôi cũng được một bài học.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Bài học gì?

Đinh Hỷ nói:

- Lần sau, nếu có người kêu tôi trong thời tiết này, đi dưới ánh mặt trời đổ lửa này, đi bao nhiêu đường xá xa xôi này, lại tìm sáu người chết lục lọi cho ra một chuyện bí mật, tôi sẽ...

Đặng Định Hầu hỏi:

- Thì ngươi sẽ ra sao?

Đinh Hỷ nói:

- Tôi sẽ tống cho y một thứ.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ngươi chuẩn bị tống cho y thứ gì?

Đinh Hỷ nói:

- Tống cho y một người.

Đặng Định Hầu nói:

- Người?

Đinh Hỷ nói:

- Một người trong bụng y thì thích, mà ngoài miệng thì không dám nói ra.

Đặng Định Hầu bật cười nói:

- Ngươi nói cái người đàn bà đó có phải là Vương đại tiểu thơ không?

Đinh Hỷ cũng phì cười nói:

- Không sai tý nào.

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì Vương đại tiểu thơ đã điên rồi?

Đinh Hỷ cười nói:

- Cô ta kêu tôi làm chuyện đó, dĩ nhiên cũng có tý điên điên, hai người đó không phải là trời sinh xứng đôi với nhau sao?

Đặng Định Hầu cười lớn nói:

- Người đó dĩ nhiên chính là ta phải không.

Đinh Hỷ cố ý thở ra nói:

- Ông đã muốn thừa nhận, tôi chẳng có cách gì hơn.

Đặng Định Hầu nói:

- Dù ta không nói ra miệng, ngươi cũng biết trong lòng ta nhất định thích muốn chết.

Đinh Hỷ nói:

- Nói đúng quá.

Đặng Định Hầu nói:

- Chẳng qua còn đang lo một chuyện.

Đinh Hỷ hỏi:

- Chuyện gì?

Đặng Định Hầu nói:

- Nếu có người quả thật tống Vương đại tiểu thơ lại cho ta, ngươi làm sao bây giờ nhĩ?

Đinh Hỷ chẳng thấy cười nữa, y vênh mặt lên nói:

- Ông an tâm, đàn bà trên đời này còn chưa chết hết, tôi cũng không đi xuất gia làm hòa thượng đâu, tôi ăn chay không được.

Đặng Định Hầu cười nói:

- Ăn chay thì không ăn rồi, nhưng giấm thì cũng nếm tý đỉnh.

Đinh Hỷ liếc mắt nhìn y, nói:

- Tôi chỉ lấy làm kỳ lạ một chuyện.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Chuyện gì?

Đinh Hỷ nói:

- Người trong giang hồ tại sao không ai gọi ông là Lão Đặng Hoạt Kê?

Lúc bọn họ xuống núi, bọn họ vẫn còn chưa gặp phải mai phục, cái chỗ Ngạ Hổ Cương đáng sợ ấy hình như đã biến thành nơi người ta đi lòng vòng dạo mát.

Chỉ tiếc là dạo cũng như không.

Đặng Định Hầu nói:

- Trừ bài học ấy ra, ngươi còn thu hoạch được gì khác không?

Đinh Hỷ nói:

- Còn có một bụng đầy tức giận, và một thân đầy mồ hôi.

Đặng Định Hầu nói:

- Vậy thì bây giờ ta có thể còn cho ngươi thêm một bài học nữa.

Đinh Hỷ hỏi:

- Bài học gì?

Đặng Định Hầu nói:

- Sau này ngươi nghe ai nói gì, cũng ráng mà nghe cho rõ, đừng nghe chỉ có một nửa.

Đinh Hỷ không hiểu.

Đặng Định Hầu nói:

- Ta chỉ nói bút tích của ta rất ít ai học được, ta không nói nhất định không ai có thể học được.

Đinh Hỷ sáng mắt lên.

Đặng Định Hầu nói:

- Ít nhất ta cũng biết có người bắt chước được chữ viết của ta, cơ hồ ngay cả ta cũng phân biệt

không ra chân giả.

Đinh Hỷ hỏi:

- Người này là ai?

Đặng Định Hầu nói:

- Là Quy đại lão bản Quy Đông Cảnh.

Đinh Hỷ cười lớn hỏi:

- Là y?

Đặng Định Hầu nói:

- Người này xem bề ngoài tuy có vẻ vụng về ngu dốt, lại rất thành thật, thật ra là một tay thông minh tuyệt đỉnh, ngay cả ta cũng bị y gạt.

Đinh Hỷ hỏi:

- Ông bị y gạt ra làm sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Có lần y giả mạo bút tích của ta, mời hết những người đàn bà ta quen biết lại nhà, ta vừa vào đến nhà, lập tức thấy bảy tám chục cô ăn mặc đỏm dáng, ngồi chờ trong sảnh đường, bà vợ của ta tức muốn khàn cả cổ họng, ba tháng không thèm nói với ta một tiếng.

Đinh Hỷ nhịn cười hỏi:

- Tại sao y muốn đùa giỡn ông như vậy?

Đặng Định Hầu hằn học nói:

- Cái lão rùa đen ấy trời sinh đã muốn đi làm chuyện ác hại, trời sinh thích đi phá cho người ta quýnh lên.

Đinh Hỷ nhịn cười không nổi nữa cười phá lên nói:

- Có điều mấy cô bạn của ông cũng không khỏi quá nhiều phải không?

Đặng Định Hầu cũng bật cười nói:

- Không những nhiều, mà còn đủ thứ, trong đó còn có mấy cô tài nữ trong làng phong nguyệt, ngay cả bọn họ còn phân biện không ra chữ trong thơ không phải ta viết, mới thấy cái lão rùa đen ấy thật tình viết chữ quá giống.

Đinh Hỷ nói:

- Vì vậy tuy y hại ông một phen, y cũng giúp cho ông được một chuyện.

Đặng Định Hầu nói:

- Giúp được hai chuyện.

Đinh Hỷ hỏi:

- Sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Y cho ta được thanh tĩnh tới ba tháng trời, thiên hạ thái bình, không nghe cọp cái lao xao cả nửa lời.

Đinh Hỷ nói:

- Cái màn giúp đở ấy quả thật không nhỏ.

Đặng Định Hầu loang loáng ánh mắt nói:

- Hiện giờ y lại đề tỉnh ta, phong thơ này do ai viết ra.

Ánh mắt của Đinh Hỷ cũng loang loáng, y nói:

- Liên doanh tiêu cuộc của ông, có mấy lão bản?

Đặng Định Hầu nói:

- Bốn người rưỡi.

Đinh Hỷ hỏi:

- Bốn người rưỡi.

Đặng Định Hầu nói:

- Chúng ta hùn vốn hùn sức, kiếm lời đem chia thành chín phần, Bách Lý Trường Thanh, Quy Đông Cảnh, Khương Tân và ta mỗi người hai phần, Tây môn Thắng được một phần.

Đinh Hỷ nói:

- Vì vậy Quy Đông Cảnh cũng là một lão bản?

Đặng Định Hầu nói:

- Dĩ nhiên y là một.

Đinh Hỷ hỏi:

- Tại sao y lại đi bán đứng mình?

Đặng Định Hầu trầm ngâm một hồi nói:

- Một chuyến tiêu mười vạn lượng của chúng ta, chỉ tính ba ngàn lượng tiền phí. Bớt đi tiền phải bỏ ra chi tiêu, còn lại tối đa chỉ một ngàn lượng, chia tới tay y, chỉ còn ba trăm lượng.

Đinh Hỷ nói:

- Còn nếu tôi cướp chuyến tiêu đó xong, dù có bớt đi chút ít phần nào, y cũng còn thu vào được trong tay một vạn lượng.

Đặng Định Hầu nói:

- Một vạn lượng dĩ nhiên là hơn ba trăm lượng nhiều lắm, con số đó y nhất định tính ra được dễ dàng.

Đinh Hỷ cười nói:

- Tôi cũng tin là y tính ra được, mấy năm sau này, y cơ hồ là kẻ giàu có nhất trong giang hồ, tiền bạc của y không thể từ trên trời rớt xuống.

Đặng Định Hầu nói:

- Không những vậy, chính y còn nói rằng, cái gì y cũng sợ, chỉ có tiền là không bao giờ sợ nhiều, đàn bà không bao giờ sợ nhiều.

Đinh Hỷ cười nói:

- Ta cũng không sợ.

Đặng Định Hầu nói:

- Tôi lại sợ sợ.

Đinh Hỷ hỏi:

- Sợ gì?

Đặng Định Hầu thở ra nói:

- Chuyện này vốn rất khó đưa ra bằng cớ thực tiễn, ta chỉ sợ y không chịu thừa nhận, ta cũng không có cách gì bắt y nói thật được.

Đinh Hỷ nói:

- Tôi có cách.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Chừng nào chúng ta sẽ động thủ?

Đinh Hỷ nói:

- Ngay bây giờ.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ai đi?

Đinh Hỷ chớp mắt hỏi:

- Vũ công của lão rùa đen ra sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Cũng không khá lắm, chỉ bất quá khá hơn Kim Thương Dư chút xíu.

Đinh Hỷ hỏi:

- Chút xíu là bao nhiêu?

Đặng Định Hầu nói:

- Chút xíu có nghĩa là, y chỉ cần điểm nhẹ một cái, Kim Thương Dư lập tức phải nằm xuống.

Đinh Hỷ hình như cười không nổi nữa.

Đặng Định Hầu nói:

- Nghe nói y còn có Thập Tam Thái Bảo hoành luyện công phu, mà luyện không khá lắm, có lần ta thấy có người chỉ bất quá chém vào sau lưng y ba đao, y đã chịu không muốn nổi.

Đinh Hỷ hỏi:

- Chịu không muốn nổi rồi sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Y bèn quay người lại giành lấy cây đao, bẻ thành bảy tám khúc ra đó.

Đinh Hỷ hỏi:

- Rồi sau ra sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Sau đó y đi theo bọn ta lại Trân Châu lâu uống rượu.

Đinh Hỷ hỏi:

- Y bị người ta chém cho ba đao còn uống được rượu?

Đặng Định Hầu nói:

- Y cũng uống không nhiều, bởi vì y nóng ruột muốn Tiểu Trân Châu gãi ngứa cho y.

Đinh Hỷ hỏi:

- Gãi ngứa? Gãi ngứa gì?

Đặng Định Hầu nói:

- Dĩ nhiên là gãi ngứa sau lưng.

Đinh Hỷ ngẫn người ra đó cả nửa ngày, bỗng cười nói:

- Tôi biết rồi.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ngươi biết gì?

Đinh Hỷ nói:

- Tôi biết ai là người đi đối phó chuyện này.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ai?

Đinh Hỷ nói:

- Ông.

Con Đường Này

Lên núi dễ, xuống núi cũng không khó.

Mặt trời còn chưa lặn xuống bên kia núi, bọn họ đã ở mé dưới rồi.

Dưới núi có con đường nhỏ, bên đường có một cây lớn, dưới cây có một cổ xe đang đậu, gã đánh xe là một gã nhỏ con, trần trùng trục, đội chiếc mủ tranh ngồi đó hứng nắng.

Dưới bóng cây có gió, gió thổi qua, đem lại từng trận mùi rượu thơm.

- Đây là thứ Trúc Diệp Thanh thượng hảo hạng.

Quanh đó không thấy có nhà cửa, chỗ duy nhất có thể để rượu, là chỗ cổ xe lớn đang đậu.

Gã đánh xe nhỏ con đang ngồi nhổm phía ngoài xe hứng mặt trời, để mấy bình rượu ngon trong xe cho gió thổi mát mẻ.

Đinh Hỷ thở ra, bỗng phát giác ra thế gian này cũng còn có nhiều người có chứng tật.

Đặng Định Hầu nhìn y, hỏi:

- Ngươi có muốn uống rượu không?

Đinh Hỷ nói:

- Không muốn.

Đặng Định Hầu hơi kinh ngạc hỏi:

- Tại sao?

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì, tuy tôi là một tên cường đạo, tôi chưa bao giờ cướp rượu của ai uống.

Đặng Định Hầu nói:

- Chúng ta có thể lại mua.

Đinh Hỷ nói:

- Tôi cũng muốn lại mua, chỉ tiếc là tôi đã thấy bao nhiêu quán rượu, nhưng tôi chưa từng thấy quán rượu nào bán trong một cổ xe.

Đặng Định Hầu cười nói:

- Hiện tại ngươi đã thấy rồi đó.

Đinh Hỷ quả thật đã thấy rồi.

Gã đánh xe nhỏ con bỗng đứng dậy, lấy trong cổ xe ra một cây cờ vải màu xanh, trải ra, trên mặt đề mấy chữ:

- Thượng hảo Trúc Diệp Thanh, đồ nhắm thịt bò khô.

Nếu trên đời này có thứ gì làm cho Đặng Định Hầu và Đinh Hỷ cao hứng lên được chút xíu, chỉ sợ có rượu ngon và thịt bò khô thôi.

Đặng Định Hầu nói:

- Lão rùa đen đó thật tình khó đối phó lắm, ta chỉ sợ chưa kịp kéo tai y ra, y đã kéo tai ta ra rồi.

Đinh Hỷ nói:

- Vì vậy hiện giờ ông đang rầu rĩ.

Đặng Định Hầu nói:

- Ta nghĩ ta có thể đi lấy rượu tiêu sầu tý đỉnh.

Đinh Hỷ nói:

- Chủ ý hay lắm.

Hai người sải bước lại chỗ cổ xe đậu.

- Đem lại mười cân thịt bò khô, hai mươi cân rượu đi.

- Được.

Miệng gã đánh xe nhỏ con thì nói vậy, nhưng y lại khom người lại, lấy mủ quạt quạt hứng gió.

Bọn họ nhìn y, nhìn cả nửa ngày, gã tiểu tử đó không thấy có vẻ gì là muốn đứng dậy.

Đinh Hỷ nhịn không nổi hỏi:

- Thịt bò khô và rượu của ngươi tự nó bò lại đây sao?

Gã đánh xe nhỏ con nói:

- Không.

Y chẳng thèm quay đầu lại, nói tiếp:

- Thịt bò và rượu không biết đi, nhưng các ngươi chắc biết đi.

Đinh Hỷ bật cười.

Gã nhỏ con nói:

- Ta chỉ bán rượu, không bán người. Vì vậy...

Đinh Hỷ nói:

- Vì vậy, nếu bọn ta muốn có rượu uống, phải lại đó mà lấy.

Gã nhỏ con nói:

- Lấy rượu rồi, tự mình lại đây trả tiền.

Cổ xe ngựa không mới, rèm cửa phủ một lớp rất dày, lại gần trước xe, mùi rượu càng bốc ra nồng nặc.

- Gã nhỏ con này tuy chẳng thấy ra vẻ gì, rượu y bán quả thật là rượu ngon tuyệt.

- Chỉ cần rượu ngon, chuyện gì khác đại khái cũng được không sao.

Đặng Định Hầu bước lại mở cửa xe nhìn vào.

Y ngẫn người ra đó.

Đinh Hỷ cũng ngẫn người ra đó.

Một người đang ngồi thoải mái trong xe, tay cầm một ly rượu, nhìn bọn họ toét miệng ra cười.

Cái miệng của người này có vô số biểu tình.

Người này rõ rõ ràng ràng là Phúc Tinh Cao Chiếu Quy Đông Cảnh.

Trong xe mát mẻ rộng rãi.

Đinh Hỷ và Đặng Định Hầu đã vào xe ngồi xuống, ngồi ngay trước mặt Quy Đông Cảnh.

Quy Đông Cảnh nhìn bọn họ, lúc thì toét miệng ra cười, lúc thì trề môi cười, y bỗng hỏi:

- Các ông lúc nãy nói lão rùa đen là ai?

Đặng Định Hầu hỏi lại:

- Ông đoán xem?

Quy Đông Cảnh nói:

- Hình như là ta.

Đặng Định Hầu nói:

- Đoán đúng quá.

Quy Đông Cảnh hỏi:

- Ông chuẩn bị kéo tai tôi ra?

Đặng Định Hầu nói:

- Trước hết đánh gãy răng ra, sau đó rồi cắt tai.

Quy Đông Cảnh thở ra, nói:

- Các ông uống rượu ăn thịt trước được không, sau đó rồi đánh đập cắt tai?

Đặng Định Hầu nhìn Đinh Hỷ.

Đinh Hỷ nói:

- Được.

Do đó bọn họ bắt đầu uống rượu ăn thịt, uống không nhiều, ăn lại không ít.

Ba dĩa lớn đầy thịt bò trong chớp mắt đã ăn sạch, Quy Đông Cảnh lại thở ra nói:

- Các ông chuẩn bị chừng nào động thủ đây?

Đặng Định Hầu nói:

- Đợi cho ông xem xong sáu phong thơ trước đã.

Sáu phong thơ đưa ra, Quy Đông Cảnh chỉ xem một phong:

- Phong thơ này dĩ nhiên không phải là ông viết chứ?

Đặng Định Hầu nói:

- Không phải.

Quy Đông Cảnh cười khổ nói:

- Nếu không phải ông viết, dĩ nhiên nhất định là tôi rồi.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ông thừa nhận sao?

Quy Đông Cảnh than thở:

- Xem ra tôi không muốn thừa nhận cũng không được.

Đinh Hỷ hỏi:

- Ai nói không được?

Quy Đông Cảnh hỏi lại:

- Được sao?

Đinh Hỷ nói:

- Ông chẳng cần phải thừa nhận. Bởi vì...

Đặng Định Hầu nói sát theo:

- Bởi vì sáu phong thơ đó, vốn không phải do ông viết.

Quy Đông Cảnh ngược lại cảm thấy rất kinh ngạc:

- Sao các ông biết được không phải tôi viết?

Đinh Hỷ nói:

- Người trên Ngạ Hổ Cương không phải là đại cường đạo, cũng là tiểu cường đạo, oan gia đối đầu cũng không biết bao nhiêu mà kể.

Đặng Định Hầu nói:

- Những người đó dù có muốn xuống núi xem tỷ võ quyết đấu, cũng nhất định không đi khắp nơi truyền bá tin tức cho mọi người đều biết.

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì, dù bọn họ không sợ quan phủ truy lùng, cũng nên đề phòng kẻ thù tìm lại, trước giờ bọn họ chỉ sợ mình bại lộ hành tung để người khác biết được.

Đặng Định Hầu nói:

- Nhưng lần này, bọn họ quảng cáo rầm rộ, làm như sợ người khác không ai biết tới.

Đinh Hỷ nói:

- Ông đoán xem họ làm vậy để làm gì?

Quy Đông Cảnh nói:

- Ta không phải là Đinh Hỷ thông minh, ta đoán không ra.

Đặng Định Hầu nói:

- Ta không phải là Đinh Hỷ thông minh, nhưng ta cũng đoán ra được tý đỉnh.

Quy Đông Cảnh nói:

- Sao?

Đinh Hỷ nói:

- Bọn họ làm vậy, hình như cố ý tạo ra cơ hội.

Đặng Định Hầu nói:

- Để cho chúng ta lên Ngạ Hổ Cương lấy sáu phong thơ.

Quy Đông Cảnh nói:

- Ông biết sáu phong thơ ấy chắc chắn không phải mình viết, sẽ nhất định nghi ngờ đến tôi.

Đặng Định Hầu nói:

- Do đó, tôi sẽ lại đánh gãy răng ông ra, cắt tai ông đi.

Đinh Hỷ nói:

- Do đó kẻ gian tế chân chính, sẽ ngồi đó vỗ tay nhìn cười ha hả.

Quy Đông Cảnh không hiểu hỏi:

- Các vị hảo hán trên Ngạ Hổ Cương, tại sao muốn giúp kẻ gian tế trong bọn chúng ta làm chuyện như vậy?

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì người ta là gian tế của các ông, nhất định sẽ có lợi cho bọn họ.

Quy Đông Cảnh hỏi:

- Còn ngươi thì sao? Ngươi không biết chuyện này sao?

Đinh Hỷ cười cười, nói:

- Đinh Hỷ thông minh, có lúc cũng làm chuyện hàm hồ, lần này hình như tôi trở thành công cụ để người khác lợi dụng.

Quy Đông Cảnh cũng cười nói:

- May mà ngươi cũng không phải thật sự hồ đồ, cũng không phải thông minh giả.

Đặng Định Hầu nói:

- Vì vậy mà hiện tại, lỗ tai của ông còn chưa bị cắt ra, hàm răng vẫn còn nguyên vẹn trong miệng.

Quy Đông Cảnh nhìn y chăm chú một hồi, bỗng hỏi:

- Có phải chúng ta là bạn bè lâu năm không?

Đặng Định Hầu nói:

- Đúng vậy.

Quy Đông Cảnh hỏi:

- Hiện tại vẫn là bạn bè?

Đặng Định Hầu nói:

- Đúng vậy.

Quy Đông Cảnh chỉ Đinh Hỷ hỏi:

- Gã này có phải là tên cướp tiêu bị chúng ta bắt được không?

Đặng Định Hầu mỉm cười gật gật đầu.

Quy Đông Cảnh than thở, cười khổ nói:

- Nhưng hiện giờ xem ra, các ngươi là bạn bè thân thiết với nhau, còn ta lại bị các ngươi bắt được.

Đinh Hỷ nói:

- Ông nhất định không thể là một tên tiểu tặc.

Quy Đông Cảnh nói:

- Sao?

Đinh Hỷ nói:

- Dù ông có là tặc, ông sẽ nhất định là một tên đại tặc.

Quy Đông Cảnh hỏi:

- Tại sao?

Đinh Hỷ nói:

- Tiểu tặc chỉ sợ người ta nói y hồ đồ, vì vậy lúc nào cũng làm ra vẻ thông minh, đại tặc thì lại sợ người ta biết y thông minh, vì vậy lúc nào cũng thích làm ra vẻ hồ đồ, không những vậy còn giả bộ rất giống.

Quy Đông Cảnh cười lớn, nói:

- Đinh Hỷ người ta mê thích, quả thật làm người ta mê thích quá đi.

Y cười lớn đứng dậy, vỗ vào vai Đinh Hỷ nói:

- Cổ xe này tặng cho ngươi, rượu trong xe cũng tặng cho ngươi luôn.

Đinh Hỷ hỏi:

- Tại sao tặng cho tôi?

Quy Đông Cảnh nói:

- Ta uống rượu vào, lập tức thích cho người ta đồ này đồ kia, ta cũng thích ngươi nữa.

Đinh Hỷ hỏi:

- Còn ông thì sao?

Quy Đông Cảnh cười nói:

- Bây giờ ta đã hết bị nghi ngờ, tốt nhất là tìm đường chuồn lẹ, nếu không lại dính chùm với các ngươi ngồi suy nghĩ tổn thương cân não.

Y lại nói:

- Gian tế chẳng phải là ta, cũng không phải lão Đặng, làm sao y quán thông được với bọn trên Ngạ Hổ Cương?

Y lắc đầu, mỉm cười nói:

- Những vấn đề đó đều rất dễ làm hư hỏng cân não, ta là người hồ đồ, vừa lười vừa ngu, gặp phải chuyện tổn thương cân não, trước giờ ta chuồn lẹ nhất.

Y quả thật nói chuồn là chuồn.

Đinh Hỷ nhìn Đặng Định Hầu, Đặng Định Hầu nhìn Đinh Hỷ, hai người không biết làm gì hơn.

Quy Đông Cảnh nhảy xuống xe, bỗng quay đầu lại nói:

- Còn có chuyện muốn hỏi ngươi.

Đinh Hỷ hỏi:

- Chuyện gì?

Quy Đông Cảnh nói:

- Các ngươi đã nghi ngờ ta là gian tế, tại sao lại bỗng nhiên thay đổi chủ ý?

Đinh Hỷ cười cười nói:

- Bởi vì tôi thích cái miệng của ông.

Quy Đông Cảnh nhìn y, sờ sờ cái miệng của mình, lẩm bẩm:

- Lý do hình như được lắm, cái miệng của mình quả thật cũng được lắm chứ.

Chỉ nói có hai câu đó, cái miệng của y đã biến đổi đi bốn loại hình dạng, sau đó y cười lớn nhơn nhơn bỏ đi, bỏ lại bao nhiêu chuyện tổn thương cân não cho Đặng Định Hầu và Đinh Hỷ.

Đặng Định Hầu thở ra, cười khổ nói:

- Người này quả thật có phúc khí, có người hình như trời sinh ra là có phúc khí, có người hình như trời sinh ra sẽ chịu tổn thương cân não hằng ngày.

Đinh Hỷ hỏi:

- Sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Lúc nãy y đã nói ra những vấn đề đó, bây giờ dù ta có muốn không bị tổn thương cân não cũng không được.

Đinh Hỷ đồng ý.

Đặng Định Hầu nói:

- Biết được chúng ta lại Ngạ Hổ Cương, trừ chúng ta ra, chỉ có Bách Lý Trường Thanh, Khương Tân và Tây Môn Thắng.

Đinh Hỷ nói:

- Đúng vậy.

Đặng Định Hầu nói:

- Hiện tại, xem ra người đáng nghi ngờ nhất là Tây Môn Thắng.

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì chính tai y nghe rõ ràng chúng ta bàn kế hoạch ra sao.

Đặng Định Hầu nói:

- Cũng bởi vì y chỉ được có một phần trong chín cổ phần lợi tức.

Đinh Hỷ nói:

- Nhưng bọn họ đã bị Quy Đông Cảnh sai đi bảo tiêu mất rồi.

Đặng Định Hầu cười khổ nói:

- Bởi vậy ta mới bị tổn thương cân não.

Đinh Hỷ hỏi:

- Bách Lý Trường Thanh thì sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Hai tháng trước, y đã về Quan Đông rồi.

Đinh Hỷ nói:

- Hiện tại, không phải người bị nghi ngờ nhất là Ngọc Báo Khương Tân sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Tính tới tính lui, hiện tại quả thật chỉ còn có mình y, chỉ tiếc là, y bị nằm liệt trên giường cả sáu tháng nay, bệnh nặng đến độ đứng dậy còn không muốn nổi.

Y cười khổ nói tiếp:

- Nghe nói y bị bệnh dính tới chuyện phong nguyệt, thành ra nhà họ Khương ai ai cũng kín miệng như bình, không dám để cho tai tiếng lộ ra ngoài.

Đinh Hỷ ngẫn mặt ra, hỏi:

- Nói vậy, chẳng còn ai là kẻ đáng nghi ngờ nữa sao?

Đặng Định Hầu than thở:

- Vì vậy ta lại càng đau đầu.

Đinh Hỷ đảo quanh tròng mắt, bỗng cười nói:

- Tôi chỉ cho ông một cách, ông sẽ không nhức đầu nữa.

Đặng Định Hầu phấn chấn tinh thần, hỏi:

- Cách gì vậy?

Đinh Hỷ nói:

- Những vấn dề ấy ông nghĩ không ra, tại sao không đi hỏi người khác?

Đặng Định Hầu lập tức lộ vẻ thất vọng, lẩm bẩm:

- Đấy cũng là một cách sao?

Đinh Hỷ nói:

- Xem như đó là một cách vừa đơn giản vừa hữu hiệu.

Đặng Định Hầu nói:

- Ta đi hỏi những vấn đề ấy với ai bây giờ?

Đinh Hỷ nói:

- Hỏi Vô Khổng Bất Nhập Vạn Thông.

Đặng Định Hầu lại phấn chấn trở lại.

Đinh Hỷ nói:

- Trận chiến ở nhà Hùng gia quảng cáo rầm rộ như vậy, nhất định là do y bày ra, người cấu kết mật thiết với kẻ gian tế trong bọn của ông, nhất định cũng là y.

Đặng Định Hầu nói:

- Ít nhất y cũng có phần trong đó.

Đinh Hỷ nói:

- Vì vậy, nhất định y sẽ biết kẻ gian tế là ai.

Đặng Định Hầu nhảy dậy, kéo Đinh Hỷ nói:

- Đã vậy, tại sao chúng ta còn chưa đi?

Đinh Hỷ lại nằm soải ra dáng lười biếng, mỉm cười nói:

- Đừng quên tôi là hạng người có xe có cộ, tại sao tôi muốn đi bộ chứ?

Lúc bọn họ lại chỗ nhà Hùng gia, Hùng Cửu thái gia đang chắp tay sau lưng đi tản bộ Ở luyện vũ trường, nơi đã được thiết bị rất hoàn mỹ và rộng rãi bằng phẳng.

Lão có ba chuyện bình sinh vốn lấy đó làm kiêu ngạo, chỗ luyện vũ trường này là một trong ba chuyện đó.

Từ hồi lão thoái ẩn, lão đã đào tạo ra biết bao nhiêu nhân tài ở đây, làm cho bao nhiêu thanh niên chung quanh vùng đều trở thành những người khỏe mạnh thân thể tráng kiện.

Hiện tại, người vợ Ôn nhu hiền thục của lão đã qua đời lâu năm, con gái thì ở xa, cái sân luyện vũ trường này cơ hồ đã thành niềm an ủi và là nơi nương tựa cho tinh thần của lão.

Ánh mặt trời sáng lạn, đúng giữa trưa.

Buổi trưa mồng sáu tháng bảy.

Bãi cát trong luyện vũ trường phản chiếu ánh mặt trời lấp lánh, cái đầu trọc lóc, gương mặt hồng hào của lão, dưới ánh mặt trời bóng loáng chói mắt còn hơn cây thương để trên giá.

Lão ta là một ông già rất quắc thước, nghi biểu ung dung, ăn mặc giảng cứu, không ai có thể tìm ra một nét gì lọm khọm vốn có trên những người già nua.

Đinh Hỷ và Đặng Định Hầu nãy giờ đã ráng trong phạm vi lễ độ, quan sát lão rất kỹ càng.

Bọn họ chỉ hy vọng lúc mình già đến chừng đó tuổi, mình cũng sẽ có được phong thái như lão ta.

Trong ánh mặt trời như thiêu đốt, gió từ dãy núi xa xa thổi lại, làm cho người ta muốn nhuyễn cả người ra không có lấy một tý sức lực.

Lão già "loát" một cái mở tung cái quạt ra, trên quạt có viết bốn chữ lớn bằng mực đen xì:

- Thanh Phong Từ Lai.

Bốn chữ ấy mới xem qua có vẻ rất bình thường, rất phàm tục, nhưng càng nghiền ngẫm, càng cảm thấy mùi vị vô cùng.

Hùng Cửu Thái gia phe phẩy cây quạt, đưa Đinh Hỷ và Đặng Định Hầu đi xem qua một vòng, trên mặt lộ một nụ cười vừa kiêu ngạo vừa thỏa mãn:

- Nơi đây thế nào?

Đặng Định Hầu nói:

- Được quá, được quá.

Bọn họ chỉ nói được bao nhiêu đó, nhưng bọn họ không hề nói những lời khách sáo, mà chính là những lời thật tình tận đáy lòng.

Hùng Cửu Thái gia mỉm cười nói:

- Nói đây dù không được gì, cũng được cái rộng rãi, dù có hai ngàn người lại đây, cũng có thể dung chứa dễ dàng như chơi.

Đặng Định Hầu đồng ý. Bọn họ đi một vòng như vậy, đã hết một khoảng thời gian ăn bữa cơm.

Hùng Cửu Thái gia nói:

- Một người mười lượng, ba ngàn người là ba vạn lượng, người khác đang liều mạng, bọn họ thì phát tài.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Hùng lão tiền bối cũng biết chuyện này sao?

Hùng Cửu Thái gia cười phá lên nói:

- Bọn họ tưởng ta không biết, tưởng cho ta lên mây, là có thể lợi dụng được ta, có biết đâu tuy ta

già rồi, nhưng cũng không phải là thứ già hồ đồ.

Đặng Định Hầu hỏi dò:

- Tiền bối làm như vậy, phải chăng là có thâm ý?

Hùng Cửu Thái gia cười nói:

- Nơi đây của ta tuy có vẻ lắm, nhưng chỉ được cái mã bên ngoài, không có cái thực, thường thường hay thiếu tiền chi phí.

Đặng Định Hầu nói:

- Tôi có nghe người ta nói, người nào bần cùng lại đây luyện võ, tiền bối sẽ lo cho ăn, còn lo cho vợ con người ta nữa.

Hùng Cửu Thái gia gật gật đầu, ánh mắt lộ ra một nụ cười giảo hoạt:

- Cái món phí tổn này cũng khó tiêu lắm, nhưng có được ba vạn lượng ít ra cũng ứng phó được năm ba năm.

Đặng Định Hầu bất giác cũng mỉm cười.

Hiện tại y mới hiểu ý Hùng Cửu, thì ra lão già này cũng đang tính đường hắc ăn hắc.

Hùng Cửu Thái gia đưa cặp mắt loang loáng có thần, nhìn hai người chăm chăm, bỗng cười lên một tiếng rồi nói:

- Hai vị Ở xa lại, nãy giờ tôi còn chưa thỉnh giáo tính danh, chắc hai vị cho là tôi ỷ già lão không đủ lễ số.

Đặng Định Hầu nói:

- Không dám.

Hùng Cửu Thái gia nói:

- Các hạ ắt hẳn là Thần Quyền Tiểu Gia Cát Đặng Định Hầu.

Đặng Định Hầu cười cười hỏi:

- Sao tiền bối nhận ra được?

Hùng Cửu Thái gia nói:

- Một người cỡ bốn chục tuổi mà trẻ trung, trừ Thần Quyền Tiểu Gia Cát ra, còn ai có cái phong thái, khí khái như vậy?

Ánh mắt lão ta lại lộ nụ cười giảo hoạt:

- Huống gì, lâu lắm rồi, ta cũng từng gặp các hạ qua một lần, nếu không cũng chẳng nhận ra được đâu.

Đặng Định Hầu lại bật cười lên.

Y bỗng nhiên phát giác ra, lão này tuy giảo hoạt mà không khả ố, ngược lại rất khả ái.

Hùng Cửu Thái gia quay qua Đinh Hỷ hỏi:

- Vị thiếu niên này, thì tôi thấy lạ mặt.

Đinh Hỷ nói:

- Tôi họ Đinh. Đinh Hỷ.

Hùng Cửu Thái gia hỏi:

- Có phải là Đinh Hỷ thông minh đấy không?

Đinh Hỷ nói:

- Không dám.

Hùng Cửu Thái gia lại ngắm y mấy lần rồi cười nói:

- Được, quả thật là ra vẻ thông minh mà làm người ta thích nữa.

Lão mỉm cười, bỗng đánh ra, năm ngón tay hư hư thực thực chụp lấy cổ tay của Đinh Hỷ.

Đây là tuyệt chiêu lão đã nhờ đó mà thành danh năm xưa, ba mươi sáu đường Đại Cầm Nã Thủ.

Lão ra tay không những nhanh nhẹn, chính xác, mà còn hư thực tương tế, biến hoá vô cùng.

Đinh Hỷ chờ cho đến lúc mạch môn bị lão cầm lấy, bàn tay y nhè nhẹ lật qua, lập tức trượt ra khỏi bàn tay của lão.

Lão già biến hẳn sắc mặt.

Ba mươi năm nay, chưa có ai trong giang hồ có thể tuột được khỏi nắm tay của lão.

Lão nhìn nhìn bàn tay của mình, bỗng cười lớn lên, nói:

- Giỏi, quả thật anh hùng từ thiếu niên ra, xem ra ta đã quá già rồi.

Đinh Hỷ mỉm cười nói:

- Nhưng hai bàn tay của tiền bối còn chưa già, trái tim của tiền bối còn chưa già.

Hùng Cửu Thái gia vỗ vai Đinh Hỷ nói:

- Hảo tiểu tử, quả thật là hảo tiểu tử. Lần sau ngươi đi cướp tiêu, tiền bạc còn thừa, nhớ đem lại cho ta chút ít, nơi đây ta còn thiếu tiền xài.

Đinh Hỷ hỏi:

- Không phải chiều hôm qua tiền bối đã kiếm được hai vạn lượng sao?

Hùng Cửu nói:

- Ngay cả một lượng cũng không có.

Đinh Hỷ hỏi:

- Nhật Nguyệt Song Thương quyết đấu với Bá Vương Thương, không lẽ không có ai lại xem sao?

Hùng Cửu nói:

- Có người lại, nhưng không có người đánh nhau.

Đinh Hỷ kinh ngạc hỏi:

- Tại sao?

Hùng Cửu nói:

- Bởi vì Vương đại tiểu thơ không hề lại.

Đinh Hỷ ngẫn người ra.

Đặng Định Hầu nhịn không nổi mở miệng hỏi:

- Mấy tay hảo hán ở Ngạ Hổ Cương thì sao?

Hùng Cửu nói:

- Bọn họ nghe nói tới trận chiến giữa Vương đại tiểu thơ và Kim Thương Dư, đều kéo nhau lại Hạnh Hoa Thôn.

Đặng Định Hầu lập tức khom lưng nói:

- Xin cáo từ.

Hùng Cửu nói:

- Các ngươi cũng tính chạy lại Hạnh Hoa Thôn sao?

Đặng Định Hầu gật gật đầu.

Lão già này lần thứ ba lại lộ ra nụ cười vừa hứng thú vừa giảo hoạt:

- Đến đó, đừng quên cho ta gởi lời thăm đóa Hồng Hạnh Hoa, nói dùm ta vẫn không hề chê bà ta già, còn đang chờ bà ta lại đây.

Xe ngựa đã khởi hành, Hùng Cửu Thái gia còn đứng trước cửa vẫy vẫy tay chào bọn họ.

Từ trong song cửa xe nhìn ra, người lão nhỏ dần, nhưng đầu lão càng lúc càng bóng.

Đặng Định Hầu bỗng cười nói:

- Thật ra ta cũng đã gặp qua lão một lần, chỉ bất quá lười lẩm không chào hỏi thân thiết thế thôi.

Đinh Hỷ hỏi:

- Tại sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì ta cứ ngỡ lão ta trước giờ là một lão già ngu muội tự đại, không ngờ...

Đinh Hỷ nói:

- Không ngờ lão là một con chồn già?

Đặng Định Hầu gật gật đầu, mỉm cười nói:

- Còn là một con chồn già rất khả ái.

Đinh Hỷ duổi hai chân ra, gác lên ghế ngồi đối diện, bỗng bật cười lên một mình, cười không ngớt.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ngươi cười gì?

Đinh Hỷ cười nói:

- Nếu chúng ta mai mối được lão với Hồng Hạnh Hoa, không phải là một chuyện thú vị hay sao?

Đặng Định Hầu cười lớn nói:

- Nếu ngươi có được bản sự lớn lao như vậy, ta tình nguyện thua ngươi năm trăm tiệc rượu.

Người của Đinh Hỷ lập tức bật dậy, y hỏi:

- Thật không?

Đặng Định Hầu nói:

- Chỉ cần ngươi nói lão thái bà đó lại tìm lão, ta cũng chịu nhận thua.

Đinh Hỷ nói:

- Một lời làm chắc?

Đặng Định Hầu nói:

- Một lời làm chắc.

Thật ra, y cũng biết Đinh Hỷ thông minh nhất định thừa sức làm chuyện đó, nhưng y tình nguyện chịu thua.

Bởi vì trước giờ, y chưa bao giờ gặp người già lão nào trẻ trung như Hùng Cửu và Hồng Hạnh Hoa.

Vì vậy bọn họ nên có quyền vĩnh viễn được hưởng cái thú hoan lạc của tuổi thanh xuân.

Vì vậy y hy vọng bọn họ sẽ sống chung với nhau.

Y cũng tin rằng, nếu trên đời này có người nào có thể làm cho cái mụ yêu tinh ấy đi gặp lão hồ ly này, người đó nhất định phải là Đinh Hỷ.

Hồng Hạnh Hoa bỗng nhảy từ trên cái ghế mây ra, nhảy còn cao hơn cả tám thước, người còn chưa rớt xuống đất, đã chụp ngay cổ áo của Đinh Hỷ, lớn tiếng nói:

- Sao? Ngươi nói sao?

Đinh Hỷ cười vả lả nói:

- Cháu chẳng nói gì cả, chuyện gì cũng đều do lão hồ ly ấy nói.

Hồng Hạnh Hoa trừng mắt hỏi:

- Lão ta dám nói ta sợ lão ta à?

Đinh Hỷ nói:

- Lão còn đòi đánh cá với cháu, nói rằng bà không dám bước vào sân nhà Hùng gia tới một bước.

Y làm ra bộ không phục tý nào, làm ra bộ rất lấy làm bất bình dùm cho Hồng Hạnh Hoa, y hằn học nói:

- Tức nhất là, lão cứ nói bà đòi lấy lão ta, còn lão ta thì chẳng thèm bà.

Hồng Hạnh Hoa nhảy dựng lên:

- Tốt nhất ngươi nhớ cho rõ ràng ra, lão ta muốn ta, hay ta muốn lão!

Đinh Hỷ nói:

- Dĩ nhiên là bà chẳng thèm lão.

Hồng Hạnh Hoa nói:

- Ngươi đánh cá với lão ta bao nhiêu tiền?

Đinh Hỷ nói:

- Cháu không có đánh cá.

Hồng Hạnh Hoa hỏi:

- Tại sao?

Đinh Hỷ thở dài:

- Bởi vì cháu biết những chuyện chẳng có chứng cớ gì, vĩnh viễn không bao giờ biết được rõ ràng, cứ cho lão ta khoái chí một mình đi, cháu cũng chẳng mất đi miếng thịt nào.

Hồng Hạnh Hoa trừng mắt nhìn y, bỗng nhiên trở tay tát cho y một cái bạt tai, thuận tay lại đập vỡ đi một vò rượu, sau đó, bà ta như một con mèo bị dậm phải đuôi, nhảy vụt ra ngoài.

Đinh Hỷ sờ sờ vào mặt mình, lẩm bẩm:

- Xem ra lần này bà ta giận quá rồi.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ngươi nhận ra được sao?

Đinh Hỷ cười khổ nói:

- Tôi nhận không ra, nhưng mò mẫm ra, tôi đã bị ăn của bà ta tám chín chục cái tát tai, chỉ có lần này, bà ta tát nặng nhất.

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì nặng, cho nên mới biết, bà ta đã phải lòng lão hồ ly, chẳng qua, ngồi tự mình ngẫm nghĩ, rốt cuộc cũng bao nhiêu đây tuổi đầu, đại khái tới già còn ngồi hoa kiệu cũng không được dễ coi lắm.

Đinh Hỷ cười phì nói:

- Nói đúng quá, thưởng đây.

Đặng Định Hầu lại thở ra:

- Ta cứ tưởng là dùng cách này sẽ không được cao minh cho lắm, nào ngờ, ngươi dùng nó đối phó bà ta, lại quá hữu hiệu.

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vậy, bây giờ ông đang hối hận, không nên đánh cuộc với tôi.

Đặng Định Hầu cố ý cười nhạt nói:

- Không lẽ ngươi cho rằng ta đã bại cuộc rồi sao?

Đinh Hỷ hỏi lại:

- Không lẽ ông cho rằng, mình còn chưa bị bại cuộc?

Đặng Định Hầu hững hờ nói:

- Sao ngươi biết được bà ta lại chỗ nhà Hùng Cửu?

Đinh Hỷ nói:

- Dĩ nhiên là tôi biết.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Chẳng thấy bà ta mang theo hành lý gì, ngay cả chuyện nhờ coi nhà giùm còn chưa làm, cứ vậy mà đi sao?

Đinh Hỷ mỉm cười nói:

- Bà ta không muốn đi, dù ông có đốt nhà, bà ta cũng cứ ngồi ngay trong phòng không đi một bước.

Tiểu Mã nãy giờ đang nằm dựa một bên uống rượu, bỗng cười lên một tiếng, vừa cười vừa nói:

- Bà ta mà muốn tới đâu, dù có mặc quần lòi đít, cũng nhất định mò lại.

Đặng Định Hầu nhịn không nổi bật cười lớn lên:

- Xem ra các ngươi rất hiểu bà ta.

Tiểu Mã nói:

- Bà ta biết rõ là tôi thà để thương tích lỡ loét ra, cũng không chịu nằm yên trên giường.

Cả người y bị bó lại kỹ càng từ trên xuống dưới, giống như một món lễ vật đem tặng cho tình nhân vậy.

Đặng Định Hầu nhìn y, cười nói:

- May mà lần này ngươi nghe lời bà ta, vết thương mà lỡ lói ra, ta bảo đảm mùi vị đó còn khó chịu gấp mấy nằm yên trên giường.

Đinh Hỷ cũng đang nhìn gã bị bó thành một khối, ánh mắt không có tý gì là cười cợt, mà chỉ lộ một nét biểu tình thật kỳ dị, y bỗng hỏi:

- Nhạc Lân, Vạn Thông có lại đây không?

Tiểu Mã hiển nhiên rất ngạc nhiên, y hỏi lại:

- Bọn họ sẽ lại sao?

Đinh Hỷ chầm chậm gật đầu, ánh mắt nhìn quanh bốn phía quan sát, như một con chó săn đang đánh hơi.

Một con chó săn đã đánh được mùi con mồi.

Tiểu Mã nói:

- Anh đang tìm gì đó?

Đinh Hỷ nói:

- Hồ ly.

Tiểu Mã bật cười, y cười lên, vết thương bị đụng, vì vậy cười rất gắng gượng.

Đặng Định Hầu nhịn không nổi hỏi:

- Trong nhà này có hồ ly?

Đinh Hỷ nói:

- Cũng có thể.

Đặng Định Hầu nói:

- Hồ ly lão ở nhà Hùng gia.

Đinh Hỷ nói:

- Nhưng hồ ly con lại ở đây.

Đặng Định Hầu nói:

- Đực? Hay cái?

Đinh Hỷ nói:

- Dĩ nhiên là cái.

Đặng Định Hầu cũng bật cười.

Chính ngay lúc đó, bỗng có tiếng vang lên loảng xoảng, hình như có người đập vỡ bảy tám cái ly một lượt.

Phòng này là phòng riêng của Hồng Hạnh Hoa, bên ngoài mới là chỗ bán rượu.

Tiểu Mã chau mày nói:

- Đây chắc là lão Hứa không chìu chuộng khách hàng để cho người ta tức giận lên.

Lão Hứa chính là người giúp việc duy nhất cho Hồng Hạnh Hoa, lão ta vừa già lại vừa điếc, không những vậy còn thường hay uống rượu trộm.

Bấy giờ, bên ngoài lại có tiếng loảng xoảng vang lên, bình rượu lại bị đập vỡ.

Đặng Định Hầu bất giác chau mày, nói:

- Vị khách này cũng không khỏi khó tính quá đi.

Tiểu Mã đảo quanh tròng mắt, nói:

- Nhạc lão đại trước giờ vốn rất khó tính, không biết có phải là y đã lại hay không?

Câu nói ấy còn chưa nói xong, Đinh Hỷ đã xông ra, Đặng Định Hầu cũng xông ra theo.

Tiểu Mã nhìn hai người chạy ra khỏi phòng, y thở phào ra một hồi, tựa hồ như bỏ xuống một gánh nặng.

Bỗng nghe có người lớn tiếng nói:

- Là chú đấy à? Chú còn chưa đi sao?

Giọng nói của người này ú ớ mà đê trầm, quả thật là giọng nói của Nhật Nguyệt Song Thương Nhạc Lân.

Còn người kia nói:

- Chúng ta chờ ngươi muốn bệnh luôn đó, còn ngươi thì ngồi đây uống rượu.

Giọng nói người này vừa the thé vừa cao, chính tương phản với giọng của Nhạc Lân, y chính là đồng đảng của Nhạc Lân, Hoạt Trần Bình Trần Hoài.

Hoạt Trần Bình và Lập Địa Phân Kim trước giờ như ảnh tùy hình, nếu y đã lại đây, Triệu Đại Bình dĩ nhiên cũng ở đó.

- Vạn Thông đâu?

Đây là giọng của Đinh Hỷ.

Vạn Thông vốn là người nhát gan, trước giờ chưa bao giờ chịu đi lẻ một mình, ai cũng lại đây, tại sao y còn chưa lại?

Nhạc Lân hỏi:

- Chú muốn tìm y?

Đinh Hỷ nói:

- Ừ.

Nhạc Lân lạnh lùng nói:

- Hình như y cũng đang tìm chú.

Đinh Hỷ hỏi:

- Y đang ở đâu?

Trần Hoài nói:

- Ở quanh đây, không xa lắm.

Triệu Đại Bình nói:

- Nếu ngươi không có chuyện gì, chúng ta sẽ đưa ngươi lại gặp y.

Giọng nói của ba người đều ra vẻ kỳ quái, làm như đang giấu diếm một âm mưu gì đó.

... Bọn họ đối với Đinh Hỷ đang có âm mưu gì chăng?

Tiểu Mã chau mày, muốn lồm cồm bò dậy, có điều, phía sau thân hình của y, bỗng có bàn tay thò ra, đè vai y xuống.

Trong phòng vốn không có ai khác, người này ở đâu ra? Không lẽ ở trong tủ phía sau chỗ y nằm?

Tiểu Mã hiển nhiên biết có người trong tủ, vì vậy y chẳng có tý gì ngạc nhiên, còn hạ giọng nói:

- Mau núp vào đi, không chừng bọn họ lại vào ngay bây giờ đấy.

- Không đâu.

Giọng nói ấy cũng đang hạ thấp xuống, người thì đang cúi xuống thì thầm vào tai y.

- Đinh Hỷ hình như đang nóng ruột muốn đi tìm Vạn Thông, nhất định sẽ bỏ chúng ta đi bây giờ.

Tiểu Mã nói:

- Dù y có đi, cũng nhất định sẽ vào đây nói một tiếng.

Người đó nói:

- Không có đâu.

Tiểu Mã hỏi:

- Tại sao?

Người đó nói:

- Bởi vì y sợ người khác theo y vào đây, y không muốn người khác thấy anh bị vậy.

Tiểu Mã còn chưa mở miệng, bỗng nghe Đinh Hỷ đang lớn tiếng nói bên ngoài:

- Được.

Nhạc Lân hỏi:

- Cỗ xe đậu bên ngoài là của chú đấy hả?

Đinh Hỷ nói:

- Của người ta tặng cho tôi đấy.

Trần Hoài cười nhạt nói:

- Thì ra Tiểu Đinh dạo này làm quen với những tay hào phóng, vì vậy mới quên đi bọn mình rồi.

Triệu Đại Bình nói:

- Kết bạn được với bạn bè phóng khoáng cũng là chuyện tốt, bọn mình là kẻ trọc đầu đi chung với mặt trăng cũng ít nhiều lây được chút ánh sáng.

Mấy người đó nói nặng nói nhẹ vài câu, nhưng rốt cuộc cũng theo Đinh Hỷ ra xe một lượt, không ai hỏi tới Đặng Định Hầu.

Thần Quyền Tiểu Gia Cát danh tiếng lẫy lừng, nhưng bằng hữu hắc đạo không mấy người biết mặt y.

Tiếng bước chân bỗng dưng đi xa mất, bên ngoài chỉ còn lão Hứa đang lầm bầm nguyền rũa.

- Các ngươi là con mẹ gì, đập bễ đồ đạc cho ta khổ? Ta mắng tổ tiên chúng bay!

Sau đó phía ngoài lại có tiếng xe chạy, tiếng ngựa hý, trong phút chốc đã đi ra xa lắc.

Tiểu Mã nắm chặt bàn tay đang đè vào vai của y, hình như hai bên không còn muốn bị chia rẻ phút giây nào nữa.

Trong xe ngồi bảy người tuy không gọi là chật, nhưng Đặng Định Hầu đã bị ép vào trong một góc.

Bởi vì trong những người ngồi bên cạnh y, có hai người rất to con, nhất là một người trong đó, tay cầm cây Khai Sơn đại phủ, một cái đùi so với cả người Trần Hoài còn muốn lớn hơn.

- Người này chắc là Đại Lực Thần.

Đặng Định Hầu xem ra hình như đã ngủ, thật ra y vẫn đang quan sát mấy người đó.

Nhất là Nhạc Lân,... một người được gọi là lão đại, nhất định là có nguyên do.

Nhạc lão đại thân hình không cao lớn lắm, nhưng vai y rất rộng, eo rất thon, tay chân dài mà có sức, chỉ thò tay ra, là sẽ thấy bắp thịt chuyển động không ngừng dưới lớp áo.

Gương mặt của y rất ít thấy có biểu tình gì, nước da màu đồng dậm, mày rậm mủi sư tử, cặp mắt hình tam giác, ánh mắt loang loáng đầy tinh quang, lẫm lẫm có oai, tuy y vừa lên xe là ngồi đó không động đậy gì, nhưng xem ra lại giống như một con báo trên núi đang chuẩn bị tùy thời tùy lúc chồm lại cắn xé người ta.

- Người này xem ra không những kiêu hãn dũng mãnh, mà nhất định là một tay thần lực trời sinh.

Đặng Định Hầu nhìn bàn tay của y, nhìn được cây thương y cầm trong tay.

Bàn tay của y to lớn mà thô dã.

Y lúc nào cũng bỏ thỏng hai bàn tay xuống gối, trừ ngón trỏ ra, các ngón kia đều cắt ngắn, nhìn kỹ sẽ thấy, là do lấy răng cắn ra.

- Người này tuy ngoài mặt tàn bạo vô tình, trong lòng nhất định không được bình tĩnh cho lắm.

Đặng Định Hầu quan sát người ta từ điểm nhỏ nhặt, y biết, chỉ có những người tâm tình mâu thuẫn bất an, mới hay cắn móng tay.

Cặp Nhật Nguyệt Song Thương nặng nề ấy, không nằm trong tay của y. Hai cây thương đều được để trong bao, cũng có một người lúc nào cũng cầm đi theo y.

Người đó cũng là một gã đại hán vạm vỡ, xem ra còn kiêu hãn hơn cả Đại Lực Thần, hiện tại, y đang ngồi đối diện với Nhạc Lân, hai bàn tay không lúc nào rời khỏi hai cây thương, thậm chí ánh mắt cũng không lúc nào rời khỏi chúng.

Trần Hoài lại là một người rất nhỏ thó, người y không giống như một người làm ăn, gương mặt y lúc không cười, cũng đượm một nụ cười rất ngụy bí.

Bọn họ nãy giờ đang nhìn Đinh Hỷ tít mắt cười, làm như hoàn toàn không để ý còn có một người là Đặng Định Hầu đang ngồi ở đó.

Đinh Hỷ dĩ nhiên cũng không vội vã gì giới thiệu bọn họ với nhau, y mỉm cười nói:

- Các ông đến Hạnh Hoa Thôn uống rượu đấy sao?

Nhạc Lân nghinh mặt lên nói:

- Chúng ta không lại đó uống rượu, không lẽ còn muốn đi tìm con mụ đó sao?

Người đi uống rượu lại uống không được rượu, dĩ nhiên là không khỏi có chút bực tức.

Đinh Hỷ cười cười, móc từ trong xe ra một bình rượu, đánh bay nắp hủ, mùi rượu bay ra thơm ngào ngạt.

Trần Hoài hít vào một hơi thật sâu khen:

- Rượu ngon.

Triệu Đại Bình cười mà như không cười, nói nhẫn nha:

- Tiểu Đinh quả thật càng lúc càng hào nhoáng, uống rượu toàn là thứ Nữ Nhi Hồng ở Giang Nam giá tiền mấy chục lượng bạc, thật là hiếm có.

Trần Hoài cười nói:

- Không chừng đây chỉ bất quá là vật định tình của tiểu cô nương nào cho y đấy thôi.

Đại Lực Thần bỗng lớn tiếng nói:

- Bất kể rượu ở đâu ra, người ta đem ra đãi mình, tại sao mình còn đi trách móc gì họ?

Nhạc Lân nói:

- Đúng, chúng ta uống miếng rượu rồi hãy tính.

Y chụp ngay lấy bình rượu, đưa lên miệng tu ừng ực một hồi, uống một hơi e cũng đến cả cân rượu.

Trần Hoài bỗng thở ra một tiếng, nói:

- Rượu ngon như vậy, trăm năm cũng khó mà gặp, Vạn Thông lại uống không được, xem ra tên tiểu tử đó không có phúc khí tý nào.

Đinh Hỷ nói:

- Đúng vậy, lúc nãy tôi lấy làm lạ, tại sao y không đi chung với mấy ông.

Trần Hoài nói:

- Lúc chúng ta đi, y còn đang nằm ngủ.

Đinh Hỷ hỏi:

- Ngủ đâu?

Trần Hoài nói:

- Ở cái am của ni cô phía đằng trước.

Đinh Hỷ hỏi:

- Am ni cô? Tại sao lại ngủ trong một cái am của ni cô?

Trần Hoài vừa cười vừa nói:

- Bởi vì trong cái am ni cô đó, cô này còn trẻ tuổi còn đẹp đẽ hơn cả cô kia.

Đinh Hỷ hỏi:

- Y dám đụng tới ni cô sao?

Trần Hoài nói:

- Không lẽ ngươi quên mất ngoại hiệu của y thế nào rồi sao?

Đinh Hỷ cười lớn.

Trần Hoài nhắm tít mắt cười nói:

- Vô Khổng Bất Nhập chính là không có chỗ nào là không chui vào. Một người có thể có tên lầm, nhưng ngoại hiệu chắc chắn là không lầm lẫn đâu được.

Dưới chân núi, trong đám cây cỏ xanh rì, thấy có góc tường màu hồng, chim chóc đậu trên một tấm biển có sơn ba chữ thiếp vàng:

- Quan Âm Am.

Khắp thiên hạ, bất kỳ nơi nào, cũng nhất định sẽ có một cái am của ni cô có tên là Quan Âm Am, cũng giống như nhất định sẽ có một quán rượu tên là Hạnh Hoa Thôn.

Người ra mở cửa dĩ nhiên là một ni cô, chỉ tiếc là ni cô này đã không trẻ tuổi, cũng không xinh đẹp cho lắm.

Thật ra, ni cô này còn già hơn cả Hồng Hạnh Hoa.

Dù là đàn bà có đẹp như tiên nữ, đến lúc về già, cũng không thể nào xinh đẹp cho được.

Đinh Hỷ nhìn Trần Hoài cười cười.

Trần Hoài cũng cười cười, hạ giọng nói:

- Ta đã nói cô này còn trẻ tuổi còn đẹp đẽ hơn cô khác, đây là người già nhất xấu nhất, vì vậy chỉ đủ tư cách làm người mở cửa.

Đinh Hỷ hỏi:

- Người trẻ tuổi nhất thì sao?

Trần Hoài nói:

- Người trẻ tuổi nhất, dĩ nhiên đang ở trong phòng tên tiểu tử Vạn Thông ấy chứ còn gì nữa.

Đinh Hỷ hỏi:

- Y còn trong đó sao?

Trần Hoài nói:

- Nhất định là còn.

Gương mặt của y lại lộ ra cái nụ cười ngụy bí, y vừa cười vừa nói:

- Bây giờ dù có ai đem chổi đuổi đi, y cũng nhất định không chịu đi.

Bọn họ đi xuyên qua đại điện, xuyên qua sân sau, phía sau có cây ngô đồng, bên cạnh có một cái thiền phòng cửa đóng kín mít, không có tiếng người.

- Vạn Thông ở trong đó sao?

- Ừ.

- Xem ra y ngủ say như người chết vậy.

- Giống hệt.

Bà ni cô đi phía trước nhất, đưa tay ra gõ nhẹ vào cửa thiền phòng, bên trong có một ni cô cúi đầu chắp tay, từ từ bước ra.

Ni cô này quả thật trẻ tuổi hơn nhiều, ít ra cũng trẻ hơn bà lúc nãy bảy tám tuổi.

Bà ra mở cửa ít ra cũng bảy tám chục tuổi.

Đinh Hỷ nhịn không nổi mở miệng hỏi:

- Đây là người trẻ nhất chăng?

Trần Hoài nói:

- Hình như là vậy.

Đinh Hỷ bật cười.

Trần Hoài nói:

- Bọn mình không chừng chê bà ta tuổi tác có hơi lớn, nhưng Vạn Thông thì không chọn lựa lắm.

Đinh Hỷ hỏi:

- Thế nào?

Trần Hoài nói:

- Bởi vì hiện tại, bất kỳ người đàn bà nào, đối với y cũng đều là một thứ như nhau.

Đinh Hỷ hỏi:

- Tại sao?

Trần Hoài nói:

- Tại vì…

Y không nói tiếp, cũng không cần phải nói tiếp, bởi vì Đinh Hỷ đã thấy Vạn Thông.

Vạn Thông đã thành người chết.

Trong phòng rất u ám, một cổ quan tài đang để bên cạnh cửa sổ, Vạn Thông nằm trong đó.

Y mặc bộ đồ bình thời y rất thích, bộ y phục bằng lụa màu lam.

Không thấy có máu me gì trên áo quần, không thấy có thương tích, nhưng y quả thật đã chết rồi, chết đã lâu lắm.

Gương mặt của y đã biến thành vàng khè xương xẩu, thân hình đã cứng đơ.

Đinh Hỷ hít vào một hơi dài, hỏi:

- Y chết lúc nào?

Nhạc Lân nói:

- Tối hôm qua.

Đinh Hỷ hỏi:

- Làm sao mà chết?

Nhạc Lân hỏi lại:

- Chú nhìn không ra?

Đinh Hỷ nói:

- Tôi nhìn không ra.

Nhạc Lân lạnh lùng nói:

- Nếu vậy, chú nên nhìn kỹ lại một chút.

Trần Hoài nói:

- Tốt nhất là mở áo y ra xem lại.

Đinh Hỷ ngần ngừ, y mở cửa sổ ra.

Ánh tịch dương tháng bảy chiếu vào trong phòng, chiếu trên xác người chết.

Đinh Hỷ bỗng phát hiện trước ngực xác chết có một miếng vải màu sắc không giống chỗ khác, giống như một chiếc lá mùa thu, đã bắt đầu héo úa vàng khè tan vữa.

Nhạc Lân lạnh lùng nói:

- Bây giờ chú còn không thấy nữa không?

Đinh Hỷ lắc lắc đầu.

Nhạc Lân cười nhạt, bỗng nhiên xuất thủ, chưởng phong ào ạt bay qua, miếng vải bay lên như

một chiếc lá, bày ra ngực xác chết màu vàng khè, cũng bày ra vết thương trí mệnh trên người y.

Một vết thương màu đỏ hồng, không thấy máu, ngay cả da cũng không bị phá ra.

Đinh Hỷ thở ra một hơi dài nói:

- Hình như là vết thương do quyền đấm vào phải không?

Nhạc Lân cười nhạt nói:

- Bây giờ chú đã thấy rõ rồi đấy chứ?

Đinh Hỷ nói:

- Chỉ một quyền đã xong đời, tay quyền của người này thật mạnh kinh hồn.

Trần Hoài nói:

- Sức mạnh cũng không đủ, phải có công phu đặc biệt mới xong.

Đinh Hỷ thừa nhận.

Trần Hoài nói:

- Ngươi nhìn không ra đây là thứ công phu gì?

Đinh Hỷ ngần ngừ hỏi lại:

- Ông nghĩ sao?

Trần Hoài nói:

- Bất cứ quyền thuật của môn phái nào, đánh một quyền chết người, vết thương không có dấu màu đỏ như vậy.

Đinh Hỷ nói:

- Đúng vậy.

Trần Hoài nói:

- Khắp vòm trời này, chỉ có một thứ quyền thuật là ngoại lệ.

Đinh Hỷ hỏi:

- Quyền thuật gì?

Trần Hoài nói:

- Thiếu Lâm thần quyền.

Y nhìn chăm chú vào Đinh Hỷ, lạnh lùng hỏi:

- Thật ra, ta không cần nói, ngươi cũng nhất định là biết rồi. Ngươi nhìn kỹ xem, chỗ khớp xương của Vạn Thông có bị gãy ra không?

Đinh Hỷ nói:

- Không.

Trần Hoài hỏi:

- Da có bị phá ra không?

Đinh Hỷ nói:

- Không.

Trần Hoài hỏi:

- Nếu có người đấm cho ngươi một quyền chết tươi, ngươi chết rồi, xương cốt không bị gãy, da không bị phá vỡ ra, ngươi xem người đó dùng thứ quyền thuật gì?

Đinh Hỷ nói:

- Thiếu Lâm thần quyền.

Trần Hoài hỏi:

- Tuy rất nhiều người biết Thiếu Lâm thần quyền, luyện đến mức hỏa hầu có mấy người?

Đinh Hỷ nói:

- Không nhiều.

Trần Hoài hỏi:

- Không nhiều là bao nhiêu?

Đinh Hỷ nói:

- Đại khái... đại khái không quá năm người.

Trần Hoài nói:

- Chưởng môn phái Thiếu Lâm dĩ nhiên là một.

Đinh Hỷ gật gật đầu.

Trần Hoài nói:

- Chưởng môn phái Thiếu Lâm Nam tông, dĩ nhiên là một người nữa.

Đinh Hỷ lại gật gật đầu.

Trần Hoài hỏi:

- Hai vị hộ pháp trưởng lão trên Tung Sơn tự có tính vào đó không?

Đinh Hỷ nói:

- Tính.

Trần Hoài hỏi:

- Còn một người nữa, ngươi xem thử là ai?

Đinh Hỷ không nói gì.

Trần Hoài bỗng cười lên một tiếng, quay qua Đặng Định Hầu nói:

- Những vấn đề đó đáng lý ra ta không nên hỏi y, bởi vì ngươi còn biết rõ hơn y.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ta biết chuyện gì?

Trần Hoài nói:

- Ít nhất ngươi cũng biết, trừ bốn lão hòa thượng ta nói ra vừa rồi, còn người nữa là ai.

Đặng Định Hầu nói:

- Tại sao ta phải biết vậy?

Trần Hoài cười cười nói:

- Bởi vì, người chính là người đó.

Triệu Đại Bình nói:

- Trừ tứ đại cao tăng chùa Thiếu Lâm ra, người duy nhất luyện Thiếu Lâm thần quyền đến mức hỏa hầu, chỉ có Thần Quyền Tiểu Gia Cát Đặng Định Hầu.

Trần Hoài nói:

- Bởi vậy, người giết chết Vạn Thông đêm qua, nhất định là Đặng Định Hầu.

Nhạc Lân lạnh lùng nhìn Đinh Hỷ, hỏi:

- Bây giờ ta hỏi chú, người bạn của chú đây có phải là Đặng Định Hầu hay không?

Đinh Hỷ thở ra, cười khổ nói:

- Vấn đề này, chắc ông cũng phải hỏi y thôi, y còn biết rõ hơn tôi nhiều lắm.

Đặng Định Hầu nói:

- Ta còn có chỗ chưa hiểu rõ lắm.

Nhạc Lân hỏi:

- Ngươi nói đi.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tại sao ta muốn giết Vạn Thông?

Nhạc Lân nói:

- Vấn đề đó ta đang muốn hỏi ngươi.

Đặng Định Hầu nói:

- Ta nghĩ không ra.

Nhạc Lân nói:

- Ta cũng nghĩ không ra.

Đặng Định Hầu cười khổ nói:

- Chính ta còn nghĩ không ra, ta có lý do gì để giết y.

Nhạc Lân nói:

- Nhưng ngươi lại đi giết y, bởi vậy ngươi mới đáng chết.

Đặng Định Hầu nói:

- Ngươi có bao giờ nghĩ là, không chừng không phải ta giết không?

Nhạc Lân nói:

- Không bao giờ.

Đặng Định Hầu thở ra, nói:

- Không lẽ người là người hoàn toàn không muốn lý luận tý nào?

Nhạc Lân nói:

- Ta mà suốt ngày đi lý luận với người khác, giờ này không biết đã chết đi bao nhiêu lần.

Y bỗng quay qua Đinh Hỷ, cất tiếng hỏi:

- Có phải trước giờ ta vẫn coi chú là huynh đệ?

Đinh Hỷ thừa nhận.

Nhạc Lân nói:

- Lúc ta có rượu uống, có phải ta chia cho chú một nửa không? Lúc có ta mười lạng, có phải ta chia cho chú năm lạng không?

Đinh Hỷ gật gật đầu.

Nhạc Lân chăm chú nhìn y hỏi:

- Vậy thì bây giờ chú tính theo phe ai? Chú nói đi!

Đinh Hỷ thở ra một hơi trong bụng, y biết Nhạc Lân nhất định sẽ cho y một cơ hội để chọn lựa.

... Không phải bằng hữu, tức là kẻ thù.

... Không phải ngươi chết, tức là ta chết.

Những người làm cái nghề của bọn họ, cũng như là dã thú, vĩnh viễn có cái nguyên tắc sinh hoạt đơn giản của bọn họ.

Nhạc Lân cười nhạt nói:

- Nếu ngươi theo phe của hắn, giúp hắn giết ta, ta cũng không trách gì ngươi, bán bạn cầu vinh nơi đâu cũng có, ngươi không phải là người đầu tiên.

Đinh Hỷ nhìn nhìn y, rồi lại nhìn nhìn Đặng Định Hầu, y nói:

- Không lẽ bọn ta giết y vậy thôi sao?

Nhạc Lân nói:

- Hắn đã lại đây rồi, không chết không xong.

Đinh Hỷ nói:

- Không lẽ chúng ta không cho y lấy một cơ hội để biện bạch sao?

Nhạc Lân nói:

- Chắc hắn cũng đã biết, lúc chúng ta giết người, nhất định không để cho ai có cơ hội, bất kỳ cơ hội nào cũng không cho.

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì có cơ hội biện bạch, tức là có cơ hội đào tẩu?

Nhạc Lân nói:

- Đúng vậy.

Đinh Hỷ nói:

- Chẳng qua, nếu mình giết lầm người?

Nhạc Lân lạnh lùng nói:

- Chúng ta giết lầm rất nhiều người, đây cũng không phải là lần đầu tiên.

Đinh Hỷ nói:

- Vì vậy có oan uổng, chết cũng đáng?

Nhạc Lân nói:

- Đúng vậy.

Đinh Hỷ cười cười quay qua Đặng Định Hầu nói:

- Nói vậy, e rằng ông chỉ còn nước chịu do số mệnh thôi.

Đặng Định Hầu cười khổ.

Đinh Hỷ nói:

- Đáng lý ra ông không nên học Thiếu Lâm thần quyền, lại càng không nên có tên là Đặng Định Hầu.

Đặng Định Hầu nói:

- Vì vậy ta sai lầm quá?

Đinh Hỷ nói:

- Sai lầm quá nặng.

Đặng Định Hầu nói:

- Vì vậy ta đáng chết?

Đinh Hỷ hỏi:

- Ông tính chết cách nào?

Đặng Định Hầu hỏi lại:

- Ngươi nghĩ sao?

Đinh Hỷ bỗng cười lên một tiếng nói:

- Tôi nghĩ ông nên mua một miếng đậu hủ đập đầu vào đó mà chết.

Y bỗng xuất thủ, dùng bàn tay chặt vào cổ họng Đặng Định Hầu.

Đấy là một chiêu sát thủ trí mệnh, lối xuất thủ của y cũng như dã thú cắn nhau, vừa hung mãnh, vừa độc ác, chính xác, nhất định không để cho đối phương có tý cơ hội để thở.

Đang nói chuyện bỗng trở mặt đánh nhau, là chuyện con nít giỡn chơi dưới mắt bọn họ, vừa buồn cười vừa ấu trĩ.

... Không phải ngươi chết, thì là ta chết, một người chỉ có thể chết một lần.

Cú đánh ra vừa nhanh vừa hiểm ác, ngay cả Đặng Định Hầu cũng không tránh kịp, mắt thấy bàn tay của Đinh Hỷ đã chặt tới cổ họng của y, ánh mắt của Nhạc Lân bất giác lộ một nụ cười.

Chuyện này giải quyết dễ dàng hơn y tưởng tượng quá xa.

... Bất kỳ chuyện gì, chỉ cần xử lý đúng cách, nhất định sẽ giải quyết thuận lợi thôi.

Nhạc Lân đang thỏa mãn với cách giải quyết của mình, cú chặt của Đinh Hỷ bỗng nhiên thay đổi phương hướng, năm ngón tay bỗng rụt lại, tiếp theo đó, cùi chỏ thọc đúng vào huyệt đạo chỗ dưới xương sườn của y.

Cú cùi chỏ lại càng nhanh nhẹn chính xác, Nhạc Lân hoàn toàn không có lấy một cơ hội để chống trả.

Y lập tức ngã ầm xuống.

Ngũ Hổ gầm lên một tiếng phẫn nộ, rút cây thương trong bọc ra, Trần Hoài, Triệu Đại Bình thì đang tính chạy ra khỏi phòng.

Chỉ tiếc động tác của bọn họ hơi chậm đi một chút.

Đinh Hỷ và Đặng Định Hầu đồng thời xuất thủ, trong bảy chiêu, bốn người bọn họ đều đã ngã gục xuống.

Đặng Định Hầu thở phào một hơi dài, khóe miệng còn đang mỉm cười:

- Chúng ta quả không nhìn lầm ngươi.

Đinh Hỷ hỏi:

- Ông nhìn ra tôi không có ý định giết ông?

Đặng Định Hầu gật gật đầu.

Đinh Hỷ hỏi:

- Nếu ông nhìn lầm thì sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Nhìn lầm thì đáng chết chứ sao.

Đinh Hỷ cười cười nói:

- Bất kể ra sao, ông cũng quả thật gan dạ.

Nhạc Lân tuy đã nằm dưới đất, còn đang nhìn y hằn học oán hận.

Đinh Hỷ cười nhẹ nói:

- Ông đừng tức giận, bán bạn cầu vinh, tôi chẳng phải là người đầu tiên.

Đặng Định Hầu cười nói:

- Cũng nhất định không phải là người cuối cùng.

Đinh Hỷ nói:

- Huống gì tôi làm vậy, chẳng qua tôi biết người này nhất định không thể nào là người giết Vạn Thông, đêm qua, tôi ở chung chỗ với y.

Đặng Định Hầu nói:

- Tuy ta có luyện qua Thiếu Lâm thần quyền, nhưng ta chưa luyện qua thuật phân thân.

Đinh Hỷ nói:

- Chỉ tiếc là các ông không ai chịu nghe y giải thích, vì vậy tôi chỉ còn nước để các ông nằm đây

nghỉ mát, chờ tôi tra xét ra chân hung là ai, tôi sẽ đem rượu lại bồi tội với các ông.

Thật tình y không muốn đứng nhìn thêm mấy người đó đang nhìn y với ánh mắt oán độc, nói xong câu đó, y kéo tay Đặng Định Hầu bỏ đi.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Bây giờ mình đi đâu vậy?

Đinh Hỷ nói:

- Đi tìm người.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tìm ni cô?

Đinh Hỷ hững hờ nói:

- Tôi đối với ni cô vốn rất có hứng thú, bất kể là ni cô già hay ni cô trẻ cũng vậy.

Hai người ni cô lúc nãy vốn còn đang đứng ở trong sân, hiện tại họ đang tính bỏ đi, đã quá trễ.

Đinh Hỷ đã xông ra ngoài, mỗi tay cầm một bà.

Ni cô già sợ quá mềm nhũn người ra, run giọng nói:

- Năm nay tôi đã bảy mươi ba tuổi, ông... Ông có tìm người, ông tìm bà ta.

Đinh Hỷ bật cười, Đặng Định Hầu cười lớn.

Tuệ Năng đang sợ quá mặt mày trắng bệch, bây giờ bỗng đổi thành đỏ mặt lên, không ai có thể tưởng tượng ra trong lòng bà ta bây giờ dang có mùi vị gì.

Đinh Hỷ cười nói:

- Thì ra ni cô cũng biết bán đứng cả ni cô.

Đặng Định Hầu cười nói:

- Ni cô cũng là người, không những vậy còn là đàn bà.

Y mỉm cười vỗ nhẹ vào vai của Tuệ Năng nói:

- Bà đừng có sợ, người này sẽ không làm chuyện gì đáng sợ đâu, tối đa chỉ bất quá...

Đinh Hỷ làm như sợ y nói tiếp xuống, lập tức ngắt lời nói:

- Chỉ bất quá muốn hỏi bà vài câu thôi.

Tuệ Năng rốt cuộc ngẩng đầu lên nhìn y một cái, không ai có thể nhìn ra được, cái nhìn ấy là đang mừng rỡ hay là thất vọng.

Đinh Hỷ chỉ còn cách làm bộ không thấy gì cả, ho khẻ lên hai tiếng, nghiêm nét mặt nói:

- Những người trong phòng đến đây lúc nào?

Tuệ Năng nói:

- Nửa đêm hôm qua.

Đinh Hỷ hỏi:

- Bao nhiêu người lại?

Tuệ Năng run rẩy, đưa một bàn tay ra.

Đinh Hỷ hỏi:

- Bốn người còn sống, một người đã chết?

Tuệ Năng nói:

- Năm người còn sống.

Ni cô già giành nói:

- Nhưng hôm nay lúc bọn họ đi, chỉ còn có bốn người.

Đinh Hỷ sáng mắt lên hỏi:

- Còn một người kia ở đâu?

Ni cô già nói:

- Không biết.

Đinh Hỷ hỏi:

- Thật tình không biết?

Ni cô già nói:

- Tôi chỉ biết đêm qua bọn họ có lại chỗ miếu thờ Thổ địa một chuyến.

Đinh Hỷ hỏi:

- Nơi đó còn có ai?

Ni cô già nói:

- Chẳng có ai cả, chỉ có một cái địa lao.

Ánh mắt của Đặng Định Hầu cũng sáng rực lên.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ngươi có biết người kia là ai không?

Đinh Hỷ nói:

- Nhất định là Tiểu Tô Tần, Tô Tiểu Ba.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Y là người thế nào?

Đinh Hỷ nói:

- Là một người lắm mồm, nếu ông muốn y giữ kín một bí mật, chỉ có một cách duy nhất là…

Đặng Định Hầu nói:

- Là giết y?

Đinh Hỷ cười lên một tiếng nói:

- Nhưng nếu y là chồng của em gái ông, ông làm sao bây giờ?

Đặng Định Hầu nói:

- Dĩ nhiên ta không thể để cho em ta biến thành quả phụ.

Đinh Hỷ nói:

- Dĩ nhiên là không thể.

Đặng Định Hầu nói:

- Vì vậy ta chỉ còn nước đem y giam xuống địa lao.

Đinh Hỷ cười lớn nói:

- Tiểu Gia Cát quả thật không hổ là Tiểu Gia Cát.

Đặng Định Hầu nói:

- Tiểu Gia Cát không phải là anh vợ của y.

Đinh Hỷ nói:

- Nhưng Nhạc Lân lại là anh vợ của y.

Đặng Định Hầu thở ra, nói:

- Nếu em gái của y tính tình cũng giống y, Tô Tiểu Ba thà chết đi còn sướng hơn.

Đinh Hỷ bỗng chau mày lại nói:

- Ngươi không phải là anh vợ của y, hung thủ cũng không phải.

Đặng Định Hầu nói:

- Vì vậy, hung thủ rất có thể tùy lúc tùy thời giết Tô Tiểu Ba đi để bịt miệng.

Đinh Hỷ nói:

- Vì vậy nếu chúng ta có muốn nghe bí mật gì từ miệng Tô Tiểu Ba, chúng ta phải mau mau chạy lại miếu Thổ địa.

Hung Thủ Thiên Tài

Một bên miếu ni cô tại sao lại có miếu Thổ địa? Miếu Thổ địa tại sao lại có địa lao?

Ánh mắt của Đinh Hỷ đầy vẻ đăm chiêu, y nhìn chăm chú vào tấm bản bằng đá dưới bệ thần án, miệng lẩm bẩm:

- Trong am ni cô hồi xưa, chắc là có một ni cô trẻ đẹp, mới làm ra cái miếu Thổ địa bên cạnh.

Đặng Định Hầu nhịn không nổi mở miệng hỏi:

- Tại sao?

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì trong am không cách nào hẹn hò được, nơi đây lại rất tiện lợi.

Đặng Định Hầu bật cười:

- Hình như chuyện gì ngươi cũng biết.

Đinh Hỷ không hề khiêm tốn:

- Tôi biết rất nhiều chuyện.

Đặng Định Hầu nói:

- Ngươi có biết cái tật của ngươi ở chỗ nào không?

Đinh Hỷ nói:

- Không biết.

Đặng Định Hầu nói:

- Cái tật của ngươi là ở chỗ quá thông minh.

Y mỉm cười, vỗ vỗ vào vai Đinh Hỷ nói tiếp:

- Vì vậy ta khuyên ngươi tốt nhất nên học cái lão rùa đen, cũng làm bộ ngu ngu đi một chút.

Sau đó, ngươi sẽ thấy thế giới này còn khả ái hơn ngươi đang thấy bây giờ nhiều lắm.

Địa lao quả thật nằm ở dưới thần án.

Bọn họ lật tấm bản bằng đá lên, bước xuống dưới, không khí có mùi ẩm mốc lẫn lộn với mùi hủ nát bốc lên nồng nặc làm bọn họ cơ hồ không mở mắt ra được.

Bọn họ mở to mắt ra, vật đầu tiên nhìn thấy, chính là một cái giường.

Địa lao rất nhỏ bé, nhưng cái giường lại không nhỏ tý nào, cơ hồ muốn chiếm hết hơn cả nửa

phòng.

Đặng Định Hầu thở ra trong bụng:

- Xem ra tên tiểu tử này đoán thật không sai.

Có hai chuyện Đinh Hỷ đoán không sai mảy may…

Trong địa lao có một cái giường, trên giường có người, người dó là Tô Tiểu Ba.

Người y như một cái bánh chiên bó chặt ở đó, hai mắt nhắm lại như người đang ngủ, mà ngủ còn rất say, có người tiến vào địa lao, y cũng không mở mắt ra.

- Y ngủ say như một người chết.

- Giống hệt.

Trái tim của Đinh Hỷ chùng xuống, y nhảy một bước lại, thò tay ra nắm lấy mạch môn của Tô Tiểu Ba.

Tô Tiểu Ba bỗng nhiên cười phì.

Đinh Hỷ thở phào ra một hơi dài, lắc đầu cười nói:

- Có phải ngươi thấy thế này là thích thú lắm đấy?

Tô Tiểu Ba cười nói:

- Ngươi gạt ta đã không biết bao nhiêu lần rồi, lần này ta làm cho người nóng nảy lên chút xíu cũng là tốt thôi.

Đinh Hỷ nói:

- Còn ngươi không nóng sao?

Tô Tiểu Ba nói:

- Ta biết ta chẳng thể chết được.

Đinh Hỷ hỏi:

- Bởi vì ngươi là chồng của em gái Nhạc Lân?

Tô Tiểu Ba bỗng hết cười, y hằn học nói:

- Nếu ta không có tên anh vợ như vậy, ta còn chưa bị xui tận mạng như thế này.

Đinh Hỷ nói:

- Y bỏ ngươi lại nơi đây?

Tô Tiểu Ba nói:

- Trói gô ta lại một bó cũng là y.

Đinh Hỷ cười nói:

- Có phải ngươi hoang đàng quá, y mới đại diện cô em gái sữa trị ngươi?

Tô Tiểu Ba la ầm lên:

- Cũng không phải là ngươi không biết, cái cô em gái quý giá ấy là thứ chằng tinh, ta đã bị mụ ta hút hết cả tinh lực rồi, còn đâu mà ra ngoài bậy bạ với ai?

Đinh Hỷ nói:

- Nếu vậy tại sao y lại đi chỉnh lý ngươi quá vậy?

To Tiểu Ba nói:

- Có quỹ mà biết.

Đinh Hỷ chớp chớp mắt, bỗng cười nhạt nói:

- Ta biết rồi, bởi vì ngươi giết Vạn Thông.

Tô Tiểu Ba lại la ầm lên:

- Lúc y chết ta đang ở trong nhà bếp ăn cơm, nghe tiếng y kêu, mới chạy ra.

Đinh Hỷ hỏi:

- Rồi sao nữa?

Tô Tiểu Ba nói:

- Ta lại chậm quá, ngay cả hình bóng người đó ra sao còn không thấy rõ ràng.

Đinh Hỷ sáng mắt lên:

- Người nào?

Tô Tiểu Ba nói:

- Người chạy từ trong phòng Vạn Thông ra.

Đinh Hỷ nói:

- Tuy ngươi không thấy rõ ràng, nhưng ngươi có thấy hắn?

Tô Tiểu Ba nói:

- Ừ.

Đinh Hỷ hỏi:

- Y cao lớn bao nhiêu?

Tô Tiểu Ba nói:

- Người hắn rất cao, khinh công cũng rất cao, xẹt qua trước mặt ta một cái là biến mất.

Ánh mắt của Đinh Hỷ loang loáng, y chỉ Đặng Định Hầu hỏi:

- Ngươi thấy người này thân hình có giống hắn không?

Tô Tiểu Ba nhìn nhìn Đặng Định Hầu hai ba lần, nói:

- Không giống tý nào, người đó ít nhất cũng cao hơn y nửa cái đầu.

Đinh Hỷ nhìn nhìn Đặng Định Hầu, Đặng Định Hầu cũng nhìn nhìn Đinh Hỷ, Đặng Định Hầu bỗng nói:

- Khương Tân và Bách Lý Trường Thanh đều không thấp.

Đinh Hỷ nói:

- Chỉ tiếc là hai người đó, một người thì nằm liệt gần muốn chết trên giường bệnh, một người thì ở tuốt ngoài Quan ngoại.

Ánh mắt của Đặng Định Hầu cũng lấp loáng, y trầm ngâm một hồi nói:

- Người ở Quan ngoại có thể trở về, người bệnh liệt giường có thể giả bệnh.

Tô Tiểu Ba nhìn nhìn bọn họ, nhịn không nổi cất tiếng hỏi:

- Các ngươi đang nói chuyện gì vậy?

Đinh Hỷ cười cười nói:

- Sao ngươi càng lúc càng ngu ra vậy, chúng ta nói vậy mà ngươi nghe không hiểu, người khác tử tế với ngươi, ngươi cũng nhìn không ra.

Tô Tiểu Ba nói:

- Ai tử tế với ta đâu?

Đinh Hỷ nói:

- Ông anh vợ của ngươi.

Tô Tiểu Ba lại la ầm lên:

- Y đối xử với ta như thế này, không lẽ ta còn phải cảm kích y?

Đinh Hỷ cười nói:

- Đúng là ngươi phải cảm tạ y, bởi vì đáng lý ra, y phải giết ngươi mới đúng.

Tô Tiểu Ba ngẩn người ra, hỏi:

- Tại sao?

Đinh Hỷ hỏi lại:

- Ngươi không biết thật sao?

Tô Tiểu Ba nói:

- Quả thật ta bị làm cho hồ đồ muốn chết cả đây.

Đinh Hỷ nói:

- Nếu vậy ngươi nên mau mau chạy lại chỗ y mà hỏi.

Tô Tiểu Ba nói:

- Y đang ở đâu?

Đinh Hỷ chỉ một cái:

- Y đang ở đằng kia… với một người chết, và hai ni cô.

Hoàng hôn.

Phía sau sân lại càng u ám, trong phòng không có đèn.

Người chết không màng gì đến trong phòng có sáng hay không, người bị điểm huyệt, dù có màng cũng không cử động được gì.

Tô Tiểu Ba lẩm bẩm:

- Xem ra cái gã anh vợ này đã ngủ thật rồi.

Đinh Hỷ cười nói:

- Ngủ say đến độ không khác gì người chết.

Nói đến hai chữ "người chết", y bất giác giật nảy mình, bỗng nhảy một bước nhanh lại, mở tung cửa ra.

Sau đó người y cũng biến thành như một người chết, toàn thân từ trên xuống dưới lạnh ngắt cứng đờ.

Trong phòng chẳng còn ai sống sót.

Cặp Nhật Nguyệt song thương bằng thép ròng đã bị người ta bẻ gãy thành bốn khúc, một khúc đâm dính trên quan tài, hai khúc bay lên nóc nhà, còn một khúc thì đâm vào giữa ngực Nhạc Lân.

Nhưng vết thương trí mạng của y không phải là do cây thương, mà là nội thương. Nội thương gây ra bởi Thiếu Lâm thần quyền.

Đại Lực Kim Cương cũng bị đồng dạng một vết thương.

Trần Hoài và Triệu Đại Bình thì chết vì lưỡi kiếm.

Một lưỡi kiếm rất hẹp, bởi vì vết thương ở chính giữa huyệt Mi Tâm chỉ dài có một tấc hai phân.

Kiếm càng hẹp càng khó luyện, trong giang hồ hiện nay cơ hồ không có ai sử dụng kiếm hẹp như vậy.

Đặng Định Hầu nhìn thi thể của Nhạc Lân và Ngũ Hổ, cười khổ nói:

- Xem ra có thêm hai người nữa đã bị ta giết.

Đinh Hỷ không mở miệng, y đang chăm chú nhìn không chớp vào vết thương trên huyệt Mi Tâm của Trần Hoài và Triệu Đại Bình.

Đặng Định Hầu nói:

- Còn hai người này bị ai giết?

Đinh Hỷ nói:

- Tôi.

Đặng Định Hầu ngẫn người ra, hỏi lại:

- Ngươi?

Đinh Hỷ cười cười, bỗng xoay người lại, bàn tay y lật ra, trong tay đã có thêm một thanh đoản kiếm chiếu sáng rực rỡ.

Một thanh kiếm dài một thước ba phân, bề ngang chừng bảy phân.

Đặng Định Hầu nhìn nhìn lưỡi kiếm, rồi lại nhìn vào vết thương của Trần Hoài và Triệu Đại Bình, rốt cuộc y hiểu ra:

- Tên gian tế này giết người bịt miệng, còn muốn giá họa cho bọn mình nữa.

Đinh Hỷ cười khổ nói:

- Giá họa kiểu này quả thật không nhỏ.

Đặng Định Hầu nói:

- Hắn giết Vạn Thông trước để bịt miệng, rồi lại giá họa cho ta, hy vọng ngươi sẽ giúp bọn họ giết ta.

Đinh Hỷ nói:

- Chỉ tiếc là ta không nghe lời tý nào.

Đặng Định Hầu nói:

- Vì vậy hắn bèn giết quách luôn hết, để kéo ngươi xuống vũng bùn luôn.

Đinh Hỷ nói:

- Tuy miệng của Nhạc Lân kín mít, cũng không kín bằng người chết.

Đặng Định Hầu nói:

- Vì vậy hắn bèn đóng quách luôn miệng của Nhạc Lân.

Đinh Hỷ nói:

- Bạn bè của Nhạc Lân không ít, huynh đệ càng nhiều, nếu biết ông giết y, dĩ nhiên sẽ không tha cho ông.

Đặng Định Hầu nói:

- Bọn họ không tha cho ta, cũng chẳng tha cho ngươi.

Đinh Hỷ thở ra nói:

- Chúng ta cắn xé như chó ở đây, cái vị nhân huynh đó thì đang ngồi một bên chờ xem nhiệt náo, làm ngư ông thủ lợi.

Tô Tiểu Ba nãy giờ đang đứng đó đần mặt ra, bây giờ mới nhịn không nổi mở miệng hỏi:

- Các ngươi nói cái vị nhân huynh này là ai?

Đinh Hỷ nói:

- Là một thiên tài.

Tô Tiểu Ba hỏi:

- Thiên tài?

Đinh Hỷ nói:

- Không những y biết phỏng nét bút người khác, y còn phỏng được vũ công của người khác; không những sử dụng Tụ Trung kiếm pháp, Thiếu Lâm Bách Bộ Thần Quyền y luyện cũng không dở. Ngươi thử xem y có phải là thiên tài hay không?

Tô Tiểu Ba thở ra:

- Xem ra tên này quả thật con mẹ nó là một đại thiên tài.

Y bỗng nhớ ra một người, bèn hỏi:

- Tiểu Mã đâu?

Đinh Hỷ nói:

- Hiện tại chúng ta đi tìm y đây.

Tô Tiểu Ba hỏi:

- Chúng ta?

Đinh Hỷ nói:

- Chúng ta có nghĩa là, ngươi đi với bọn ta tìm y.

Tô Tiểu Ba nói:

- Ta đi không được, ít ra ta phải đem thi hài của Nhạc Lân tống về nhà trước, dầu gì, y cũng là

anh vợ của ta.

Đinh Hỷ nói - Không được.

Tô Tiểu Ba ngẫn người ra hỏi:

- Không được?

Đinh Hỷ nói:

- Không được có nghĩa là, bắt đầu từ đây trở đi, chúng ta đi đâu, ngươi cũng theo đó.

Y vỗ vào vai của Tô Tiểu Ba, mỉm cười nói:

- Bắt đầu từ đây trở đi, chúng ta như hai hạt nhân trong trái đào, không thể nào chia ra được.

Tô Tiểu Ba kinh ngạc nhìn y, hỏi:

- Ngươi có lầm không? Ta chẳng phải là đàn bà, cũng chẳng phải lại cái.

Đinh Hỷ cười nói:

- Dù ngươi là lại cái, ta cũng chẳng có hứng thú gì với ngươi.

Tô Tiểu Ba hỏi:

- Vậy ngươi thân mật với ta làm gì?

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì ta muốn bảo vệ cho ngươi.

Tô Tiểu Ba hỏi:

- Bảo vệ cho ta?

Đinh Hỷ nói:

- Hiện tại người khác đã chết hết rồi, cũng chẳng sao, chỉ còn ngươi nhất định không thể chết được.

Tô Tiểu Ba hỏi:

- Tại sao?

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì chỉ có ngươi là người duy nhất thấy cái vị thiên tài đó, cũng chỉ có một mình ngươi là có thể chứng minh được, Nhạc lão đại không phải bị chết về tay bọn ta.

Tô Tiểu Ba chăm chú nhìn y cả nửa ngày, rồi thở ra một hơi thật dài nói:

- Dù ngươi có muốn ta đi theo, ít ra cũng đứng xa xa ta ra một chút.

Đinh Hỷ hỏi:

- Tại sao?

Tô Tiểu Ba chớp mắt nói:

- Bởi vì bà vợ ta ghen dữ lắm.

Người lại Hạnh Hoa Thôn, ai cũng biết lão Hứa, nhưng không ai biết lão là người thế nào.

Lão ta là người tham ăn, lười biếng, thích rượu ham uống, lấy tính tình của Hồng Hạnh Hoa ra mà nói, mười người như lão cũng bị đuổi đi mất xác.

Vậy mà lão Hứa này lại chẳng bị đuổi gì cả.

Lão ta chỉ cần uống ngà ngà tới sáu bảy phần, là chẳng thèm để Hồng Hạnh Hoa vào mắt.

Nếu uống say tới tám chín phần, lão sẽ cảm thấy mình là tay đại anh hùng siêu quần, đến đây làm bồi bàn, chẳng qua là muốn ẩn tính mai danh, không thèm để ý đến chuyện giang hồ náo loạn.

Nghe nói lão có học qua vũ nghệ, còn có đi làm lính, vì vậy đến lúc say rượu mười phần rồi, không những lão bỗng cảm thấy mình là tay đại anh hùng, mà còn là một đại tướng quân.

Hiện tại xem ra lão có vẻ giống một đại tướng quân lắm, Đinh Hỷ đứng trước mặt lão, chẳng qua là một tên lính vô danh tiểu tốt bộ hạ nào đó.

Đinh Hỷ đã vào một hồi lâu, lão chỉ bất quá chỉ vào cái ghế bên cạnh nói:

- Ngồi.

Tướng quân ra lệnh, tiểu tốt dĩ nhiên phải tuân theo.

Lão Hứa lại chỉ tay vào vò rượu nói:

- Uống.

Đinh Hỷ bèn uống.

Bây giờ y quả thật rất cần uống một ly, tốt nhất là uống luôn bảy tám chục ly, nếu không y sợ mình tức quá hóa điên lên.

Lúc bọn họ lại đó, Tiểu Mã chẳng còn thấy đâu, trên giường còn để lại một cuộn vải trắng... vốn dùng để quấn vào vết thương của y.

Xem cái dáng điệu của vị đại tướng quân đó, Đinh Hỷ cũng biết nhất định chẳng hỏi ra được gì.

Nhưng y còn không thể không thử một câu:

- Tiểu Mã đâu?

Đại Tướng Quân đưa mắt nhìn về xa xa:

- Ngựa đã ra chiến trường rồi, đại mã tiểu mã gì cũng đi hết.

Lão bỗng nhiên dùng sức đập mạnh xuống bàn, lớn tiếng nói:

- Tiếng trống trận đã vang lên dồn dập, sĩ tốt hài cốt đã chồng chất như núi, máu đã chảy thành sông thành biển, vậy mà ta còn ngồi đây uống rượu, quả thật nhục nhã ơi là nhục nhã!

Đặng Định Hầu và Tô Tiểu Ba đều nhìn đớ cả mặt ra, muốn cười mà cười không nổi, Đinh Hỷ thì đã quen quá, y nhìn như không.

Lão Hứa lại chụp lấy cạnh bàn, trừng mắt nhìn bọn họ, gằn giọng nói:

- Các ngươi đang mang nặng ơn nước, tuổi trẻ sức nhiều, không ra ngoài chiến trường tận trung báo quốc, ở nơi đây làm gì vậy?

Đinh Hỷ nói:

- Chiến sự thảm liệt, tài nguyên không đủ, chúng tôi lại đây tìm người đây.

Lão Hứa hỏi:

- Tìm ai?

Đinh Hỷ nói:

- Tìm cái tên đáng lý ra là thương binh bị thương ở đây, hiện giờ vết thương của y đã thuyên giảm, đã có thể trở lại chiến trường rồi.

Lão Hứa suy nghĩ một hồi, rồi gật đầu nói:

- Có lý, nam tử hán chỉ cần có tý hơi tàn, cũng phải ra chết ở sa trường, cho da ngựa bọc thây.

Đinh Hỷ nói:

- Chỉ tiếc là tên thương binh ấy không thấy ở đâu.

Lão Hứa lại suy nghĩ một hồi, một hồi thật lâu, suy nghĩ rất khổ sở, rốt cuộc lão cũng nghĩ ra:

- Ngươi nói đây có phải là phó tướng không?

- Đúng vậy.

- Y đã đi rồi, y đi với Lương Hồng Ngọc.

- Lương Hồng Ngọc?

- Không lẽ ngươi còn không nghe tới Lương Hồng Ngọc?

Đại tướng quân đã nổi giận lên:

- Một hạng cân quốc anh thư như bà ta, không biết hay hơn lũ các ngươi bao nhiêu mà nói, các ngươi còn không biết xấu hổ?

Lão càng nói càng tức giận, chụp lấy ly rượu, ném vào người Đinh Hỷ, may mà Đinh Hỷ chuồn lẹ.

Đặng Định Hầu và Tô Tiểu Ba động tác cũng không chậm, chuồn nhanh ra ngoài, lập tức nhịn không nổi cười lên ha hả.

Gương mặt của Đinh Hỷ làm như cả thế giới này mỗi người đều mắc nợ y ba trăm lượng bạc không bằng.

Tô Tiểu Ba cười hỏi:

- Mã phó tướng, Tiểu Mã biến thành phó tướng? Lão ta nghĩ mình là ai? Nhạc Phi?

Đinh Hỷ vênh mặt lên, làm như cả thế giới này mỗi người đều mắc nợ y bốn trăm lượng bạc không bằng.

Tô Tiểu Ba rốt cuộc nhận ra nét mặt của y đang có vẻ khác lạ:

- Ngươi đang tức ai vậy?

Đặng Định Hầu nói:

- Lương Hồng Ngọc.

Tô Tiểu Ba nói:

- Y cũng chẳng phải Hàn Thế Trung, dù Lương Hồng Ngọc có bỏ nhà theo Tiểu Mã, y làm gì phải tức giận như thế.

Đặng Định Hầu nói:

- Lương Hồng Ngọc này không phải là bà vợ của Hàn Thế Trung.

Tô Tiểu Ba hỏi:

- Là vợ của ai?

Đặng Định Hầu nói:

- Là tháp tùng của Vương đại tiểu thơ.

Tô Tiểu Ba lộ vẻ kinh ngạc hỏi:

- Bá Vương Thương Vương đại tiểu thơ?

Đặng Định Hầu gật gật đầu nói:

- Y không thích Vương đại tiểu thơ, do đó, cũng không thích Lương Hồng Ngọc luôn.

Tô Tiểu Ba nói:

- Vậy mà Tiểu Mã lại trốn theo Lương Hồng Ngọc đó mất?

Đặng Định Hầu nói:

- Vì vậy mà y tức giận.

Tô Tiểu Ba không hiểu hỏi:

- Tiểu Mã thích cô nào, tại sao phải cần y thích? Tại sao y phải tức giận?

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì trời sinh y ra là để đi lo chuyện người khác.

Cổ xe còn đang chờ bên ngoài.

Gã đánh xe nhỏ thó tên là Tiểu Sơn Đông, tính tình tuy không tốt lành gì, làm công việc lại rất đàng hoàng, y vẫn còn chờ đó, không đi đâu nửa bước.

Tô Tiểu Ba hỏi:

- Bây giờ chúng ta đi đâu?

Đinh Hỷ vênh mặt, y bỗng xuất thủ, chụp ngay gã đánh xe kéo xuống.

Không phải y giận cá chém thớt.

Đặng Định Hầu bỗng phát hiện ra, gã đánh xe không còn là tên Tiểu Sơn Đông làm bộ làm tịch hồi nãy.

- Ngươi là ai?

- Tôi tên là Đại Trịnh, tôi làm nghề đánh xe.

- Tiểu Sơn Đông đâu.

- Tôi đưa cho y ba trăm lượng bạc, y hứng chí đi vào thành tìm gái rồi.

Đinh Hỷ cười nhạt nói:

- Ngươi đánh xe giùm hắn, còn đưa cho hắn ba trăm lượng, kêu hắn đi chơi bời, không lẽ hắn là cha ngươi sao?

Đại Trịnh nói:

- Ba trăm lượng bạc đó không phải là của tôi.

Đinh Hỷ hỏi:

- Của ai bỏ ra?

Đại Trịnh nói:

- Hàn chưởng quỹ của Trạng Nguyên lâu trong thành sai tôi đấy, ông ta còn nói nhất định phải đem các ông lại cho được Trạng Nguyên lâu.

Đinh Hỷ nhìn Tô Tiểu Ba.

Tô Tiểu Ba nói:

- Ta không biết cái vị Hàn chưởng quỹ ấy.

Đinh Hỷ lại nhìn Đặng Định Hầu.

Đặng Định Hầu nói:

- Ta chỉ biết có hai người họ Hàn, một là Hàn Thế Trung, hai là Hàn Tín.

Đinh Hỷ chẳng nói lời nào, bỏ Đại Trịnh ra, chui vào xe ngồi.

- Chúng ta lại Trạng Nguyên lâu?

- Ừ.

Đến Trạng Nguyên lâu, biểu tình trên mặt của Đinh Hỷ làm như trên trời bỗng nhiên rớt xuống một cục xương, đập vào mặt y.

Bọn họ không ngờ rằng, người bỏ ra một ngàn lượng bạc mời khách lại, chính là người mới hai hôm trước còn tính dùng loạn tiễn bắn vào bọn họ, Vương đại tiểu thơ.

Vương đại tiểu thơ hình như đã biến thành một người khác, cô không còn là đại tiểu thơ mọc hai mắt trên đầu, coi thiên hạ đàn ông như là một lũ vương bát đản, lại càng không phải là nữ anh hùng vác cây thương dài hơn một trượng đi khắp nơi tìm người đấu võ.

Cô bận trên người vẫn là y phục trắng tinh, nhưng không còn là kình trang, mà là quần dài chấm đất, chất liệu rất nhẹ, rất mềm mại, ôm sát tấm thân nõn nà đường nét của cô.

Gương mặt cô không thấy trang điểm, nhưng có thoa nhẹ một lớp phấn, cặp mắt sáng rỡ mỹ lệ, không còn thấy có tý gì muốn áp bức người ta, lúc nhìn còn ra chiều ôn nhu mỉm cười.

... Đàn bà con gái phải ra đàn bà con gái.

... Đàn bà nào thông minh đều biết vậy, nếu muốn chinh phục đàn ông, nhất định không thể dùng thương.

... Chỉ có nụ cười ôn nhu, mới là vũ khí hữu hiệu nhất của đàn bà.

... Hôm nay cô chuẩn bị thứ vũ khí đó, cô muốn đi chinh phục ai vậy nhĩ?

Đặng Định Hầu nhìn cô, gương mặt ngà ngà lộ vẻ mỉm cười.

Y bỗng phát hiện ra, cái vị Vương đại tiểu thơ này không những mỹ lệ hơn y tưởng tượng, mà còn thông minh hơn y nghĩ xa.

Do đó đến lúc cô quay đầu lại nhìn Đinh Hỷ, cô làm như đang nhìn một con cá sắp cắn phải mồi.

Biểu tình của Đinh Hỷ lại giống như một con mèo bị người ta dậm phải đuôi, y nghinh mặt lên nói:

- Cô đấy à?

Vương đại tiểu thơ mỉm cười gật gật đầu.

Đinh Hỷ lạnh lùng nói:

- Đại tiểu thơ muốn tìm chúng tôi, cứ đào một cái hang ngoài đường là xong, hà tất phải phí phạm thế?

Vương đại tiểu thơ dịu dàng nói:

- Chính vì chuyện hôm đó, mà tôi đặc biệt mời hai vị lại đây bồi tội giải thích đấy thôi.

Đinh Hỷ hỏi:

- Giải thích chuyện gì?

Vương đại tiểu thơ không trả lời vào câu hỏi, cô vén tay áo lên, dùng bàn tay mềm mại rót cho Tô Tiểu Ba một ly rượu.

- Vị này là...

- Tôi họ Tô, tên là Tô Tiểu Ba.

- Tiểu Tô Tần trên Ngạ Hổ Cương?

Tô Tiểu Ba nói:

- Không dám.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Hôm đó, tôi không lại được chỗ nhà Hùng gia, thật có chỗ khổ tâm bất đắc dĩ, xin ông thứ lỗi dùm.

Tô Tiểu Ba nói:

- Tôi mà là cô, tôi cũng nhất định không đi.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Sao?

Tô Tiểu Ba nói:

- Một mỹ nhân tựa Vương đại tiểu thơ, hà tất phải đi múa đao múa kiếm với bọn đàn ông, chỉ cần đại tiểu thơ cười một tiếng, mười gã đàn ông đã có chín tên quỳ dưới gấu quần của cô.

Vương đại tiểu thơ nhoẻn miệng cười nói:

- Tô tiên sinh nói chuyện hay quá, quả thật không hổ danh là Tiểu Tô Tần.

Đinh Hỷ lạnh lùng nói:

- Nếu không biết nói chuyện, nhị tiểu thơ nhà họ Nhạc làm sao lại đi lấy y?

Vương đại tiểu thơ đảo quanh tròng mắt nói:

- Tôi đã có nghe nói Nhạc cô nương là một người đẹp nổi tiếng.

Tô Tiểu Ba thở ra nói:

- Và cũng là con cọp cái nổi tiếng nhất.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Đã vậy, tôi xin khuyên Tô tiên sinh nên mau mau về nhà cho xong, không thể để tôn phu nhân chờ ở nhà nóng ruột.

Cô mỉm cười nâng ly lên, dịu dàng nói:

- Tôi xin kính Tô tiên sinh một ly này, Tô tiên sinh nên đi là vừa.

Cô cười thật ôn nhu, chỉ cần người không ngu lắm, cũng hiểu được cô đang muốn đuổi khách.

Tô Tiểu Ba không ngu, không ngu một tý nào.

Y nhìn nhìn Vương đại tiểu thơ, rồi lại nhìn nhìn Đinh Hỷ, cười khổ nói:

- Thật ra tôi cũng đang tính về nhà, chỉ tiếc có người cứ không chịu để tôi đi.

Đinh Hỷ nói:

- Người đó hiện giờ đã thay đổi chủ ý.

Tô Tiểu Ba chớp mắt, nói:

- Tại sao y bỗng thay đổi chủ ý vậy?

Đinh Hỷ nói:

- Tại vì y muốn nghe Vương đại tiểu thơ giải thích chuyện ra làm sao.

Tô Tiểu Ba uống cạn ly rượu, lập tức đứng dậy đi ra ngoài.

Đặng Định Hầu bỗng nói:

- Chúng ta đi một lượt.

Tô Tiểu Ba nói:

- Ngươi?...

Đặng Định Hầu cười cười nói:

- Nhà ta cũng có một con cọp cái đang chờ, dĩ nhiên là phải mau mau về nhà mới đúng.

Đinh Hỷ nói:

- Không đúng!

Đặng Định Hầu nói:

- Không tốt sao?

Đinh Hỷ nói:

- Hiện giờ, chúng ta giống như đã bị sợi dây thừng buộc lại với nhau, nếu không tìm ra nút mở dây thừng ra, không ai được đi ra khỏi đây.

Đặng Định Hầu đã đứng dậy, bỗng lớn tiếng hỏi:

- Cái gã thiên tài hung thủ giết Vạn Thông ấy có chỗ nào giống ta không?

Tô Tiểu Ba nói:

- Một điểm cũng không giống.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Có phải hắn cao hơn ta nhiều lắm không?

Tô Tiểu Ba nói:

- Ít nhất là nửa cái đầu.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ngươi có lầm không?

Tô Tiểu Ba nói:

- Không.

Đặng Định Hầu bấy giờ mới từ từ ngồi xuống.

Tô Tiểu Ba hỏi:

- Bây giờ ta đi được chưa?

Đặng Định Hầu gật gật đầu nói:

- Chỉ bất quá, ngươi nên để ý cẩn thận.

Tô Tiểu Ba cười nói:

- Ta biết rồi, ta chỉ có một cái đầu, cũng chỉ có một mạng sống.

Y bước ra khỏi nhà, mà giống như tù nhân bước ra khỏi nhà giam, mặt mày tươi rói, không có điểm nào là giống như bị có người sắp ám toán mình.

Đinh Hỷ nhìn y bước ra, ánh mắt bỗng lộ một vẻ biểu tình kỳ quái, hình như y muốn đuổi theo.

Chỉ tiếc là Vương đại tiểu thơ đã hỏi một câu y không thể không ở lại nghe.

- Tôi nôn nóng muốn biết, ngày mười ba tháng năm hôm ấy, anh đang ở đâu, chắc anh lấy làm kỳ lạ lắm phải không?

- Đúng vậy.

- Nhất định là anh nghĩ không ra tại sao tôi hỏi vậy làm gì?

- Tôi nghĩ không ra.

- Hôm ấy là một ngày rất đặc biệt.

Vương đại tiểu thơ cầm ly rượu lên, rồi lại đặt xuống, ánh mắt sáng rỡ đó, bỗng nhiên có một màn lệ.

Một hồi thật lâu, cô mới chầm chậm nói tiếp:

- Cha tôi chết ngày hôm đó, chết rất thảm thương, cũng chết rất kỳ quái.

Đặng Định Hầu chau mày hỏi:

- Rất kỳ quái?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Trường thương đại kích, vốn là những thứ binh khí xung trận ngoài sa trường, trong giang hồ rất ít ai sử dụng thương, nổi tiếng nhờ thương pháp lại càng ít nữa.

Đặng Định Hầu đồng ý:

- Trong giang hồ những tay cao thủ sử dụng thương, tính ra tối đa chỉ có mười ba người.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Trong mười ba tay cao thủ đó, thương pháp của gia phụ bày vào hàng thứ mấy?

Đặng Định Hầu không nghĩ ngợi gì lập tức nói ngay:

- Đệ nhất.

Không phải y đang nói nịnh, ba mươi năm nay, người sử thương trong giang hồ, không ai thắng nổi lão.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Nhưng người lại chết về tay một người sử thương.

Đặng Định Hầu ngẫn người ra, một hồi thật lâu mới thở phào một hơi hỏi:

- Chết dưới mủi thương người nào?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Không biết.

Cô lại cầm ly rượu lên, rồi lại đặt xuống, tay của cô run đến độ ngay cả ly rượu cũng cầm không vững.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Tối hôm đó, cũng khuya lắm, tôi đã đi ngủ, nghe lão nhân gia kêu lên thảm thiết mới bật tỉnh dậy.

Đặng Định Hầu nói:

- Nhưng đợi đến lúc cô chạy tới nơi, hung thủ đã biến mất.

Vương đại tiểu thơ dùng sức cắn chặt môi nói:

- Tôi chỉ thấy có bóng người từ cửa sổ phía sau thư phòng của lão nhân gia chạy thoáng qua.

Đặng Định Hầu giành hỏi:

- Người đó có phải là cao lắm không?

Vương đại tiểu thơ ngần ngừ, rốt cuộc gật gật đầu, nói:

- Khinh công của hắn rất cao.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Vì vậy cô không đuổi theo?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Tôi có muốn rượt cũng rượt không kịp, huống gì, tôi đang nóng ruột lão nhân gia không biết ra sao.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Cô không thấy chuyện gì khác khả nghi?

Vương đại tiểu thơ cúi đầu nói:

- Lúc tôi vào phòng, lão nhân gia đang nằm gục trong vũng máu.

Máu tươi đỏ lòm, gương mặt trắng bệch, cặp mắt lồi ra, thần sắc đầy vẻ phẫn nộ và kinh ngạc.

Ông già đến phút cuối cùng cũng không tin được mình bị chết dưới mủi thương của người đó.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Cây Bá Vương thương của người bị rớt ra khỏi tay, bàn tay còn nắm mủi thương của tên đó, mủi thương còn dỏ máu ròng ròng, máu của người.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Mủi thương đó còn ở đây không?

Vương đại tiểu thơ đã lấy trong người ra một bọc vải màu trắng gói cẩn thận, cô từ từ mở ra.

Mủi thương làm bằng thép ròng, cán thương làm bằng gỗ thường, chỗ bị bẻ gãy không được tề chỉnh, hiển nhiên mủi thương đâm vào người lão rồi, mới bị lão bẻ gãy ra.

Đặng Định Hầu chau mày lại.

Cây thương này chẳng phải là thứ tốt, cũng chẳng có chỗ nào đặc biệt, lại tiệm binh khí phổ thông nào cũng mua được.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Tôi luyện thương từ lúc bảy tám tuổi, trong tiêu cuộc chúng tôi cũng không ít người luyện

thương, có điều chúng tôi chẳng tìm ra được đường dây mối nhợ gì từ mủi thương đó.

Đặng Định Hầu nói:

- Vì vậy cô vác cây Bá Vương thương của lão nhân gia để lại, đi tìm những tay danh gia sử thương trong giang hồ khiêu chiến, hy vọng sẽ tìm ra ai là người có thương pháp thắng quá ông ta.

Vương đại tiểu thơ cúi đầu thở dài:

- Tôi cũng biết cách này không hay ho gì, nhưng thật tình tôi nghĩ không ra cách gì hay hơn.

Đặng Định Hầu nói:

- Cô thấy thương pháp của Đinh Hỷ xong, mới nghi ngờ y là hung thủ, vì vậy mới bức bách y, hỏi y ngày mười ba tháng năm đang ở đâu?

Vương đại tiểu thơ lại càng cúi đầu thấp hơn.

Đặng Định Hầu thở ra nói:

- Thương pháp của y quả thật rất cao, ta có thể bảo đảm, trong giang hồ, ít có ai thắng được y, nhưng ta cũng có thể bảo đảm, y không phải là hung thủ.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Bây giờ tôi cũng đã rõ, vì vậy... vì vậy...

Đinh Hỷ bỗng ngắt lời cô, y nói:

- Phụ thân của cô có phải bình thời đi ngủ rất trễ?

Vương đại tiểu thơ lắc lắc đầu nói:

- Lão nhân gia trước giờ sinh hoạt vốn rất quy cũ, dậy sớm, ngủ cũng sớm.

Đinh Hỷ hỏi:

- Xảy ra chuyện này, lúc đó đã khuya lắm phải không?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Lúc đó đã qua canh ba.

Đinh Hỷ nói:

- Bình thời ông ta ngủ rất sớm, hôm ấy khuya rồi còn chưa đi ngủ, chắc là vì ở lại trong thư phòng.

Vương đại tiểu thơ chau mày nói:

- Anh nói làm tôi nhớ ra, lão nhân gia có có chỗ khác thường.

Đinh Hỷ nói:

- Một người quen ngủ sớm dậy sớm, tại sao lại phá lệ?

Vương đại tiểu thơ ngẩng đầu lên, cặp mắt sáng rỡ.

Đinh Hỷ nói:

- Có phải là vì ông ta đã biết trước tối hôm đó có người lại, thành ra ở lại trong thư phòng chờ?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Tôi vào phòng, trên bàn hình như còn thấy bày hai đôi đũa, một ít rượu thịt.

Đinh Hỷ nói:

- Cô hình như thấy hay là chắc chắn thấy?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Lúc đó tâm thần tôi loạn cả, những chuyện đó thật tình không chú ý lắm.

Đinh Hỷ thở ra, cầm ly rượu lên, chầm chậm nhấp một miếng, rồi bỗng hỏi:

- Cây Bá Vương thương bình thời có để trong thư phòng không?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Có.

Đinh Hỷ nói:

- Vậy thì không phải vì ông ta biết có người lại, mới đem cây thương chuẩn bị để đó.

Vương đại tiểu thơ đồng ý.

Đinh Hỷ nói:

- Nhưng ông ta chuẩn bị rượu thịt.

Vương đại tiểu thơ bỗng đứng dậy, nói:

- Tôi nhớ ra rồi, tối hôm đó tôi bước vào phòng, quả thật có thấy hai bộ chén bát rượu thịt.

Đinh Hỷ hỏi:

- Lúc nãy cô không chắc chắn, bây giờ tại sao lại nghĩ ra được?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Bởi vì lúc đó tôi không chú ý, về sau, có người ráng đổ rượu vào miệng tôi, chính y cũng uống hai ly.

Cô lại giải thích:

- Lúc đó tôi sắp hôn mê đi, vì vậy lúc nãy không nghĩ ngay ra được là vậy.

Đinh Hỷ trầm ngâm một hồi, lại hỏi:

- Thư phòng ấy lớn bao nhiêu?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Không lớn lắm.

Đinh Hỷ nói:

- Dù thư phòng có lớn đi nữa, nếu có người dùng thương đánh nhau liều mạng trong đó, đồ đạc trong phòng chỉ sợ đổ nát tung beng lên phải không.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Nhưng mà...

Đinh Hỷ nói:

- Nhưng lúc người ta vào phòng, rượu thịt bát đũa trên bàn vẫn còn y nguyên không bị gì cả.

Vương đại tiểu thơ rốt cuộc khẳng định:

- Đúng vậy.

Đinh Hỷ nói:

- Nửa mủi thương chỉ bất quá là mủi thương thế thôi, cán thương có thể dài một trượng hoặc là chỉ có một thước.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Vì vậy...

Đinh Hỷ nói:

- Vì vậy hung thủ giết phụ thân của cô không nhất định là danh gia sử thương, nhưng hắn nhất định là bạn của ông ta.

Vương đại tiểu thơ không nói gì, chỉ mở tròn cặp mắt, nhìn gã thanh niên trẻ tuổi.

Ánh mắt cô lộ một nét biểu tình của một cô bé lần đầu tiên nhìn thấy châu báu.

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì là bạn bè, vì vậy phụ thân của cô mới chuẩn bị rượu thịt trong thư phòng đợi y, y mới có cơ hội thình lình rút cây đoản thương trong người ra, đâm vào chỗ yếu hại của ông ta.

Bởi vì phụ thân của cô không có tý cơ hội ngay cả để đề phòng, vì vậy bát đũa trên bàn cũng không bị đụng phải.

Y lại chầm chậm nhấp một miếng rượu, hững hờ nói:

- Đấy chẳng qua là tôi suy luận ra thôi, tôi nghĩ chưa chắc là đã đúng.

Vương đại tiểu thơ lại chăm chú nhìn y một hồi lâu, ánh mắt long lanh, làm như một thiếu nữ lần

đầu tiên được đeo đồ nữ trang vào.

Đặng Định Hầu mỉm cười nói:

- Bây giờ cô cũng đã rõ, cái danh hiệu Đinh Hỷ thông minh ấy từ đâu mà ra.

Vương đại tiểu thơ không nói gì, cô từ từ đứng dậy.

Hiện tại cũng đã khuya lắm, ngoài song cửa sao trời lấp lánh, tựa như ánh mắt của cô.

Gió từ dãy núi xa xa thổi về, dãy núi in hình mông lung.

Cô bước lại song cửa, nhìn về dãy núi mông lung ấy, một hồi thật lâu, mới chầm chậm nói:

- Tôi có nói, ngày mười ba tháng năm là một ngày rất đặc biệt, không phải chỉ vì hôm đó cha tôi chết.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Hôm đó còn có điều gì khác thường?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Phụ thân của tôi đối với thân thể của mình trước giờ rất bảo trọng, bình thời rất ít uống rượu, có điều, mỗi năm đến ngày đó, người đều ngồi một mình uống rượu cho đến sáng.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Cô có bao giờ hỏi ông ta tại sao như vậy không?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Có.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ông ta nói sao?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Lần đầu tiên tôi hỏi người, người rất phẫn nộ, còn giảng cho tôi một hồi, nói tôi không được xen vào chuyện người lớn, có điều sau này, người cũng có giải thích cho tôi biết.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Giải thích làm sao?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Người nói, ở Mân Nam một dãy, có phong tục ngày mười ba tháng năm, cúng lễ Thiên Đế Thiên Hậu, hôm đó, nhà nhà ai ai cũng đều tế trời đất, mở tiệc mời bạn bè, cầu xin năm mới cát lợi.

Đặng Định Hầu nói:

- Nhưng ông ta có phải người Mân Nam đâu.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Mẹ tôi là người Mân Nam, phụ thân tôi lúc còn trẻ, hình như ở Mân Nam một thời gian dài.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Trước giờ ta chưa hề nghe nói đến chuyện đó.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Chuyện đó ít khi người nhắc đến trước mặt người ngoài.

Đặng Định Hầu nói:

- Nhưng...

Vương đại tiểu thơ bỗng ngắt lời y, nói:

- Kỳ quái nhất là, mỗi năm đến ngày mười ba tháng năm, tính tình của người biến thành nóng nảy, đáng lý ra mỗi ngày người đều có luyện thương một lần, ngày hôm đó ngay cả thương cũng chẳng luyện, từ sáng sớm đã lại ngồi một mình trong thư phòng.

Đặng Định Hầu nói:

- Cô có biết ông ta ở trong thư phòng làm gì không?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Tôi có lại nhìn trộm mấy lần, người chỉ bất quá ngồi ngẫn ra ở đó, có lúc tôi còn thấy, người còn đang vẽ một bức họa.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Vẽ gì?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Vẽ xong, người tính đốt nó đi, có điều nhìn đi nhìn lại mấy lần, lại không nỡ, bèn cuốn lại, dấu phía sau thư giá, trong một hộp gỗ ở chỗ rất bí mật.

Đặng Định Hầu nói:

- Dĩ nhiên cô có xem qua rồi.

Vương đại tiểu thơ gật gật đầu nói:

- Tuy tôi có xem qua, nhưng chẳng thấy có điểm gì đặc biệt, người vẽ bức họa đó xem ra cũng chỉ là một bức sơn thủy phổ thông, mây trắng núi xanh, phong cảnh rất đẹp.

Đinh Hỷ bỗng hỏi:

- Bức họa ấy còn ở đây không?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Không.

Đinh Hỷ thất vọng chau mày.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Lúc cha tôi qua đời, tôi mở hộp ra, trong đó thứ gì cũng có, chỉ có bức hoa. ấy là biến mất.

Đinh Hỷ hỏi:

- Cô có biết ai lấy nó đi không?

Vương đại tiểu thơ lắc lắc đầu, nói:

- Có điều tôi đã nhớ rõ từng chi tiết trong bức họa đó, lúc tôi còn nhỏ cũng đã từng có học vẽ.

Đinh Hỷ lại sáng mắt lên, nói:

- Hiện tại cô có thể vẽ lại cho giống bức họa cho chúng tôi xem thử được không?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Không chừng tôi có thể thử xem ra sao.

Cô mau mắn đi tìm giấy bút, ngồi xuống lẹ làng vẽ ra...

Trời xanh mây trắng, dưới mây trắng có một gò núi màu xanh, ẩn sau đó có một toà lầu màu đỏ.

Vương đại tiểu thơ đặt bút xuống, nhìn qua nhìn lại, xem ra rất vừa lòng:

- Vậy chắc cũng được, tôi vẽ tuy không hoàn toàn giống, nhưng cũng không khác bao nhiêu.

Đinh Hỷ chỉ nhìn qua một lần, đã quay đầu đi, y hững hờ nói:

- Bức họa này quả thật không có điểm gì đặc biệt, núi non sông nước như vậy, thiên hạ biết bao nhiêu mà kể.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Nhưng trên bức họa đó còn có tám chữ rất đặc biệt.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Chữ gì?

Vương đại tiểu thơ cầm bút lên:

- Ngũ nguyệt thập tam, viễn tỵ thanh long.

Thanh Long!

Nhìn thấy hai chữ đó, gương mặt của Đặng Định Hầu bỗng biến đổi thật dễ sợ.

Vương đại tiểu thơ quay đầu lại, nhìn y chăm chú, từ từ hỏi:

- Gia phụ còn sinh thời, thường nói rằng, người có kiến thức quảng bác nhất, chính là Thần Quyền Tiểu Gia Cát.

Đặng Định Hầu cười cười, cười rất là gắng gượng.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Tôi biết lão nhân gia trước giờ chưa hề nói dối, vì vậy...

Đặng Định Hầu thở ra hỏi:

- Rốt cuộc cô muốn hỏi ta điều gì?

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Ông có biết Thanh Long hội không?

Cô bỗng hỏi thẳng ra câu đó, Đặng Định Hầu hình như cũng giật nảy mình lên.

Thanh Long Hội!

Dĩ nhiên y biết Thanh Long Hội.

Nhưng mỗi lần y nghe nói tới cái tổ chức đó, hình như sau lưng y đang có con rắn xanh đang bò trên đó.

Vương đại tiểu thơ nhìn y chăm chú, chầm chậm nói:

- Tôi nghĩ nhất định là ông biết. Nghe nói ba trăm năm nay, tổ chức đáng sợ nhất trong giang hồ chính là Thanh Long Hội.

Đặng Định Hầu không phủ nhận, y cũng không thể phủ nhận.

Bởi vì đó là sự thật.

Không ai biết được Thanh Long Hội tổ chức ra thế nào, cũng không ai biết được thủ lãnh tổ chức ấy là ai.

Nhưng ai ai cũng biết, Thanh Long Hội tổ chức rất nghiêm mật, thế lực rất rộng lớn, thủ đoạn rất ác độc, không một môn phái nào có thể bì kịp.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Nghe nói phân đà bí mật của Thanh Long Hội bố trí khắp nơi trong thiên hạ, tới cả ba trăm sáu mươi lăm chỗ.

Đặng Định Hầu nói:

- Sao?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Một năm cũng tấu xảo có ba trăm sáu mươi lăm ngày, vì vậy Thanh Long hội bèn lấy ngày

tháng ra làm biểu hiệu cho phân đà, "ngũ nguyệt thập tam", chắc là một trong những phân đà của họ.

Đặng Định Hầu nói:

- Không lẽ cô cho là cái chết của phụ thân cô có liên quan tới Thanh Long hội?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Tuy người đã già rồi, tai mắt vẫn còn linh mẫn lắm, hôm nọ tôi đứng ngoài nhìn lén, không chừng người đã phát hiện ra.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Không lẽ cô cho là bức họa ấy ông ta vẽ cốt ý cho cô xem sao?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Rất có thể là vậy.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tại sao ông ta làm vậy?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Không chừng lúc người ở Mân Nam đã có kết cừu kết oán gì với Thanh Long hội, người biết Thanh Long hội nhất định sẽ tìm lại, vì vậy mới dùng cách này để cho tôi biết.

Đặng Định Hầu nói:

- Nhưng...

Vương đại tiểu thơ ngắt lời y:

- Lúc người còn sống không muốn nói cho tôi biết, nhưng sợ bị người khác ám toán mình, vì vậy cố ý để lại đường dây mối nhợ, để tôi biết kẻ gia hại là Ngũ Nguyệt Thập Tam, tổ chức nằm ở cái gò núi xanh xanh đó.

Đặng Định Hầu thở dài nói:

- Dù có đúng như vậy, cô cũng không nên quên bốn chữ phía sau, "Viễn Tỵ Thanh Long".

Vương đại tiểu thơ nắm chặt hai nắm tay, cặp mắt đầy những lệ:

- Tôi cũng biết Thanh Long hội rất đáng sợ, nhưng tôi vẫn phải báo thù cho lão nhân gia.

Đặng Định Hầu nói:

- Cô có đủ sức?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Bất kể ra sao, tôi đều muốn thử trước rồi tính.

Cô dùng sức chùi sạch nước mắt, nói tiếp:

- Hiện tại tôi chỉ hận không biết cái gò núi xanh xanh này ở đâu thôi.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Chuyện khác cô đều biết cả sao?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Tôi đã biết lão đại của phân đà Ngũ Nguyệt Thập Tam là ai rồi.

Đặng Định Hầu thay đổi sắc mặt hỏi:

- Là ai?

Vương đại tiểu thơ không trả lời trực tiếp vào câu hỏi, cô chầm chậm nói:

- Người này quả thật là bạn thân của cha tôi, tối hôm đó, cha tôi quả thật đang chờ hắn.

Cô quay đầu lại nhìn Đinh Hỷ nói:

- Những chuyện đó tôi chưa bao giờ nghĩ tới, nhưng lúc nãy anh đã nhắc nhỡ tôi nghĩ ra rất nhiều chuyện.

Đinh Hỷ hững hờ nói:

- Lúc nãy tôi đã nói, lối suy nghĩ của tôi cũng chưa chắc là chính xác.

Vương đại tiểu thơ cười lên một tiếng, cô bỗng hỏi:

- Anh có biết tại sao tôi không lại nhà Hùng Cửu không?

Đinh Hỷ lạnh lùng nói:

- Đại tiểu thư nói đi là đi, nói không đi là không đi, cần gì phải có lý do.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Tôi có lý do.

Hình như cô không nghe ra Đinh Hỷ đang lộ vẻ châm chọc, không thấy cô tức giận gì, cô lại nói tiếp:

- Bởi vì hôm đó trên đường đi, tôi gặp một người.

Đinh Hỷ nói:

- Trên đường rất có nhiều người.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Nhưng người này lại là người tôi nằm mơ cũng không ngờ được sẽ gặp ở đó.

Đinh Hỷ nói:

- Sao?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Lúc đó trời còn chưa sáng hẳn, trên mặt hắn lại có mang mặc nạ da người, hắn nhất định nghĩ rằng tôi không nhận ra hắn, nhưng tôi vẫn còn đặc biệt phải để ý đề phòng.

Đinh Hỷ hỏi:

- Tại sao?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Bởi vì lúc đó tôi nghĩ rằng, cha tôi rất có thể chết dưới tay hắn, nếu hắn biết tôi nhận ra được hắn, nhất định sẽ không chịu buông tha cho tôi.

Đinh Hỷ nói:

- Vì vậy làm cô sợ quá không dám tới luôn nhà Hùng Cửu?

Vương đại tiểu thơ viền mắt đỏ cả lên, cô cắn chặt môi nói:

- Bởi vì tôi biết mình không phải là đối thủ của hắn.

Đặng Định Hầu nhịn không nổi lại mở miệng hỏi:

- Y rốt cuộc là ai?

Vương đại tiểu thơ lại tránh câu hỏi, nói:

- Nhưng lúc đó tôi còn chưa chắc được là đúng hay sai.

Đinh Hỷ hỏi:

- Bây giờ thì sao?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Lúc nãy nghe anh phân tích một hồi, tôi mới chợt nghĩ ra, tối hôm cha tôi chết, cái kẻ người đang chờ chính là hắn.

Đinh Hỷ hỏi:

- Bây giờ cô đã có thể chắc chắn được?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Ừ.

Đinh Hỷ nói:

- Nhưng cô còn chưa dám nói ra.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Bởi vì... bởi vì dù tôi có nói ra, các vị cũng không chịu tin.

Đinh Hỷ nói:

- Nếu vậy, cô bất tất phải nói ra.

Y rót cho mình một ly rượu, ngồi uống một mình, xem ra không có vẻ gì là muốn nghe cả.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Nhưng trong phòng còn có lưu lại mùi thuốc trên người hắn, tôi vừa ngửi là biết hắn đã từng vào thư phòng.

Hiện tại Đinh Hỷ có châm chọc cô cách mấy, cô vẫn nhịn được, làm như không hiểu:

- Tối hôm qua, khi tôi gặp hắn, đúng lúc hắn vừa bôi thuốc, từ xa tôi đã ngửi được cái mùi đó, vì vậy, tôi chẳng cần phải nhìn mặt hắn, cũng biết hắn là ai.

Cô lại nói tiếp:

- Chính vì hắn có một thứ bệnh gì đó, vì vậy mà giọng nói của hắn cũng có chỗ khác với người thường, chỉ cần để ý nghe vài lần, nhất định có thể phân biệt ra được.

Tuy Đặng Định Hầu không mở miệng ra, biểu tình trên gương mặt đã làm chứng cho lời nói của cô.

Y thật không ngờ một cô tiểu thơ từ nhỏ tới lớn quen thói được nuông chiều như vậy, mà lại là người tế nhị đến thế.

Vương đại tiểu thơ chăm chú nhìn y nói:

- Tôi nghĩ nếu ông gặp hắn, ông cũng nhất định phân biệt ra được.

Đặng Định Hầu chỉ còn nước gật đầu.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Mười ba tháng năm cách tháng bảy còn tới bốn mươi bảy ngày, khoảng thời gian đó quá đủ cho hắn trở về lại Quan ngoại, chờ ông lại đón hắn.

Đặng Định Hầu nói:

- Nhưng năm nay...

Vương đại tiểu thơ nói:

- Tôi cũng biết hơn hai tháng trước hắn có ra khỏi quan, khoảng thời gian đó cũng đủ cho hắn lén lút trở về lại.

Đặng Định Hầu thở ra một hơi dài nói:

- Cô nói vậy cũng không phải là không có lý, nhưng cô quên mất một điểm. Bách Lý Trường Thanh và cha cô giao tình rất đậm, y có lý do gì đi giết cha cô?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Không chừng bởi vì cha tôi kiên quyết không chịu gia nhập vào liên minh bọn ông, không những vậy còn không nể mặt hắn, vì vậy hắn mới hận trong lòng. Cũng không chừng hắn là người trong Thanh Long hội, phân đà chủ của Ngũ Nguyệt Thập Tam, muốn uy hiếp cha tôi chuyện gì đó, cha tôi không chịu, hắn bèn hạ độc thủ.

Đặng Định Hầu nói:

- Không lẽ cô đã chắc chắn y là hung thủ sao?

Vương đại tiểu thơ nắm chặt hai nắm tay lại nói:

- Tôi nghĩ không ra còn ai khác nữa.

Đặng Định Hầu nói:

- Nhưng lý do của cô thật tình không đủ, không những vậy cô chẳng có chứng cớ gì cả.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Bởi vậy tôi phải tìm cho ra chứng cớ.

Cô lại nói bổ sung vào:

- Muốn tìm ra chứng cớ, phải tìm cho được Bách Lý Trường Thanh, bởi vì hắn vốn là chứng cớ sống sờ sờ.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Cô biết y đang ở đâu không?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Nhất định là đang ở cái chỗ gò núi xanh xanh đó.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Cô có biết cái gò núi xanh xanh đó ở đâu không?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Tôi không biết.

Cô buồn rầu thở ra:

- Huống gì, dù tôi có tìm ra được chỗ đó, dù tôi có tìm ra được Bách Lý Trường Thanh, tôi cũng chẳng phải đối thủ của hắn, vì vậy...

Đặng Định Hầu hỏi:

- Vì vậy, cô nhất định phải tìm người giúp sức.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Không những vậy, còn phải là người rất đắc lực.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Cô đã chọn tôi?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Không phải.

Cô trả lời rất thẳng thắn, cô quả thật là một người rất bộc trực.

Đặng Định Hầu cười cười, y cười có chỗ hơi gượng gạo.

Đây là một chuyện thật phiền phức, tránh đi được là tốt nhất, nhưng không biết tại sao, trong lòng y lại có vẻ thất vọng.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Bách Lý Trường Thanh vũ công không những cực cao, mà còn là một lão hồ ly tinh.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Vì vậy cô phải tìm một tay trợ thủ không những có vũ công cao hơn y, mà còn giảo hoạt hơn nữa.

Vương đại tiểu thơ gật gật đầu, ánh mắt đã bắt đầu hướng về Đinh Hỷ.

Đinh Hỷ đang uống rượu, hình như không nghe bọn họ đang nói gì.

Đặng Định Hầu liếc qua y một cái, mỉm cười nói:

- Không những vậy người đó còn phải biết giả bộ ngu xuẩn.

Vương đại tiểu thơ bỗng nhiên đứng dậy nâng ly hướng về Đinh Hỷ nói:

- Chuyện đã như vậy, tôi cũng biết anh sẽ không muốn giúp đỡ tôi, nhưng vì giang hồ đạo nghĩa, tôi hy vọng anh vui lòng đáp ứng.

Đinh Hỷ hỏi:

- Đáp ứng cô chuyện gì?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Giúp tôi đi tìm Bách Lý Trường Thanh, tra rõ chuyện này rốt cuộc đầu đuôi ra sao.

Đinh Hỷ nhìn cô, bỗng nhiên bật cười, có điều nụ cười chẳng phải là loại làm cho người ta thân thiết vui thích.

Y cười còn hơn là cây trùy.

Vương đại tiểu thơ đang còn cầm ly rượu ở đó, môi cắn chặt lại thiếu điều muốn phá ra.

Đinh Hỷ nói:

- Cô không phải là người hồ đồ, tôi hy vọng cô hiểu rõ dùm cho một chuyện.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Anh nói đi.

Đinh Hỷ nói:

- Ngay cả lúc cô chính mắt mình trông thấy, còn chưa chắc đã chính xác, huống gì là dùng mủi ngửi thấy. Chỉ có một điểm đó, cô nói người ta là hung thủ, trừ cô ra, chỉ sợ chẳng còn người thứ hai nào chịu tin.

Bàn tay cầm ly rượu của Vương đại tiểu thơ đã muốn run rẩy, cô hỏi:

- Anh... anh cũng không tin?

Đinh Hỷ nói:

- Tôi chỉ tin một mình tôi.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Nếu vậy tại sao anh không tự mình đi điều tra cho rõ chân tướng đi?

Đinh Hỷ lạnh lùng nói:

- Bởi vì tôi chỉ có một mạng người, tôi còn chưa muốn đem giao cái mạng của tôi cho người khác, lại càng không muốn giao cho cô.

Y bỗng đứng dậy, móc ra một đỉnh bạc, để trên bàn:

- Tôi uống hết bảy ly rượu, đây là tiền rượu, chúng ta không ai thiếu nợ ai.

Nói xong câu đó, y lập tức bỏ đi không quay đầu lại.

Gương mặt của Vương đại tiểu thơ đã xanh lè ra, cô chụp lấy thỏi bạc, hình như muốn ném ra, tốt nhất là ném ngay vào mủi của Đinh Hỷ.

Nhưng bàn tay cô bỗng từ từ đặt xuống, cô còn thu thỏi bạc vào trong người, trên mặt còn lộ vẻ mỉm cười.

Đặng Định Hầu ngược lại đần mặt ra, y nhịn không nổi hỏi:

- Cô không tức giận sao?

Vương đại tiểu thơ mỉm cười nói:

- Tại sao tôi phải tức giận?

Đặng Định Hầu nói:

- Tại sao cô không tức giận?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Bách Lý Trường Thanh quả thật là một người đáng sợ, Thanh Long Hội càng đáng sợ, tôi muốn y làm chuyện mạo hiểm quá như vậy, dĩ nhiên là y phải suy nghĩ chính chắn trước đã.

Đặng Định Hầu nói:

- Hình như không phải y đang suy nghĩ, mà là từ chối thẳng thừng.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Dù bây giờ y từ chối, sau này y sẽ đáp ứng thôi.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Cô có cách nào chắc ăn?

Ánh mắt của Vương đại tiểu thơ sáng rỡ, cô nói:

- Tôi chắc, bởi vì tôi biết y thích tôi.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Cô nhìn ra được sao?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Dĩ nhiên là tôi nhìn ra, bởi vì tôi là đàn bà, chuyện đó chỉ cần là đàn bà, ai cũng nhìn ra.

Đặng Định Hầu bật cười, cười lớn:

- Chuyện đó, dù là đàn ông cũng nhìn ra được.

Y vừa cười vừa bước ra đuổi theo Đinh Hỷ.

Đinh Hỷ hỏi:

- Ông nhìn ra chuyện gì?

Đặng Định Hầu cười nói:

- Ta nhìn thấy trước mặt có một cái hang lớn, sớm muộn gì ngươi cũng lọt vào đó.

Đinh Hỷ nghinh mặt lên, lạnh lùng nói:

- Ông thấy lầm rồi.

Đặng Định Hầu nói:

- Sao?

Đinh Hỷ nói:

- Người rớt xuống không phải là tôi, mà là ông!

Bách Lý Trường Thành

Cổ xe ngựa còn đang đứng đợi phía ngoài, nhưng gã đánh xe đã đi đâu mất.

Đinh Hỷ nhảy lên chỗ đánh xe, rút cây roi ngựa ra, Đặng Định Hầu đành phải để cho y ngồi trước.

Y biết Đinh Hỷ nhất định biết đánh xe, nhưng y không ngờ Đinh Hỷ đánh xe còn gấp rút hơn cả đứa bé muốn đi tiểu.

Cổ xe chạy như điên cuồng ra ngoài thành.

- Chúng ta đang đi đâu đây?

- Tìm một nơi để ngủ.

- Ngoài thành có chỗ ngủ?

- Trong xe này, có thể ngủ được hai người.

Đặng Định Hầu thở ra, y chẳng nói gì nữa. Có những người trời sinh ra có bản lãnh làm cho người khác đi theo mình, Đinh Hỷ chính là hạng người đó.

Nếu như ai gặp phải hạng người đó, họ cũng đành phải ngủ trên xe giống như y.

Xe ra khỏi thành lại càng chạy nhanh. Đinh Hỷ vênh mặt lên, Đặng Định Hầu cũng đành phải nhắm mắt lại, hai người hiển nhiên đều có tâm sự trong lòng.

Nào ngờ Đinh Hỷ lại mở miệng hỏi trước:

- Tại sao ông không nói gì vậy?

Đặng Định Hầu cười cười nói:

- Ta đang nghĩ...

Đinh Hỷ hỏi:

- Nghĩ gì?

Đặng Định Hầu nói:

- Nghe nói bên hắc đạo cũng có rất nhiều người tổ chức liên minh với nhau, để đối phó với Khai Hoa Ngũ Kỳ.

Đinh Hỷ nói:

- Đúng vậy.

Đặng Định Hầu nói:

- Từ khi Nhạc Lân chết tới giờ, dĩ nhiên bọn họ lại càng muốn tiến hành chuyện này lẹ hơn nữa.

Đinh Hỷ nói:

- Đúng vậy.

Đặng Định Hầu nói:

- Tổ chức liên minh này, nếu đụng độ nảy lửa với bọn ta, nhất định thiên hạ sẽ đại loạn.

Đinh Hỷ nói:

- Ngao cò đánh nhau, ngư ông thủ lợi.

Đặng Định Hầu nói:

- Có điều muốn làm ngư ông, cũng không phải là chuyện đơn giản.

Đinh Hỷ nói:

- Đúng vậy.

Đặng Định Hầu nói:

- Ngươi xem ai có đủ tư cách làm được ngư ông?

Đinh Hỷ nói:

- Thanh Long hội.

Đặng Định Hầu thở ra hỏi:

- Chỉ có Thanh Long hội thôi sao?

Ánh mắt của Đinh Hỷ loang loáng, y hỏi lại:

- Có phải ông đang muốn nói, chỉ có Bách Lý Trường Thanh là có đủ tư cách nhen nhúm trận lửa này lên?

Đặng Định Hầu không trực tiếp trả lời vào câu hỏi, y than thở:

- Xem ra đây quả thật là một trận lửa khổng lồ, ai ai cũng sẽ bị cháy đen mày đen mặt, trừ phị..

Đinh Hỷ xen vào:

- Trừ phi chúng ta có thể truy tìm ra được tên hung thủ thiên tài ấy.

Đặng Định Hầu gật gật đầu nói:

- Ta vẫn còn nghĩ, người giết lão Vương là người giết Vạn Thông và Nhạc Lân.

Đinh Hỷ nói:

- Vì vậy, tên gian tế trong bọn của ông cũng là hắn.

Đặng Định Hầu nói:

- Cái chết của lão Vương, nhất định là có liên hệ rất mật thiết với chuyện này, lão ta kiên quyết không tham dự vào liên minh tiêu cuộc, nhất định có nguyên do gì đặc biệt.

Đinh Hỷ nói:

- Đây là lối suy nghĩ của ông, không phải của tôi.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ngươi nghĩ thế nào?

Đinh Hỷ hững hờ nói:

- Tôi chỉ bất quá là một tên vô danh tiểu tốt thế thôi, tùy tiện nghĩ sao cũng không quan hệ gì.

Đặng Định Hầu nói:

- Có quan hệ.

Đinh Hỷ nói:

- Sao?

Đặng Định Hầu nhìn y lom lom nói:

- Bởi vì ta cảm thấy được, trong lòng ngươi có ẩn tàng bí mật gì đó rất nhiều, nếu ngươi không chịu nói ra, chuyện này nhất định sẽ không có ngày trở thành rõ ràng minh bạch.

Ánh mắt của y cũng biến thành bén nhọn như hai quả trùy.

Đinh Hỷ bật cười.

Không phải là nụ cười như quả trùy, mà là nụ cười thân thiết làm cho người ta vui thích.

... Trùy đụng phải trùy, sẽ không khỏi nảy lửa lên.

... Nhưng cái mỉm cười làm cho người ta vui thích của y, ngay cả trùy cũng đâm không vào.

Đặng Định Hầu cũng bật cười, y bỗng nhiên đổi qua chuyện khác, y hỏi:

- Ngươi có biết chỗ khả ái nhất của ngươi ở đâu không?

Đinh Hỷ lắc lắc đầu.

Đặng Định Hầu nói:

- Ở cặp mắt.

Đinh Hỷ đang dụi mắt.

Đặng Định Hầu lại hỏi:

- Ngươi có biết cặp mắt của ngươi tại sao lại khả ái nhất không?

Đinh Hỷ hỏi lại:

- Ông nghĩ là tại sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Tại vì cặp mắt của ngươi không biết nói dối, chỉ cần ngươi nói dối, cặp mắt của ngươi sẽ biến thành ra đặc biệt, thành ra kỳ quái.

Đinh Hỷ hỏi:

- Ông đã thấy rồi à?

Đặng Định Hầu nói:

- Ta thấy đã ba bốn lần.

Đinh Hỷ nói:

- Thế à?

Đặng Định Hầu nói:

- Chỉ cần ngươi đề cập đến Vương đại tiểu thơ, cặp mắt của ngươi biến thành kỳ quái.

Đinh Hỷ nói:

- Thế à?

Đặng Định Hầu nói:

- Ngươi nhìn cô ta vẽ gò núi xanh xanh ấy, cặp mắt cũng biến thành như vậy.

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì trong lòng tôi tuy thích cô ta, ngoài miệng thì cố ý chê bai; bởi vì rõ ràng là tôi biết cái chỗ gò núi xanh xanh đó, tôi lại cố ý không biết.

Đặng Định Hầu nói:

- Không sai tý nào.

Đinh Hỷ lại cười phì lên.

Đặng Định Hầu nói:

- Còn nữa. Lúc ngươi phát hiện người khác lừa dối ngươi, cặp mắt cũng biến thành kỳ quái như vậy.

Đinh Hỷ hỏi:

- Ông đã thấy rồi à?

Đặng Định Hầu nói:

- Ta thấy hai lần.

Đinh Hỷ hỏi:

- Hai lần nào?

Đặng Định Hầu nói:

- Lúc Tô Tiểu Ba bỏ đi, ngươi lấy ánh mắt đó nhìn theo.

Đinh Hỷ hỏi:

- Ông cho là tôi nghi ngờ y chuyện gì?

Đặng Định Hầu nói:

- Không chừng y mới là kẻ gian tế trên Ngạ Hổ Cương, Vạn Thông chỉ bất quá bị y lợi dụng thế thôi, vì vậy sau đó bị giết đi bịt miệng. Nhạc Lân phát hiện ra bí mật của y, mới trói y bỏ vào địa lao. Tuy ngươi cứu y, đến lúc y về đến Ngạ Hổ Cương, chưa chắc y sẽ nói thật.

Đinh Hỷ rốt cuộc thở ra nói:

- Y mà nói láo, quả thật có thể nói người chết thành sống lại, người sống thành người chết.

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vậy ta không hiểu.

Đinh Hỷ hỏi:

- Ông không hiểu chuyện gì?

Đặng Định Hầu nói:

-Rõ ràng là ngươi nghi ngờ y, tại sao lại thả y ra?

Đinh Hỷ hỏi lại:

- Ông nghĩ sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Có phải vì ngươi muốn lợi dụng y, tìm tới kẻ hung thủ thiên tài đó? Bởi vì y vốn là một đường dây sống sờ sờ đó?

Đinh Hỷ lại thở ra nói:

- Trong bụng tôi nghĩ sao, xem ra ông còn hiểu rõ hơn cả chính tôi.

Đặng Định Hầu cười cười nói:

- Còn thêm một lần ta thấy nét mặt kỳ quái của ngươi, là ở Hạnh Hoa Thôn, trong căn phòng Tiểu Mã đang dưỡng thương.

Đinh Hỷ hỏi:

- Không lẽ lúc đó tôi cũng nhìn y cái kiểu kỳ quái đó?

Đặng Định Hầu gật gật đầu nói:

- Lúc đó chắc là ngươi thấy y có chỗ không được thành thật lắm.

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì y bỗng biến thành ra thật thà, nằm yên trên giường không lộn xộn gì cả.

Đặng Định Hầu cười nói:

- Không những vậy, ngồi nói chuyện với chúng ta cả nửa ngày, ngay cả một câu "con mẹ nó" cũng không nghe nói.

Đinh Hỷ thở dài nói:

- Giang sơn dễ đổi, bản tính khó thay, một người mà biến đổi tính tình như vậy, ít nhiều gì cũng có cái tật gì đó.

Đặng Định Hầu nói:

- Ngươi phát hiện y chạy theo Đổ Nhược Lâm, tuy tức giận, nhưng không có tý gì sốt ruột.

Đinh Hỷ nghinh mặt lên lạnh lùng nói:

- Đây là chính y tình nguyện như vậy, tại sao tôi lại phải nóng ruột?

Đặng Định Hầu nói:

- Lúc ngươi gặp Vương đại tiểu thơ, ngươi cũng chẳng hỏi gì đến chuyện đó.

Đinh Hỷ nói:

- Cô ta chẳng đề cập tới, tại sao tôi phải nói?

Đặng Định Hầu nói:

- Cô ta thật tình nên nói chuyện đó với ngươi, ngươi cũng nên hỏi cô ta chuyện đó, tại sao hai người lại không ai đề cập tới?

Đinh Hỷ bỗng cười nhạt nói:

- Cô ta không hỏi, không chừng bởi vì cô ta chẳng cần phải hỏi.

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì Tiểu Mã ở đó?

Đinh Hỷ nói:

- Hừ.

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì tuy tính tình của y bướng bỉnh, trái tim của y lại mềm xèo, nếu Vương đại tiểu thơ nhờ

Đổ Nhược Lâm lại nhờ y giúp đỡ, y nhất định sẽ không từ chối.

Đinh Hỷ nói:

- Y đã tự mình đi làm kẻ ngu xuẩn, tôi hà tất phải lo gì cho mệt.

Đặng Định Hầu cười nói:

- Phải có vài người đi làm chuyện ngu xuẩn chứ, thế giới này ai cũng thông minh, không phải là quá chán phèo sao?

Đinh Hỷ cười nói:

- Chỉ tiếc là dạo sau này, người chân chính ngu xuẩn càng lúc càng thấy ít đi.

Đặng Định Hầu cười nói:

- Ít nhất ta cũng không thể tự xưng mình là kẻ ngu xuẩn.

Đinh Hỷ nói:

- Ông không ngu, Vương đại tiểu thơ cũng không ngu.

Đặng Định Hầu nói:

- Sao?

Đinh Hỷ nói:

- Dĩ nhiên là tôi biết cái gò núi xanh xanh ấy ở đâu, ông thấy được tôi đang nói dối, cô ta sao còn không thấy được?

Đặng Định Hầu nói:

- Nhưng không thấy cô ta hỏi nà theo.

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì cô ta đâu cần phải hỏi.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tại sao?

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì cô ta đã biết nơi đó là đâu rồi.

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì ngươi không nói, Tiểu Mã nhất định sẽ nói cho cô ta biết.

Đinh Hỷ nói:

- Hừ.

Đặng Định Hầu nói:

- Dù Tiểu Mã có là người ngu xuẩn đi nữa, chắc y cũng nhìn ra được đó là Ngạ Hổ Cương.

Đinh Hỷ bỗng nhiên vung roi lên, đánh mạnh vào mông ngựa.

Thật tình y muốn đánh cho Tiểu Mã một trận đòn, thành ra y đành phải lấy con ngựa kéo xe thế vào đó.

Con ngựa kéo xe cũng phẫn nộ cả lên, hý một tiếng dài, xông vào khu rừng thưa bên cạnh, không chịu đi thêm một bước.

Đinh Hỷ bèn ngừng xe lại đó.

Y chầm chậm xuống xe, cuộn roi ngựa lại, treo lên cành cây, miệng lẩm bẩm:

- Một người đã muốn làm kẻ ngu thì cứ để cho y làm; ngựa mà đã quyết tâm không chịu đi thì cứ để cho nó ngừng.

Đặng Định Hầu nhìn nhìn y, bỗng cười lên một tiếng:

- Không chừng ngươi đã tính nghỉ ngơi lại đây.

Đinh Hỷ nói:

- Sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Có một số người làm chuyện gì cũng phải lòng vòng, rõ ràng là chuyện muốn làm, nhưng thà y tốn sức gấp mấy lần, nhường cho người khác làm giùm y.

Đinh Hỷ nói:

- Những người đó có tật gì chắc.

Đặng Định Hầu nói:

- Không có lấy một cái tật.

Đinh Hỷ nói:

- Vậy thì tại sao họ làm vậy?

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì y làm nhiều chuyện chỉ có kẻ ngu mới làm, y không muốn để người khác thấy mình là kẻ ngu có hảo tâm, thà người khác cho mình là kẻ tàn bạo còn hơn.

Đinh Hỷ hỏi:

- Ông cho tôi là hạng người đó?

Đặng Định Hầu nói:

- Không sai tý nào.

Đinh Hỷ hỏi:

- Tôi sợ Ông nghĩ tôi là kẻ ngu sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Ngươi cũng sợ ta hỏi ngươi, trong thành có ít nhất bảy tám chục căn khách sạn lớn có nhỏ có, tại sao ngươi không lại, mà cứ đến cái chỗ quỹ quái này để chịu khổ?

Đinh Hỷ nói:

- Hình như ông không hỏi tới?

Đặng Định Hầu nói:

- Ta chẳng cần phải hỏi.

Đinh Hỷ nói:

- Sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì ta biết, muốn đến Ngạ Hổ Cương, phải đi qua con đường này.

Đinh Hỷ hỏi:

- Ông còn biết gì nữa?

Đặng Định Hầu nói:

- Ta còn biết, ngươi tính đúng là Vương đại tiểu thơ và Tiểu Mã sẽ lại Ngạ Hổ Cương, bọn họ đều là những người nóng nảy, không chừng tối nay đã bắt đầu khởi hành.

Đinh Hỷ nói:

- Vì vậy, tôi ở nơi này chờ.

Đặng Định Hầu cười nói:

- Nếu có ai khác đòi làm kẻ ngu, không chừng ngươi cũng để người ta làm, nhưng Tiểu Mã không phải là ai xa lạ, y là bạn của ngươi, y là huynh đệ của ngươi.

Y mỉm cười, cầm lấy cây roi treo trên cây nói tiếp:

- Đợi y đến đây, ngươi có lấy cây roi này quấn vào cổ y không?

Đinh Hỷ nhìn y, bỗng nhiên cũng cười theo nói:

- Tôi chỉ muốn hỏi ông một câu thôi.

Đặng Định Hầu nói:

- Ngươi hỏi đi.

Đinh Hỷ hỏi:

- Ông nghĩ ông là cái thứ gì? Ông là con sâu trong bụng tôi chăng?

Đặng Định Hầu muốn cười, nhưng y không cười.

Gió từ xa truyền lại tiếng xe ngựa đang chạy, tiếng động còn rất nhỏ, cổ xe còn cách rất xa.

Đinh Hỷ đã xông ra khỏi rừng, nằm phục xuống vệ đường, áp tai xuống mặt đất.

Đặng Định Hầu cũng theo ra, hạ giọng hỏi y:

- Có phải bọn họ đang lại đây?

Đinh Hỷ nói:

- Không phải.

Đặng Định Hầu vội vã hỏi:

- Sao ngươi biết không phải?

Đinh Hỷ nói:

- Cổ xe trống rỗng, trong xe không có người.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ngươi nghe ra được sao?

Đinh Hỷ nói:

- Ừ.

Đặng Định Hầu thở ra nói:

- Thì ra lỗ tai của ngươi còn thính hơn cả Vương đại tiểu thơ.

Tiếng xe bỗng lại gần, nghe phảng phất có tiếng roi ngựa đang đánh.

Nếu đã là cổ xe không, tại sao lại đi gấp rút như vậy?

Đinh Hỷ bỗng nói:

- Trong xe tuy không có người, nhưng có chở một thứ đồ rất nặng.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Nặng bao nhiêu?

Đinh Hỷ nói:

- Nặng chừng bảy tám chục cân.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Sao ngươi biết đó không phải là người?

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì người sẽ không đi đụng đầu vào nóc xe như vậy.

Tai của y còn chưa rời khỏi mặt đất, nghe được có thứ đồ đang đụng vào nóc xe không ngớt.

Một thứ đồ nặng bảy tám chục cân, đụng được tới nóc xe.

Đặng Định Hầu sáng mắt lên:

- Không lẽ là Bá Vương thương?

Đinh Hỷ nói:

- Rất có thể.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Người đánh xe không lẽ là Vương đại tiểu thơ?

Đinh Hỷ không mở miệng ra.

Y đã thấy cổ xe lớn đen xì, trong màn đêm chạy như bay lại, người đánh xe mặc áo đen, trên đầu đội chiếc mũ làm bằng cỏ tranh.

Nếu người này là Vương đại tiểu thơ, cô làm như vậy, ắt hẳn không phải là không có lý do.

Hành động của cô phải cần bí mật, nhất định không thể để đối phương phát hiện hành tung của mình, vì vậy tuy gấp rút phải đi, nhưng vẫn không cưỡi ngựa, ngựa tuy nhanh hơn xe, nhưng không có chỗ đem theo cây Bá Vương thương.

... Tại sao Tiểu Mã không có ở đó?

... Có phải bọn họ đã ước hẹn sẵn gặp nhau ở phía trước?

Đặng Định Hầu càng hạ giọng xuống hỏi khẽ:

- Chúng ta đi theo xem thử được không?

Đinh Hỷ lạnh lùng nói:

- Có gì mà xem?

Đặng Định Hầu nói:

- Ngươi không đi, ta đi.

Bấy giờ cổ xe đã chạy như bay lại, kẻ đánh xe vì vội vã đi đường, chẳng chú ý gì đến chung quanh.

Đặng Định Hầu rùn người xuống, đã như mủi tên bắn vụt ra.

Đặng Định Hầu búng người một vòng, một bàn tay đã nhẹ nhàng chụp lấy càng xe phía sau, giống như một chiếc lá treo tòn teng theo xe.

Cổ xe xông về phía trước mười trượng, chớp mắt đã biến vào trong đêm tối, Đặng Định Hầu hình như còn đang hướng về phía Đinh Hỷ vẫy vẫy tay.

Đinh Hỷ đưa mắt nhìn theo cổ xe biến đi, bỗng thở ra một hơi, lẩm bẩm:

- Giả như có người phía trước cũng đang áp tai nghe động tĩnh, nhất định họ sẽ lấy làm kỳ quái, rõ ràng là cổ xe không, tại sao bây giờ lại có thêm một người nữa?

Y thả người xuống, nằm trên mặt đất, yên lặng nhìn sao đêm đang lấp lánh trên bầu trời.

Ánh sao chiếu trong mắt y, ánh mắt y quả thật chứa chấp bao nhiêu là bí mật.

Trong bóng đêm ở phía trước, quả thật có người cũng giống như y, đang áp tai xuống mặt đường nghe ngóng.

Gương mặt của y bơ bơ bạch bạch, nhìn kỹ, sẽ thấy y đang mang mặt nạ.

Ngoài ra còn có một người cũng đang nằm phục không động đậy bên cạnh, trừ tiếng xe đang chạy đàng xa, bốn bề chỉ có nghe tiếng thở của hai người, trong đó có một người hơi thở hơi gấp rút.

- Kỳ quái.

Người áo đen mang mặc nạ bỗng nói:

- Rõ ràng là cổ xe không, tại sao bây giờ lại có thêm một người nữa?

- Có phải có người lên xe giữa đường?

- Nhưng xe chạy có ngừng đâu.

- Không chừng y len lén nhảy lên, không chừng người đánh xe còn không biết đã có thêm một người nữa.

Người này lúc nhìn đồng bạn, thần sắc lộ vẻ sợ hãi và cung kính, cặp mắt linh động giảo hoạt, liếc qua liếc lại không ngừng, rõ ràng là Tô Tiểu Ba chứ còn ai.

Người đồng bạn của y là ai?

Tô Tiểu Ba nói:

- Nếu quả thật người này nhảy lên xe mà người đánh xe không hay biết gì, khinh công của y nhất định là không kém cỏi, không chừng đó là Đinh Hỷ.

Người áo đen mang mặc nạ cười nhạt một tiếng nói:

- Các ngươi hai người đều đáng chết cả.

Tô Tiểu Ba đần mặt ra, y biến hẳn sắc mặt nói:

- Hai... hai người chúng tôi?

Người mặc áo đen lạnh lùng nói:

- Ngươi thì nói nhiều, hắn thì nhiều chuyện.

Tô Tiểu Ba lập tức câm miệng lại, sợ quá không dám thở mạnh.

Hơi thở của người áo đen ra vẻ cấp xúc, y bỗng lấy từ trong người ra một bình ngọc, đổ ra một viên thuốc màu đen, nuốc vào trong họng.

... Bình ngọc vừa mở ra, lập tức có mùi thuốc bay vào trong gió.

... Không lẽ người này quả thật là Bách Lý Trường Thanh?

... Không lẽ Bách Lý Trường Thanh quả thật là hung thủ giết người?

Cổ xe chạy gần lại.

Người áo đen nhắm chặt mắt lại, rồi mở ra, ánh mắt sáng rực tứ phía, y bỗng hỏi:

- Ngươi có đem theo ám khí không?

Tô Tiểu Ba gật gật đầu.

Người áo đen nói:

- Lấy ám khí của ngươi nhắm vào ngựa mà phóng vào, ta đối phó hai người kia.

Tô Tiểu Ba lại gật gật đầu.

Y vẫn còn chưa dám mở miệng ra, người áo đen mới nói nhè nhẹ một câu, còn hữu hiệu hơn cả quân lệnh phát ra ngoài sa trường.

Người áo đen loang loáng cặp mắt, cười nhạt nói:

- Bất kể tên nào lại đây, đã lại là phải chết.

... Nếu lại đây không phải là người y muốn giết?

Y chẳng thèm để ý.

Y giết lầm người cũng chẳng sao, người khác chết hay sống, trước giờ y không hề để vào trong lòng.

Xe ngựa chạy gấp rút, gió lạnh thổi vào mặt.

Đặng Định Hầu đeo nhẹ nhàng sau xe, rất thỏa mãn với thân thủ của mình.

Y lấy vợ cũng đã lâu năm, vợ của y eo nhỏ đùi dài, là một người đàn bà rất nhiệt tình, qua bao nhiêu năm ân ái, vợ chồng rất hòa hợp với nhau, y trước giờ rất hài lòng với vợ mình.

Có điều, dàn bà sinh con xong, tình huống có chỗ khác đi.

Vì vậy mấy năm gần đây, y ít khi ngủ ở nhà, đàn bà bên ngoài đại khái chìu chuộng hơn là bà vợ

trong nhà, lại trẻ hơn nữa.

Về phương diện đó, y vốn rất nổi danh.

Ông trời cũng có vẻ rất chiếu cố đến y, bảy tám năm sinh hoạt hoang đường như vậy, thể lực của y cũng còn rất khá, phản ứng vẫn còn nhạy bén như thuở nào, thân thủ vẫn còn nhanh nhẹn như thuở nào, xem ra y vẫn còn là một người trẻ trung.

Bà vợ của y eo lưng đã có bề lớn ra rất nhiều, một người đàn bà sinh hoạt không được hài lòng cho lắm, thường thường sẽ hay "ăn" để phát tiết.

Tính tình bà ta cũng càng lúc càng nóng nảy, bởi vì không có chuyện gì có thể thay thế được chồng mình. Tuy bà ta ăn ngon, mặc đẹp, trong lòng luôn luôn có chỗ sầu khổ không có nơi phát tiết.

Nghĩ đến ân ái nồng nhiệt của những ngày mới tân hôn, y bỗng cảm thấy có điều không phải với bà vợ. Y quyết định lần này trở về nhà, nhất định sẽ ở lâu thêm mấy ngày, cũng không chừng sinh thêm một đứa con trai nữa.

Cổ xe rung động một cái, y bỗng nhiên từ trong mộng sực tỉnh, bất giác bật cười.

- Giờ phút này, tại sao mình lại đi nghĩ đến chuyện như vậy?

Tại sao người ta trong những tình huống kỳ quái, lại đi nghĩ đến những chuyện không nên nghĩ?

Chuyện gì làm y liên tưởng đến bà vợ? Có phải là vì bà vợ của y cũng quê ở Mân Nam?

Nút Thắc, Mở Không Ra

Mười ba tháng năm, ngày cúng tế Thiên Đế.

Y còn có một người bạn sinh nhật cũng vào ngày đó, hình như y vô tình nghe nói đến.

Người bạn đó là ai?

Đồng tử của Đặng Định Hầu thu nhỏ lại, y bỗng nhớ ra một chuyện.

Chính ngay lúc đó, con ngựa kéo xe bỗng hý lên một tiếng dài thê thảm, chạy sầm vào một bên đường.

Xe ngựa đổ ầm xuống.

Đặng Định Hầu nhấn hai bàn tay xuống, người y tung lên trên không.

Trong bụi rậm bên vệ đường, có một tia sáng lóe lên bắn vào bụng con ngựa đang nằm lăn ra đó.

Còn có một người nữa cũng từ trong bụi rậm xông ra, thân pháp của y còn nhanh hơn cả ám khí.

Chỉ nghe người đánh xe la lên:

- Đúng là ngươi, ta biết ngay, ngươi sẽ lại tìm ta.

Giọng nói lanh lãnh, quả nhiên là giọng của Vương đại tiểu thơ.

Cô xông lại kéo cửa xe, tính lấy cây Bá Vương Thương ra, người mặc áo đen đã ở trên cao nhảy xuống chồm lại chỗ cô.

Đặng Định Hầu đáng lý ra có thể thừa cơ hội đó bỏ chạy, mục tiêu của người áo đen không phải là y.

Nhưng y không bỏ chạy.

Y không thể lấy mắt nhìn Vương đại tiểu thơ bị giết chết dưới tay người này, y nhất định phải kéo mặt nạ của người này ra.

Người áo đen đang từ trên cao đánh xuống, như con chim ưng vồ mồi, Vương đại tiểu thơ không có tý cơ hội ngay cả để tránh né, đở gạt.

Một cú trí mạng, không để sống sót.

Người áo đen hai bàn tay vừa chạm tới đầu tóc của cô, bỗng nghe vù lên một tiếng, một luồng kình phong từ một bên xô lại.

Thiếu Lâm Thần quyền!

Nghe nói thứ quyền pháp này luyện đến mức lư hỏa thuần thanh, ở ngoài trăm bước cũng lấy được mạng người như chơi.

Thần quyền của Đặng Định Hầu tuy chưa đến mức đó, nhưng một quyền đánh ra, oai lực kinh hồn đủ mười phần.

Người mặc áo đen đành phải né tránh đường quyền đó, chiêu thức tuy thu lại, dư lực còn chưa hết.

Vương đại tiểu thơ bị chưởng phong của y đụng tới, bình lên một tiếng té vào cổ xe, cơ hồ muốn ngất ngay ở đó.

May mà Đặng Định Hầu đã đứng chặn trước mặt cô.

Người áo đen cười nhạt nói:

- Chà, bảo vệ người đẹp giỏi quá ha, ta sẽ thành toàn luôn cho hai ngươi, chết chung một chỗ.

Giọng của y ấm ớ đê trầm, hiển nhiên đang cố ý ép giọng mình như vậy.

Có phải y sợ Đặng Định Hầu nhận ra giọng nói của mình chăng?

Đặng Định Hầu bỗng nhiên cười lên một tiếng nói:

- Ta khuyên ngươi tốt nhất là đừng xuất thủ.

Người áo đen hỏi:

- Tại sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Tại vì ta biết ngươi nhất định biết ta. Ta cũng nhất định có biết ngươi, vì vậy, chỉ cần ngươi xuất thủ, ta sẽ nhận ra ngươi là ai ngay.

Người áo đen cười nhạt nói:

- Ngươi thử thử xem.

Bốn tiếng ấy vừa nói xong, y đã công ra hai chiêu liên tiếp, Đặng Định Hầu vừa tránh né, hoàn lại một chiêu, y đã công ra tiếp ba chiêu.

Lối xuất thủ của y không những lẹ làng ác độc, biến hoá kỳ ngụy, đánh ra năm chiêu, dùng năm thứ vũ công không đồng môn phái.

Y công một chiêu đầu, năm ngón tay khoằm khoằm như ưng trảo, sử chiêu Đại Ưng Trảo Công của Hoài Nam Vương gia.

Chiêu đó còn chưa sử hết, thân hình của y đã xoay ngang lại, chiêu kế đã biến thành Thất Thập Nhị Lộ Tiểu Cầm Nả Thủ của phái Vũ Đương.

Đặng Định Hầu hoàn lại một chiêu, hai bàn tay của y bỗng vụt ra, vừa gạt vừa đánh, chính là sát thủ Liệt Mã Phân Tu của Nhạc gia, cũng cùng trong khoảnh khắc đó, y đá ra một cú Tảo Đường

Thoái của Bắc phái.

Chiêu thức lẹ làng đó bỗng biến thành Quải Tử Uyên Ương Thoái, sau đó y bỗng rùn lưng xuống tọa mã, hai nắm quyền rít gió đánh vào giữa ngực địch thủ, chính là chiêu thức giữ nhà của Đặng Định Hầu, Thiếu Lâm Thần Quyền.

Những chiêu thức đó, biến hóa thật là kỳ ảo đẹp mắt, làm cho người ta nhìn muốn loạn cả mắt.

Người áo đen lạnh lùng hỏi:

- Ngươi thử nhìn xem ta là ai?

Đặng Định Hầu nhìn không ra.

Y chỉ nhìn ra được một chuyện, một chuyện thật đáng sợ vô cùng... y thật tình cũng không phải là đối thủ của người này.

Thần Quyền Tiểu Gia Cát tung hoành trong giang hồ lầu năm, bao nhiêu kẻ lợi hại tới đâu y đều gặp qua, đây không phải là lần đầu tiên y cảm thấy vũ nghệ của mình không bằng người khác.

Thiếu Lâm Thần Quyền đi theo đường dương cương, chỉ dựa vào một khẩu khí, mà hiện tại, khí lực của y đã suy, quyền lực cũng yếu hẳn.

Người áo đen biến đổi chiêu thức, sử dụng Cách không chưởng của Bắc phái hỗn hợp với Đại Khai Bài thủ.

Đây là một thứ chưởng pháp cương liệt oai mãnh nhất trong các loại chưởng pháp.

Y dùng cương khắc cương, dùng mạnh đánh mạnh, chỉ trong bảy chiêu, Đặng Định Hầu đã bị bức vào tử địa.

Bánh xe còn đang chuyển động không ngừng, ngựa đã ngừng kêu hý, Vương đại tiểu thơ đang kéo hoài vẫn kéo không ra cây thương của cô.

Bỗng nghe rắc một tiếng, bánh xe đang quay bị đánh nát bấy, tiếp theo đó, cách một tiếng nữa, hình như là tiếng động khớp xương bị gãy.

Vương đại tiểu thơ quay đầu lại nhìn, mới phát hiện ra, một cánh tay của Đặng Định Hầu đã nhấc không lên nổi.

Người mặc áo đen xuất thủ càng hung bạo, càng ác độc, y đã quyết tâm không để mạng nào sống sót.

Vương đại tiểu thơ mồ hôi đổ ra đầm đìa trên mặt, cô vẫn còn chưa rút được ra cây Bá Thương thương, không biết nó đang mắc kẹt vào chỗ nào trong xe.

Xương cùi chỏ của Đặng Định Hầu đã bị chưởng phong của đối phương đánh trúng, đau muốn đổ cả mồ hôi hột.

Cái thứ thống khổ kịch liệt ấy ngược lại thích khích làm cho y phấn khởi lên, càng làm cho y tỉnh táo hơn.

Y đánh ra chỉ bằng một tay mà còn hữu hiệu hơn cả hai tay.

Thanh danh của y vốn từ mồ hôi xương máu tính mạng của y tạo ra, dĩ nhiên y không thể ngã xuống dễ dàng như vậy.

Chỉ cần còn sống đó, y nhất định không thể ngã xuống.

Chính ngay lúc đó, trong bóng đêm bỗng có một tia hàn quang như sao xẹt bay lại.

Người áo đen quay ngang người, cái vật như sao xẹt đó bay lướt qua phập một tiếng cắm vào trên thành xe, chính là một thanh đoản kiếm, một thanh kiếm bén ngót và cực nhỏ, sáng chói rực rỡ.

Đặng Định Hầu lập tức thở phào một hơi, phấn sức đánh ra hai quyền.

Người áo đen bỗng tung người lên, lộn một vòng nhảy ra ngoài.

Chính ngay lúc đó, lại thấy hàn quang lóe lên, Vương đại tiểu thơ đã rút ra được cây Bá Vương thương.

Đặng Định Hầu xoay tay lại, thừa cái thế của cô đang rút cây thương, chụp cán thương ném mạnh ra ngoài.

Cây Bá Vương thương dài một trượng ba thước, nặng bảy mươi ba cân, xé gió bay ra, oai lực cực kỳ khủng khiếp.

Chỉ thấy người áo đen lộn người một vòng, bỗng xoay ngược tay lại chụp vào cán thương, tá lực đả lực, đẩy nhẹ xuống đất.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, một người đã bị cây thương đóng cứng xuống mặt đất.

Người áo đen dựa vào thế đi xuống của cây thương, ấn vào cán thương bật người lên, lộn thêm mấy vòng nữa, đã ra xa mười trượng, thân hình búng lên cái nữa đã biến mất ở sau mấy cây cổ thụ ngoài xa.

Đặng Định Hầu nhìn muốn đần cả mặt ra.

Tuy Thiếu Lâm không lấy khinh công làm sở trường, chính y lại rất thích môn khinh công.

Khinh công thân pháp của y từ người khác truyền thụ cho, về phương diện đó, y vốn rất tự phụ, cho rằng ít có tay nào trong giang hồ sánh kịp được với mình.

Có điều hiện tại, y so sánh mình với người áo đen, nếu người này là chim ưng đang bay, y chỉ bất quá là con chim sẻ.

Cho đến bây giờ, y mới phát hiện ra, quả thật mình nên đi về nhà luyện vũ công thêm ít hôm.

Y bỏ công phu ra quanh quẫn bên đàn bà có vẻ hơi nhiều.

Chính lúc y đang cảm thấy mình nên xa lánh đàn bà tý đỉnh, đã có người đàn bà đang chạy lại đỡ lấy y.

Bàn tay của Vương đại tiểu thơ tuy lạnh ngắt, nhưng giọng nói của cô rất ôn nhu:

- Ông bị thương có nặng lắm không?

Đặng Định Hầu cười khổ lắc lắc đầu.

Có những người số mạng chạy cách nào cũng không khỏi được đàn bà, dù y có không đi tìm họ, họ cũng tìm lại y.

Y thở ra trong bụng, bỗng hỏi:

- Đinh Hỷ đâu?

Vương đại tiểu thơ ngẫn người ra hỏi:

- Y có lại sao?

Đặng Định Hầu chẳng cần phải trả lời, y đã thấy Đinh Hỷ đang chầm chậm từ trong bóng tối bước ra.

Vương đại tiểu thơ nhìn nhìn y, rồi lại nhìn nhìn thanh đoản kiếm đang cắm trên cổ xe:

- Đây là thanh kiếm của anh?

Đinh Hỷ nói:

- Ừ.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Gã mặc áo đen lúc nãy hình như nhận ra được thanh đoản kiếm của anh.

Đinh Hỷ nói:

- Sao?

Ánh mắt của Vương đại tiểu thơ loang loáng, cô nhìn chăm chăm vào y nói:

- Có phải hắn cũng biết mặt anh?

Đinh Hỷ hững hờ nói:

- Tôi chẳng biết y có biết tôi không, nhưng tôi không nhận ra y.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Anh có thấy hắn rõ ràng ra sao đâu mà nói không nhận ra được hắn?

Đinh Hỷ nghinh mặt lên lạnh lùng nói:

- Sao cô biết tôi không nhìn rõ ràng?

Vương đại tiểu thơ đảo quanh tròng mắt, cô bỗng cười lên một tiếng, nói:

- Không chừng anh quả thật nhìn hắn rõ ràng hơn chúng tôi, lúc nãy hắn đào tẩu qua chỗ anh mà.

Đinh Hỷ lắc đầu nói:

- Hừ.

Vương đại tiểu thơ bỗng sa sầm nét mặt hỏi:

- Lúc nãy hắn đã bỏ chạy qua chỗ anh, tại sao anh không chặn hắn lại?

Đinh Hỷ lạnh lùng nói:

- Bởi vì cây Bá Vương thương của các người đã giúp hắn mở đường rồi.

Vương đại tiểu thơ thốt không ra lời.

Đinh Hỷ bước lại, rút cây Bá Vương thương ra, bỗng cười nhạt nói:

- Y quả thật phải nên cám ơn các người, đáng lý ra y chẳng có thì giờ làm chuyện giết người bịt miệng, các người đã kịp thời tống cây thương lại cho y.

Đặng Định Hầu ho khẻ lên hai tiếng, cười khổ hỏi:

- Y giết ai vậy?

Đinh Hỷ nói:

- Tô Tiểu Ba.

Đặng Định Hầu thở ra, nói:

- Ngươi quả thật không nhìn lầm, Tô Tiểu Ba đã quán thông với người này.

Đinh Hỷ lại chầm chậm bước tới, nhổ cây kiếm trên cổ xe ra.

Đặng Định Hầu nói:

- Đây quả thật là một thanh kiếm báu.

Y còn muốn nhìn nhìn thêm, thì chẳng còn thấy nó đâu.

Đinh Hỷ trở ngược tay, thanh kiếm bỗng chui tọt mất tiêu vào ống tay áo của y.

Đặng Định Hầu nói:

- Lúc nãy ngươi phóng thanh kiếm lại, tuy không muốn làm hại ai, nhưng dọa cho người ta sợ quá chạy mất.

Đinh Hỷ hỏi:

- Sao ông biết cú phóng đó không làm hại gì ai?

Đặng Định Hầu cười cười nói:

- Thanh kiếm cắm vào thành xe, chỉ lút sâu có hai tấc.

Đấy là sự thật, dấu vết trên cổ xe còn sờ sờ ra đó.

Đặng Định Hầu nói:

- Sức cổ tay của ngươi cộng thêm thanh kiếm bén nhọn này, nếu muốn hại người, cú phóng đó, dù là đâm vào đá, ít ra cũng phải đâm vào sâu năm sáu tấc.

Đinh Hỷ lạnh lùng nói:

- Ông chẳng cần phải tâng bốc tài sức của tôi lên như vậy.

Đặng Định Hầu cười cười nói:

- Bất kể ra sao, người áo đen đã bị dọa cho bỏ chạy.

Đinh Hỷ nói:

- Sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Dĩ nhiên không phải y sợ thanh kiếm này, y sợ là sợ ngươi đấy thôi.

Đinh Hỷ hững hờ nói:

- Không chừng y coi bản lãnh của tôi hơi quá cao.

Đặng Định Hầu nói:

- Ít nhất y biết đó là kiếm của ngươi, ít nhất y cũng biết ngươi là một người thế nào, vì vậy y mới bỏ đi.

Đinh Hỷ nhìn y hai ba lần:

- Rốt cuộc ông đang muốn nói gì?

Đặng Định Hầu lại thở ra nói:

- Có những chuyện ta muốn nói ra, chỉ bất quá bây giờ...

Đinh Hỷ hỏi:

- Bây giờ thì sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Bây giờ ta chỉ muốn hỏi ngươi một câu.

Đinh Hỷ nói:

- Tại sao ông không hỏi đi?

Đặng Định Hầu nhìn chăm chăm vào mắt của y:

- Ngươi đang dấu gì trong bụng, tại sao không chịu nói ra?

Đinh Hỷ nói:

- Ông đã biết vậy, tôi còn phải nói làm gì.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ta làm sao biết được?

Đinh Hỷ cười nhạt hỏi:

- Nếu ông đã không biết, ông dựa vào đâu mà nói tôi có chuyện gì dấu trong lòng?

Đặng Định Hầu ngẫn người ra, cười khổ nói:

- Thật ra, trong lòng ta cũng có dấu một chuyện, không muốn nói ra.

Đinh Hỷ nói:

- Sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Ta biết có một người tuy thành danh ngoài Quan ngoại, nhưng y lớn lên ở Mân Nam.

Đinh Hỷ đứng nghe.

Đặng Định Hầu nói:

- Mân Nam là một nơi rất hẻo lánh, người thiếu niên muốn nổi tiếng ở nơi đó, không phải là chuyện dễ, vì vậy bọn họ đi ra khỏi nơi đó lập công danh, có người vào Trung nguyên, có người ra Quan ngoại.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Bọn họ?

Đặng Định Hầu nói:

- Dĩ nhiên là lúc bọn họ cùng nhau ra ngoài lập nghiệp, không phải chỉ có một người mà thôi.

Gương mặt của Vương đại tiểu thơ trắng bệch ra, cô nói:

- Có phải ông nói, cha tôi cũng là một trong những người đó?

Đặng Định Hầu nói:

- Hiện tại ta chỉ nói có một người, y ở Mân Nam, nhưng thành danh ở Quan Ngoại, vì vậy, y và cha cô là bạn bè với nhau.

Gương mặt của Vương đại tiểu thơ lại càng trắng bệch ra, cô nắm chặt bàn tay y hỏi:

- Ông đang nói Bách Lý Trường Thanh?

Đặng Định Hầu gật gật đầu nói:

- Một người đã nổi tiếng rồi, đại khái không muốn đề cập tới những chuyện dĩ vãng không hay ho gì cho lắm, vì vậy chuyện của y và cha cô, trong giang hồ ít có ai hay biết.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Sao ông biết?

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì gia đình bà vợ của tôi, tấu xảo là một nhà vũ lâm thế gia ở Mân Nam, ông bác của bà lúc trước có qua lại với Bách Lý Trường Thanh.

Lúc đề cập đến bà vợ của y, vô tình hay cố ý, y nhè nhẹ buông bàn tay của Vương đại tiểu thơ ra.

Vương đại tiểu thơ không hề chú ý.

Đặng Định Hầu lại nói tiếp:

- Những nhà vũ lâm thế gia ở Mân Nam, đa số đều rất bảo thủ, bởi vì họ đặt nặng quan niệm về quê quán của mình, ngôn ngữ lại không giống người Trung nguyên cho lắm, nên rất ít khi lại Trung nguyên.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Vì vậy chuyện dĩ vãng của Bách Lý Trường Thanh ở Mân Nam, người Trung nguyên rất ít ai biết được.

Đặng Định Hầu nói:

- Có điều bà vợ của tôi có nói qua, ông bác của bà là bạn cũ của Liêu Đông đại hiệp, bà rất lấy làm vinh dự, thậm chí bà còn nhớ được ngày sinh nhật của Bách Lý Trường Thanh.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Thế à? Sao bà ta biết được?

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì ông bác của bà nói cho bà biết, sinh nhật của Bách Lý Trường Thanh cùng một ngày với bà.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Ngày nào?

Đặng Định Hầu nói:

- Mười ba tháng năm.

Những ngôi sao đang lấp lánh trên trời, mặt đất rộng bao la lại càng thêm yên tĩnh, gió đêm thổi qua cây cỏ, nhẹ nhàng như hô hấp của tình nhân.

Đinh Hỷ bỗng nói:

- Tại sao các người không nói gì nữa?

Không có ai phản ứng.

Đinh Hỷ nói:

- Không nói chuyện có nghĩa là, các người đã cho Bách Lý Trường Thanh là kẻ hung thủ thiên tài ấy rồi phải không?

Vương đại tiểu thơ hằn học nói:

- Xem ra hắn còn là một kẻ gian tế đáng chết.

Đặng Định Hầu nói:

- Liên doanh tiêu cuộc của chúng ta nếu tổ chức được thành công, thế lực của Thanh Long Hội sẽ không khỏi bị ảnh hưởng, vì vậy, y bèn đưa bí mật của bọn ta ra cho ngươi biết.

Đinh Hỷ nói:

- Có lý.

Đặng Định Hầu nói:

- Y làm như vậy, không những sẽ phá hoại oai tín của Khai Hoa Ngũ Khuyển Kỳ, mà còn có thể ngồi đó làm ngư ông thủ lợi.

Đinh Hỷ nói:

- Có lý.

Đặng Định Hầu nói:

- Nhưng y không ngờ rằng Đinh Hỷ thông minh cũng có lúc bị thất thủ, kế hoạch lần này đã bị thất bại, y chỉ còn cách phát động lại lần thứ hai.

Đinh Hỷ nói:

- Có lý.

Đặng Định Hầu nói:

- May mà y đã đem thế lực của Thanh Long Hội tiềm nhập vào Ngạ Hổ Cương từ lâu, Ngạ Hổ Cương lại tấu xảo đang tính liên minh các nhóm hắc đạo, y bèn quyết tâm mua chuộc cái tổ chức đó, để đám bằng hữu bọn hắc đạo đánh nhau một trận với Khai Hoa Ngũ Khuyển Kỳ.

Đinh Hỷ nói:

- Có lý.

Đặng Định Hầu nói:

- Chỉ tiếc là bọn huynh đệ trên Ngạ Hổ Cương, còn có những người không nghe lời, y không mua chuộc được những người đó, vì vậy mới giết quách họ luôn để bịt miệng.

Đinh Hỷ nói:

- Có lý.

Đặng Định Hầu nói:

- Sau đó y mới giá họa cho chúng ta, làm cho ngươi không về lại được Ngạ Hổ Cương, bởi vì y vẫn còn có chỗ cố kỵ với gã Đinh Hỷ thông minh.

Đinh Hỷ nói:

- Có lý.

Đặng Định Hầu nói:

- Đại Vương tiêu cuộc kiên quyết không chịu gia nhập Khai Hoa Ngũ Khuyển Kỳ, không chừng chính vì Vương lão gia tử đã biết âm mưu của y, bọn họ lúc còn ở Mân Nam vốn là bạn bè thân thiết với nhau.

Đinh Hỷ nói:

- Có lý.

Đặng Định Hầu nói:

- Nghe nói Thanh Long Hội vốn bắt đầu ở Mân Nam, lúc Vương lão gia tử còn trẻ, không chừng đã từng gia nhập tổ chức của họ.

Đinh Hỷ nói:

- Có lý.

Đặng Định Hầu nói:

- Đợi đến lúc Thanh Long Hội muốn đem thế lực vào Trung Nguyên tiêu cuộc, dĩ nhiên là muốn nhờ Vương lão gia tử giúp dùm họ, nhưng bấy giờ Vương lão gia tử đã nhìn xuyên qua mặt thật của bọn họ, vì vậy tuy bị bọn họ Oai bức dụ dỗ, ông ta vẫn không bị lay động, do đó mới bị chết thảm dưới tay bọn họ.

Đinh Hỷ nói:

- Có lý.

Đặng Định Hầu bật cười nói:

- Ngươi đã nói tới chín câu "có lý" liên tiếp, nhất định đã cho là ta có lý phải không?

Đinh Hỷ cũng bật cười nói:

- Tôi thừa nhận mỗi câu ông nói đều có lý, chỉ tiếc là tôi chẳng thấy có chứng cớ gì cả.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ngươi muốn chứng cớ ra sao?

Đinh Hỷ nói:

- Tùy tiện chứng cớ ra sao cũng được.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Nếu không có chứng cớ, chúng ta không thể xem Bách Lý Trường Thanh là hung thủ sao?

Đinh Hỷ nói:

- Không thể.

Đặng Định Hầu thở ra nói:

- Y là bạn thân của Vương lão gia tử, những năm còn trẻ đã từng quậy ở đất Mân Nam, lộ trình và bí mật của tiêu cuộc chúng ta, chỉ có y là hoàn toàn hay biết, không những vũ công của y cực cao, mà còn từng luyện qua Bách Bộ thần quyền, thậm chí ngay cả binh khí của ngươi sử dụng, y cũng đều biết rõ.

Y than thở một hồi, lại nói:

- Bao nhiêu đó điều kiện, y đều phù hợp vào đó cả, không lẽ như vậy vẫn còn chưa đủ sao?

Đinh Hỷ nói:

- Còn chưa đủ.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tại sao?

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì người có thể phù hợp những điều kiện đó, không phải chỉ có một mình ông ta.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Trừ y ra còn ai nữa?

Đinh Hỷ cười cười nói:

- Ít nhất là còn có ông.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Là sao?

Đinh Hỷ nói:

- Ông cũng là bạn bè của Vương lão gia tử, vợ của ông là người Mân Nam, dĩ nhiên ông đã có qua Mân Nam, bí mật trong tiêu cuộc của các ông, dĩ nhiên là ông đều biết rõ.

Đặng Định Hầu cười khổ nói:

- Không những vậy, ta còn có luyện qua Bách Bộ thần quyền, không những vậy còn đến mức

không dở lắm.

Đinh Hỷ mỉm cười nói:

- Dĩ nhiên tôi biết ông nhất định không phải là hung thủ, chẳng qua tôi chỉ muốn đề tỉnh ông, người phù hợp với bao nhiêu đó điều kiện, không hẳn nhất định là hung thủ.

Đặng Định Hầu nhìn nhìn y, bỗng cười cười nói:

- Ngươi quên mất một điều.

Đinh Hỷ nói:

- Sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Những điều kiện đó, ta không phù hợp hết hoàn toàn, bởi vì cho đến tối hôm qua, trước đó ta chưa hề biết ngươi sử dụng thứ binh khí gì.

Đinh Hỷ không thể phủ nhận chuyện đó.

Đặng Định Hầu nói:

- Dạo sau này danh tiếng của ngươi tuy đã nổi như cồn, nhưng ít kẻ trong giang hồ thấy qua binh khí của ngươi.

Đinh Hỷ cũng không thể phủ nhận chuyện đó.

Quả thật rất ít khi y phải động thủ, giải quyết các vấn đề, thường thường y dùng trí tuệ hơn là thanh kiếm của mình.

Đặng Định Hầu đang nhìn y chăm chăm, bỗng cười lên một tiếng nói:

- Kỳ thực, dĩ nhiên ta cũng biết, ngươi nhất định không phải quán thông với tên hung thủ đó, chẳng quạ..

Đinh Hỷ hỏi:

- Chẳng qua làm sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Ta thấy hình như ngươi biết Bách Lý Trường Thanh thì phải.

Đinh Hỷ hỏi:

- Tại sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì y biết chuyện của ngươi, mà ngươi cũng quan tâm đến chuyện của y.

Vương đại tiểu thơ bỗng cười nhạt nói:

- Không những quan tâm, mà nãy giờ đang biện bạch dùm cho hắn ta, không lẽ...

Đinh Hỷ cũng đang cười nhạt nói:

- Không lẽ các người cho rằng tôi là con của ông ta sao?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Bất kể anh là gì của hắn ta, anh đã muốn biện bạch dùm cho hắn, cũng phải đưa ra chứng cớ.

Đinh Hỷ hỏi:

- Vì vậy, tôi cũng phải theo các người đến Ngạ Hổ Cương?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Bất kể Ngũ Nguyệt Thập Tam có là Bách Lý Trường Thanh hay không, hiện tại hắn đã về lại Ngạ Hổ Cương.

Đinh Hỷ hỏi:

- Vì vậy hiện tại tôi nên theo các người về đó?

Vương đại tiểu thơ rốt cuộc thừa nhận:

- Tôi muốn anh đi ngay bây giờ.

Đinh Hỷ nói:

- Ha ha.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Ha ha nghĩa là sao?

Đinh Hỷ nói:

- Ha ha có nghĩa là, dù cô có nói cách gì, tôi không đi là không đi.

Vương đại tiểu thơ ngẫn người ra. Cô nhìn nhìn Đặng Định Hầu, Đặng Định Hầu cũng chỉ đành nhìn lại cô.

Đinh Hỷ nhẫn nha nói:

- Hai vị còn có cao luận gì nữa không?

Vương đại tiểu thơ nóng ruột quá, ngay cả viền mắt cũng đỏ hồng cả lên, cô bỗng lớn tiếng hỏi:

- Tại sao anh không hỏi tôi, Tiểu Mã bây giờ đang ở đâu?

Đinh Hỷ hỏi lại:

- Tại sao tôi phải hỏi?

Y lạnh lùng nói tiếp:

- Y chẳng phải là một đứa bé, không lẽ còn phải cần một người sáng tối theo y, đút sữa vào miệng y sao?

Vương đại tiểu thơ đã đỏ cả mặt lên, rốt cuộc cô nhịn không nổi nói:

- Nhưng mà, bọn họ đều đã đến Ngạ Hổ Cương, không lẻ anh... anh không nóng ruột tý nào sao?

Đặng Định Hầu đã nóng ruột trước:

- Bọn họ đi lúc nào vậy?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Lúc tôi lại gặp mặt các người, tôi có gọi bọn họ chờ tôi ở trước khách sạn, nào ngờ...

Đặng Định Hầu nói:

- Nào ngờ, lúc cô về lại, bọn họ đã đi trước rồi?

Vương đại tiểu thơ cắn môi gật gật đầu, nói:

- Tiểu Lâm nói cho tôi biết, Tiểu Mã chẳng biết sợ trời, sợ đất, chỉ sợ có mỗi Đinh đại ca của y.

Đặng Định Hầu nói:

- Y biết cô đi tìm Đinh Hỷ, dĩ nhiên không đợi ở đó chờ bị mắng chửi.

Đinh Hỷ sa sầm nét mặt nói:

- Tôi mà muốn mắng ai, người đó chỉ là chính tôi.

Đặng Định Hầu nói:

- Bất kể ra sao, Tiểu Mã vẫn là huynh đệ của ngươi, hiện tại Ngạ Hổ Cương xem ngươi là kẻ phản đồ, dĩ nhiên sẽ không tha cho y.

Đinh Hỷ nói:

- Hừ.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Bọn họ trước khi đi có giao tiền thuê khách sạn và nhắn với người trong khách sạn họ đến Ngạ Hổ Cương trước xem ra sao, bất kể kết quả ra sao, đều sẽ nhắn tin qua lão Sơn Đông.

Đặng Định Hầu nói:

- Hiện tại y lại Ngạ Hổ Cương, có khác gì bầy dê lùa vào hang cọp, vì vậy...

Vương đại tiểu thơ giành nói:

- Vì vậy bất kể ra sao, chúng ta phải mau mau lại đó cho nhanh.

Đinh Hỷ nói:

- Hừ hừ.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Hừ hừ là nghĩa làm sao?

Đinh Hỷ lạnh lùng nói:

- Hừ hừ có nghĩa là, bất kể các người đi đâu, ta phải đi ngủ trước đã.

Con ngựa kéo cổ xe đó, vốn không phải là một con tuấn mã, nhưng ngựa của Quy Đông Cảnh, không có con nào là không phải tuấn mã.

Lúc Đinh Hỷ bỏ đi, y đã đem con ngựa buộc vào thân cây, mới nhìn y tưởng y là một người dễ dải không cẩn thận, thật ra, làm chuyện gì cũng rất kỹ càng, bởi vì, từ nhỏ đến lớn y đã phải tự mình lo liệu lấy mình.

Y cũng chẳng màng người đi phía sau có theo mình hay không, một mình trở lại, vào cổ xe lấy ra một vò rượu, uống một hơi cạn queo, rồi nhảy lên nóc xe, thả tung cả tay lẫn chân, nằm thoải mái ra đó.

Có được một chỗ như vậy, y đã lấy làm thỏa mãn lắm rồi.

Đặng Định Hầu và Vương đại tiểu thơ dĩ nhiên đành phải theo y về lại chỗ cũ.

Bọn họ đi tìm một đám lá khô, nhúm lên một đống lửa.

Nơi đây tuy không có chó sói hay cọp gì, rắn nhất định là có, đốt lửa lên, đại khái cảm thấy an toàn hơn.

Đặng Định Hầu cũng là người rất kỹ càng, vì vậy y mới sống cho được đến bây giờ.

- Cánh tay của ông ra sao rồi?

- Cũng còn tốt.

- Tôi có đem theo Kim Sang dược, tôi xem thử ra sao.

Vương đại tiểu thơ bỗng lộ cái tính ôn nhu của đàn bà ra.

Cô nhè nhẹ xé ống tay áo của Đặng Định Hầu, lấy chút rượu đun nóng lên rửa sạch vết thương, đổ một tý thuốc vào đó, rồi xé một mảnh lớp áo trên quần ra, bao lại đàng hoàng.

Động tác của cô rất ôn nhu mà để ý từng chút, chỉ tiếc là Đinh Hỷ chẳng thấy gì cả.

Y cởi y phục mình ra, cuộn lại một đống làm gối đầu, nằm ngủ vùi ở đó.

Vương đại tiểu thơ hình như cũng chẳng nhìn gì đến y, nhưng lại nhịn không nổi phải nói:

- Ông xem cái gã đó, tại một nơi thế này, y còn nằm ngủ say sưa như vậy.

Đặng Định Hầu cười cười nói:

- Nghe nói từ nhỏ y đã lăn lộn trong giang hồ, cỡ hạng người như y, dù có đứng, cũng còn ngủ được nữa mà.

Vương đại tiểu thơ cắn môi, trầm ngâm một hồi lâu, nhịn không nổi lại hỏi:

- Không lẽ trước giờ y không có nhà gì sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Hình như là không.

Vương đại tiểu thơ phảng phất như đang than thở, nhưng cô vẫn vênh mặt lên, lạnh lùng nói:

- Nghe nói người không nhà không cửa, thế nào cũng sẽ có nghĩa khí với bạn bè lắm, chỉ có y hình như là ngoại lệ.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Cô cho là y không có nghĩa khí với Tiểu Mã?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Hừ.

Đặng Định Hầu nói:

- Không chừng vì y nuốc khổ quá nhiều, gặp người lạ thường thường hay giữ ý một chút.

Vương đại tiểu thơ cười nhạt nói:

- Một kẻ chân chính nam tử hán, bất kể nuốc phải bao nhiêu thứ khổ, đều chẳng sợ chết quá như y.

Đặng Định Hầu nhìn cô, mỉm cười nói:

- Cô có vẻ không vui vẻ với y lắm?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Hừ hừ.

Đặng Định Hầu mỉm cười nói:

- Không lẽ cô cho là y hết thích cô rồi sao?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Tôi...

Đặng Định Hầu ngắt lời cô:

- Có những người trong lòng thì thích lắm, mà ngoài miệng thì chẳng nói gì; có lúc trong lòng họ nhiều nhiệt tình, ngoài mặt thì lạnh băng băng.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Tại sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì thân thế của họ rất bi khổ, sinh hoạt lại không được an toàn, tùy thời tùy lúc đều có thể bị chết dưới lưỡi kiếm của người khác, vì vậy lúc bọn họ có thích ai, ngược lại càng phải tránh xa người đó.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Vì y không muốn liên lụy đến cô con gái y yêu thích?

Đặng Định Hầu nói:

- Đúng vậy.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Ông cho là Đinh Hỷ thuộc hạng người đó?

Đặng Định Hầu nói:

- Đúng vậy.

Y thở dài, nói tiếp:

- Ngoài mặt xem ra y có vẻ rất phóng khoáng, rất ung dung, kỳ thật trong lòng nhất định có rất nhiều cái nút mở không ra.

Vương đại tiểu thơ nhìn y đăm đăm, dịu dàng nói:

- Ông có vẻ lúc nào cũng nghĩ dùm được cho mọi người, lúc nào cũng hiểu được mọi người.

Đặng Định Hầu cười cười nói:

- Đấy không chừng bởi vì ta đã già rồi, ông già đại khái dễ thông cảm người khác hơn là trai tráng.

Vương đại tiểu thơ nhoẻn miệng cười nói:

- Cỡ hạng ông già như ông, thế gian này cũng không có bao nhiêu người.

Bấy giờ đang có một trận gió nhẹ nhàng thổi vi vu trên cỏ xanh.

Sao đầy trời, ánh lửa chập chòn, chiếu lên gương mặt của cô, gió mang đến mùi thơm của cây cỏ, thảm cỏ êm như nhung.

Cô cười thật ôn nhu làm sao.

Đặng Định Hầu bỗng cảm thấy trái tim mình đang đập lên thình thịch, càng đập càng nhanh.

Y không phải là loại đàn ông thấy con gái đẹp là tim đập mạnh lên, nhưng cô bé này...

Y nhất định không thể để tình huống này phát triển thêm tý nào, y cười gượng lên một tiếng,

nói:

- Xem kiểu này, chúng ta không còn chỗ nào về lại được, thôi ở tạm nơi đây ngủ qua một đêm, có chuyện gì, đợi đến mai sẽ nói.

Vương đại tiểu thơ gật gật đầu, nói:

- Hiện tại cũng không nóng lắm, chúng ta nằm một bên đống lửa ngủ được không?

Đặng Định Hầu hình như giật nảy mình lên:

- Chúng ta?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Ông ra máu nhiều quá, nhất định sẽ thấy lạnh, dĩ nhiên là nên ngủ một bên đống lửa.

Đặng Định Hầu nói:

- Nhưng còn cộ..

Vương đại tiểu thơ nói:

- Dĩ nhiên là tôi cũng ngủ ở đây, tôi sợ rắn.

Đặng Định Hầu nói:

- Cộ.. cô có thể đi lên xe ngủ.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Không lẽ rắn không biết bò vào xe sao?

Cô nhoẽn miệng cười tươi nói tiếp:

- Nếu ông sợ tôi, tôi có thể ngủ xa xa ông một chút. Tôi ngủ ngon lắm, không lăn lại một bên ông đâu.

Cô ngủ không ngon tý nào, các cô gái còn trẻ tuổi, không bao giờ ngủ ngon được, huống gì, cỡ một đại tiểu thơ quen thói được nuông chiều như cô, ngủ ở một nơi như thế này, dĩ nhiên là không yên.

Trong giấc ngủ, cô bỗng lăn qua một bên, một bàn tay đè vào ngực của Đặng Định Hầu.

Bàn tay của cô mềm mại mà xinh xắn.

Đặng Định Hầu không dám động đậy tý nào.

Y không phải là thứ quân tử ngồi yên không bị cám dỗ, đối với các cô gái trẻ tuổi, y vốn rất có nhiều hứng thú.

Có điều cô gái này...

Y thở ra, cấm mình nghĩ tiếp.

Y bắt đầu nghĩ đến Đinh Hỷ...

Người thanh niên trẻ tuổi này quả thật có nhiều chỗ hay, y rất thích người này, giống như y thích một người anh em ruột thịt của mình.

Y lại nghĩ đến bà vợ của mình...

Mấy năm sau này, y lơ là với bà ta lắm, nhưng bà ta vẫn là một người vợ hiền.

Lúc y cần thiết, dù bà ta đang ngủ say, trước giờ vẫn không hề cự tuyệt với y.

Nghĩ đến những đêm ân ái triền miên trong thời tân hôn, nghĩ đến sự chìu chuộng ôn nhu, cơ thể mềm mại của bà, nghĩ đến cặp đùi thuôn dài no tròn...

Y lại cấm mình đi nghĩ tiếp.

Lại có một trận gió thổi qua, y nhè nhẹ sờ vào vết thương trên cánh tay, y bỗng cảm thấy mệt mỏi, mệt mỏi vô cùng...

Y ngủ thiếp đị..

Nhưng Đinh Hỷ vẫn còn chưa ngủ được, bọn họ nói chuyện lúc nãy, mỗi câu y đều nghe rõ mồn một.

- Dù trong lòng y có thích cô, ngoài miệng nhất định sẽ không nói ra đâu...

- Trong lòng y nhất định có nhiều nút thắt chưa mở ra được...

Đặng Định Hầu quả thật hiểu y lắm, nhưng vẫn còn chưa hiểu thấu.

Y tránh né cô ta, lãm đạm với cô ta, không phải chỉ vì y sợ mình liên lụy đến cô, mà là vì y không dám.

Y không dám, bởi vì y thấy mình không tương xứng với cô, y có mặc cảm tự ty mà không ai hiểu nổi, cảm giác tự ty ở trong lòng thắt chặt nút mở không ra, mọc căn mọc rễ trong đó.

Rễ đã mọc quá sâu.

Đói khát, sợ hãi, lạnh lẽo, như những con chó hoang nằm chực ở vệ đường, vì một miếng bánh nguội lạnh mà bị người ta đánh đập tàn nhẫn.

Chỉ cần nghĩ đến những chuyện đó, y phục trên người y sẽ bị ướt đẫm mồ hôi, người y sẽ không ngớt run rẩy.

Thời thơ ấu của y, quả thật còn kinh khủng hơn cả cơn ác mộng.

Hiện tại, cái dĩ vãng bi thảm ấy đã qua từ lâu, vết thương trên thân thể đã bình phục.

Nhưng vết thương trong tâm khảm, vĩnh viễn không có cách nào tiêu trừ.

- Ông có vẻ lúc nào cũng nghĩ dùm được cho mọi người, lúc nào cũng hiểu được mọi người.

Y lại nghĩ:

- Đặng Định Hầu quả thật là một người bạn tốt, là một hảo hán, mình đã thiếu nợ Ông ta nhiều lắm, hầu như khó mà trả cho hết.

Đinh Hỷ biết rằng mình cũng thích y.

Tuy y đã có gia đình, có vợ con, nhưng những chuyện đó đối với Đinh Hỷ không quan trọng.

Quan trọng là, y tuyệt không thể làm chuyện gì không phải với bạn bè.

- Một người không nhà không cửa, thế nào cũng sẽ có nghĩa khí với bạn bè lắm.

- Cô cho là y không có nghĩa khí với Tiểu Mã?

Đinh Hỷ thở ra trong bụng, Tiểu Mã không những là bạn của y, cũng là huynh đệ của y, tay chân của y.

Tiểu Mã đi lần này, quả thật như dê non vào miệng cọp.

Không lẽ y sẽ ngồi nhìn trân trân ra đó?

Y nhắm mắt lại, quyết tâm ngủ một chút, sáng mai còn có bao nhiêu chuyện phải làm.

Sao đầy trời, gió đêm thật ôn nhu.

Sáng mai trời nhất định sẽ đẹp.

Mặt trời mọc.

Tia sáng đầu tiên vừa xuyên qua màn sương, chiếu xuống mặt đất, Đặng Định Hầu tỉnh dậy.

Lúc y đã tỉnh, ánh mặt trời đang lấp lánh trên suối tóc đen nhánh óng mượt của Vương đại tiểu thơ.

Lông mày của cô thật dài, hai má cô đỏ hồng, làn tóc mềm mại đượm mùi hương say đắm lòng người.

Cô ngủ ngay bên cạnh y, ngủ say như một đứa bé.

Đặng Định Hầu uống rượu say tỉnh dậy, thường thường phát hiện có người đàn bà trẻ tuổi xa lạ nằm một bên mình, thông thường y phải nghĩ một hồi, mới nhớ ra người đàn bà này tự nhiên sao lại nằm ở đây.

Có điều lần này...

Y không nghĩ tiếp, rón rén đứng dậy, hít một hơi thật sâu vào không khí trong lành của buổi sớm mai.

Sau đó y bỗng ngẫn người ra.

Đinh Hỷ ngủ trên nóc xe bây giờ đã không thấy đâu, con ngựa buộc vào gốc cây cũng không thấy đâu.

Không khí ngoài hoang dã vào buổi sáng thật mới mẻ.

Đặng Định Hầu thấy cổ xe còn nằm nguyên vị trí, chẳng qua, con ngựa và Đinh Hỷ đã đi đâu?

Con ngựa tự nó ắt hẳn không chạy đi một mình, nhất định có người dẫn nó đi.

Có phải Đinh Hỷ làm chuyện này không?

Y lại hít vào một hơi thật dài không khí mới mẻ ấy, nhưng hình như không làm tiêu được cơn say đêm qua làm đầu óc mơ mơ hồ hồ.

Y đang nghĩ:

- Đinh Hỷ đi rồi, tại sao lại không nói với mình câu nào?

Sợ Phi Sách Ma Quái

Đinh Hỷ quả thật đã đi rồi!

Y quả thật đã bỏ đi, không những đem theo con ngựa, còn đem theo vò rượu, để lại hai chữ trên xe:

- Tái kiến!

Tái kiến có nghĩa là, có lúc không bao giờ sẽ tái kiến.

- Tại sao y không nói gì đã bỏ đi? Có phải vì chúng ta bức bách y lên Ngạ Hổ Cương không?

Vương đại tiểu thơ cắn chặt môi:

- Tôi không thể nào ngờ được y là một kẻ hèn nhát sợ chết như vậy.

- Y nhất định không phải thế.

Đặng Định Hầu nói rất khẳng định:

- Y không từ giã đã bỏ đi, nhất định là có nguyên do.

- Nguyên do gì?

- Ta cũng không biết.

Đặng Định Hầu thở ra, cười khổ nói:

- Ta cứ ngỡ ta đã hiểu biết rất rõ về y.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Nhưng ông đã nghĩ lầm.

Đặng Định Hầu thở dài:

- Y thật là một người khó hiểu, chẳng ai đoán được trong bụng y nghĩ gì.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Tôi nghĩ nhất định y có biết Bách Lý Trường Thanh, không chừng có quan hệ gì đến Bách Lý Trường Thanh là khác.

Đặng Định Hầu nói:

- Xem ra có vẻ có tý quan hệ, thật ra nhất định là không.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Ông biết sao?

Đặng Định Hầu gật gật đầu nói:

- Tuổi tác của hai người chênh lệch quá xa, nhất định không thể có cách gì kết bạn với nhau.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Không chừng họ không phải là bạn bè, không chừng y quả thật là con của Bách Lý Trường Thanh.

Đặng Định Hầu bật cười.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Ông cho là chuyện không thể được sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Bách Lý Trường Thanh là một quái nhân, không những trước giờ y không có vợ con gì, thậm chí ta còn chưa bao giờ thấy y nói chuyện với một người đàn bà nào.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Y chán ghét đàn bà?

Đặng Định Hầu gật gật đầu, cười khổ nói:

- Không chừng cũng vì lý do đó mà y mới thành công như vậy.

Y biết nói ra câu đó có hơi lỡ lời, lập tức lại nói tiếp:

- Không chừng Đinh Hỷ cũng đến Ngạ Hổ Cương.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Tại sao y không muốn đi với chúng ta?

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì ta đã bị thương, cộ..

Vương đại tiểu thơ vênh mặt lên nói:

- Còn vũ công của tôi thì quá dở, y sợ liên lụy chúng ta, vì vậy thà đi một mình.

Đặng Định Hầu nói:

- Đúng vậy.

Vương đại tiểu thơ cười nhạt hỏi:

- Ông thật tình nghĩ y là người có nghĩa khí lắm?

Đặng Định Hầu hỏi ngược lại:

- Cô nghĩ là không?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Nhưng y cũng phải biết, dù y có đi trước, chúng ta cũng nhất định sẽ theo sau đó.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Chúng ta?

Vương đại tiểu thơ nhìn lom lom vào y hỏi:

- Không lẽ ông cũng muốn tôi đi một mình?

Đặng Định Hầu bật cười, cười khổ.

Cả đời y, tiếp xúc với không biết bao nhiêu người đàn bà, trước giờ, y chưa bao giờ biết nói một câu từ chối với người đàn bà nào yêu cầu y điều gì.

... Không chừng cũng vì vậy mà đàn bà cũng ít khi từ chối y.

- Ông rốt cuộc có đi hay không?

- Dĩ nhiên là đi.

Đặng Định Hầu cười khổ, nhìn nhìn đôi giày đi đã muốn mòn hết đế của mình.

- Gần đây cái bụng của ta cũng có vẻ hơi lớn ra, phải nên đi bộ tý đỉnh.

- Ông đi không nổi, tôi sẽ cõng ông.

- Ý của cô có phải là, đến lúc cô đi không nổi, ta cũng sẽ cõng cô?

- Có phải chúng ta đi tìm lão Sơn Đông trước?

- Ừ.

- Ông biết lão Sơn Đông là ai không?

- Không biết.

- Tôi hy vọng cái lão Sơn Đông này không đến nổi già quá, trước giờ tôi không thích nói chuyện với mấy ông già lắm.

- Không lẽ cô không nhận ra ta là ông già đây sao?

- Ông mà là ông già, tôi đã thành bà già rồi.

Nếu hai người có nhiều chuyện để nói với nhau, kết bạn đồng hành, dù đường có xa bao nhiêu, cũng không thấy đến nổi gì xa lắm.

Do đó bọn họ không mấy chốc đã đến Ngạ Hổ Cương.

Bọn họ không trực tiếp lên thẳng núi, Đặng Định Hầu thương tích còn chưa khỏi hẳn, Vương đại tiểu thơ cũng không phải là kẻ thô lỗ không biết sống chết là gì.

Dưới chân núi có một cái tiểu trấn, trong trấn có một cái quán bán bánh bao.

- Lão Sơn Đông, bánh bao ngon.

Quán bánh bao của lão Sơn Đông quả thật đã rất cũ, tấm biển bên ngoài, bàn ghế bên trong, thứ nào cũng đen xì cả lên.

Ông chủ quán, hầu bàn, nấu bếp đều là một người, người này tên là lão Sơn Đông.

Người này không già lắm, nhưng đã bị dầu mỡ nung đen thui, chỉ trừ lúc cười, mới lộ ra hàm răng trắng ởn.

Trừ bánh bao ra, lão còn làm gà nướng Sơn Đông.

Bánh bao rất lớn, gà nướng mùi vị cũng ngon lành, do đó tiệm làm ăn cũng rất khá giả.

Chỉ lúc nào mọi người đã ăn cơm tối xong, tiệm bánh bao đã đóng cửa, lão Sơn Đông mới có thì giờ rãnh rỗi, ngồi ăn hai cái bánh bao, vài cái chân gà, uống lai rai mấy ly rượu để lâu.

Lão Sơn Đông đang ngồi uống rượu.

Một người có may mắn rãnh rỗi ngồi uống ly rượu, có người khác lại phá rối, trong lòng sẽ không khỏi lấy làm bực bội.

Lão Sơn Đông hiện giờ trong lòng rất bực bội.

Quán bánh bao đã đóng cửa rồi, nhưng vì cửa nhỏ bên cạnh còn mở để thông gió, vì vậy Đặng Định Hầu và Vương đại tiểu thơ bèn bước vào.

Lão Sơn Đông vênh mặt lên, trừng mắt nhìn bọn họ, xem hai người như hai con quái vật.

Vương đại tiểu thơ cũng đang trừng mắt nhìn lão, cũng xem lão như một con quái vật...

Có khách vào tiệm, lại phùng mang trợn má lên trừng mắt nhìn, không phải là quái vật là gì nữa?

Đặng Định Hầu nói:

- Còn bánh bao không? Tôi muốn mua vài cái mới làm nóng hổi.

Lão Sơn Đông nói:

- Không có đồ nóng.

Đặng Định Hầu nói:

- Nguội cũng được.

Lão Sơn Đông nói:

- Nguội cũng không có luôn.

Vương đại tiểu thơ nhịn không nổi la lên:

- Quán bán bánh bao tại sao không có bánh bao?

Lão Sơn Đông trợn mắt trắng dã lên nói:

- Quán bánh bao dĩ nhiên là có bánh bao, quán bánh bao đóng cửa rồi, không có bánh bao, nóng lạnh gì cũng không có, nửa cái cũng không có.

Vương đại tiểu thơ lại muốn nhảy dựng lên, Đặng Định Hầu đã giữ cô lại:

- Nếu Tiểu Mã và Đinh Hỷ lại đây mua, ông có hay không?

Lão Sơn Đông hỏi:

- Đinh Hỷ?

Đặng Định Hầu nói:

- Đấy là gã Đinh Hỷ làm người ta vui thích đó.

Lão Sơn Đông hỏi:

- Ngươi là bạn bè của y?

Đặng Định Hầu nói:

- Tôi cũng là bạn của Tiểu Mã, bọn họ kêu tôi lại đây.

Lão Sơn Đông trừng mắt nhìn y cả nửa ngày, bỗng bật cười:

- Quán bánh bao dĩ nhiên là có bánh bao, lạnh nóng gì đều có cả.

Đặng Định Hầu cũng phì cười nói:

- Có gà nướng không?

Lão Sơn Đông nói:

- Ngươi muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Mùi vị gà nướng quả thật không dở tý nào, nhất là nước gà chấm, ăn với bánh bao, thật là làm cho người ta muốn nuốc luôn cả cái mủi của mình.

Lão Sơn Đông ngồi ăn chân gà, nhìn nhìn bọn họ ăn uống như voi như cọp, lão lộ vẻ rất đắc ý, mà hình như cũng rất thần bí.

Đặng Định Hầu cười nói:

- Thêm một cái đùi gà nữa được không?

Lão Sơn Đông lúc lắc đầu, bỗng thở ra nói:

- Đùi gà thì các ngươi ăn, chân gà chỉ có người bán hàng chịu khó nuốc vào.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Tại sao ông không ăn?

Lão Sơn Đông lại lắc đầu nói:

- Ta không dám.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Vậy chắc ông là người rất giàu có?

Lão Sơn Đông hỏi lại:

- Cô xem tôi có giống như một người giàu có không?

Lão không giống.

Từ đầu đến chân đều không giống.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Tiền ông kiếm được đi đâu hết?

Lão Sơn Đông nói:

- Thua bạc hết cả, ít nhất quá nửa là thua cái tên tiểu tử Đinh Hỷ đó.

Vương đại tiểu thơ cũng bật cười.

Lão Sơn Đông trợn ngược cặp mắt trắng dã lên nói:

- Ta biết các ngươi nhất định coi ta là quái vật, thật rạ..

Vương đại tiểu thơ cười nói:

- Thật ra ông vốn là một quái vật đấy thôi.

Lão Sơn Đông cười lớn, nói:

- Nếu không phải quái vật, tại sao lại đi kết bạn với gã Đinh Hỷ?

Lão nhìn lên nhìn xuống quan sát Vương đại tiểu thơ một hồi, lại nói:

- Hiện tại ta mới tin các ngươi là bạn bè của y, nhất là cô.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Bởi vì tôi cũng là một quái vật?

Lão Sơn Đông uống hết ly rượu, mỉm cười nói:

- Nói thật với cô, cô quái đản tới mức độ đủ tư cách làm bà vợ của tên tiểu tử đó.

Vương đại tiểu thơ đỏ hồng cặp má lên, nhưng cô còn nhịn không nổi phải hỏi:

- Tôi có chỗ nào quái đản?

Lão Sơn Đông nói:

- Cô nổi giận lên còn la lối om sòm hơn cả ai, nói chuyện gì cũng hung dữ hơn cả ai, ăn như một gã đàn ông, uống rượu còn hơn hai gã đàn ông; có điều nhìn tới nhìn lui, nhìn qua nhìn lại, cô chẳng có mùi vị gì là đàn ông, cô vẫn mười phần mười là một người đàn bà không thiếu mảy may.

Lão lại thở ra, nói tiếp:

- Cỡ hạng đàn bà con gái như cô, nếu không quái đản thì sao mới là quái đản?

Vương đại tiểu thơ đỏ mặt cười cười.

Cô bỗng phát giác ra, lão già dơ dáy xấu xí này thật cũng có chỗ dễ thương của lão.

Lão Sơn Đông lại uống thêm một ly rượu nữa, nói:

- Hai hôm trước, cái cô đi với Tiểu Mã mặt mày cũng xinh lắm, với lại hiền nữa, lại chìu chuộng, nhưng để ta chọn, ta sẽ chọn cô làm vợ ngay.

Đặng Định Hầu sợ lão nói tiếp, lập tức hỏi:

- Tiểu Mã đã lại đây rồi sao?

Lão Sơn Đông nói:

- Không những lại rồi, còn ăn mất hai con gà nướng, mười cái bánh bao lớn.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Bây giờ bọn họ đang ở đâu?

Lão Sơn Đông nói:

- Lên núi rồi.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Y có nhắn gì với ông không?

Lão Sơn Đông nói:

- Y muốn ta gặp các ngươi, lập tức thông tri cho y biết ngay. Cái gã tiểu tử Đinh Hỷ tại sao bây giờ còn chưa lại?

Vương đại tiểu thơ bắt đầu cắn môi... Người nào biết cô, đều rất lấy làm lạ, cô mà tức giận là cắn môi, tại sao đến bây giờ cặp môi của cô còn chưa bị cắn đứt ra?

Đặng Định Hầu lập tức giành trả lời:

- Bây giờ chúng tôi đã lại, ông làm sao thông tri cho y biết được vậy?

Lão Sơn Đông nói:

- Những ngày gần đây, tình hình trên núi tuy đã có chỗ thay đổi, nhưng y vẫn còn vài người bạn, tình nguyện làm thông tin giùm.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Y còn có bao nhiêu bạn bè như vậy?

Lão Sơn Đông thở ra nói:

- Nói thật với ngươi, chỉ còn có một người.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Người đó là ai?

Lão Sơn Đông nói:

- Phanh Mệnh Hồ Cương.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Hồ Lão Ngũ?

Lão Sơn Đông nói:

- Chính là y.

Vương đại tiểu thơ nhịn không nổi xen vào:

- Gã Hồ Lão Ngũ này là ai vậy?

Đặng Định Hầu nói:

- Người này kiêu hãn dũng mãnh, năm xưa cùng với Thiết Đảm Tiểu Nghị xưng thành Hà Tây Song Hùng, có thể nói là một tay hảo hán trong nhóm hắc đạo.

Lão Sơn Đông xen vào:

- Mỗi tối y đều lại đây.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Lại đây làm gì?

Lão Sơn Đông nói:

- Lại đây mua gà nướng.

Vương đại tiểu thơ bật cười hỏi:

- Cái vị hảo hán trong nhóm hắc đạo này, mỗi ngày lại đây mua gà nướng?

Lão Sơn Đông tít mắt lại cười, cười có chỗ muốn kỳ quái:

- Tuy mỗi ngày y lại đây mua gà nướng, nhưng chính mình lại không được ăn.

Vương đại tiểu thơ cười hỏi:

- Bộ gà nướng mua cho bà vợ y ăn sao?

Lão Sơn Đông nói:

- Không phải cho bà vợ, cho bạn bè.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Thiết Đảm Tiểu Nghị?

Lão Sơn Đông nói:

- Đúng vậy.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Xem ra người này không những là hảo hán, mà còn là hảo bằng hữu.

Hiện tại, đêm đã khuya, trên đường phố vắng lặng, bỗng nhiên có tiếng cóc cóc cóc vọng lại.

Lão Sơn Đông nói:

- Đến rồi.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Ai đến rồi?

Lão Sơn Đông nói:

- Phanh Mệnh Hồ Lão Ngũ.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Y không phải là ngựa, sao đi đường lại có tiếng gì kêu cóc cóc cóc vậy?

Lão Sơn Đông không trả lời, bên ngoài tiếng động càng lúc càng lại gần, một người lưng khòm khòm bước vào quán.

Y khòm lưng, không phải là đang chào ai, mà vì lưng của y khòm xuống không thẳng lên được.

Thật ra tuổi tác của y không lớn gì lắm, nhưng nhìn có vẻ là một lão già bảy tám chục tuổi, cả đầu bạc phếu, mặt đầy sẹo, mắt bên trái bịt một miếng vải đen, tay phải cầm một cây gậy, y vào đến nơi đã thở dốc, vừa ho lên sù sụ.

Người này lại là Phanh Mệnh Hồ Lão Ngũ kiêu hãn dũng mãnh đấy sao? Là tay hảo hán nổi danh bên hắc đạo đấy sao?

Vương đại tiểu thơ đớ mặt ra.

Hồ Lão Ngũ dùng gậy điểm xuống mặt đất, cóc cóc cóc, bước lại, chẳng thèm nhìn lấy Đặng Định Hầu và Vương đại tiểu thơ nửa con mắt.

Lão Sơn Đông cũng chẳng nói gì cả, từ phía sau quầy lấy ra một bao đồ bằng giấy mỡ, rồi lấy

một sợi dây bao gói đồ lại, còn thắt thành hai cái nút.

Hồ Lão Ngũ cầm lấy, quay người lại dùng gậy điểm xuống mặt đất, cóc cóc cóc, lại đi từng bước ra khỏi quán.

Chẳng nghe y nói một tiếng nào.

Vương đại tiểu thơ nhịn không nổi mở miệng hỏi:

- Người này là Phanh Mệnh Hồ Lão Ngũ sao?

Lão Sơn Đông nói:

- Đúng vậy.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Tiểu Mã muốn y chuyển lời?

Lão Sơn Đông nói:

- Đúng vậy.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Nhưng chẳng nghe ông nói gì cả?

Lão Sơn Đông nói:

- Chúng ta chẳng cần phải nói.

Đặng Định Hầu nói:

- Tiểu Mã nhìn thấy cái nút trên bao đồ ăn, lập tức sẽ biết chúng ta đã lại, và có hai người lại.

Lão Sơn Đông nói:

- Thì ra ngươi cũng không ngu.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Nhưng Tiểu Mã ở trên núi nghe ngóng được gì cũng phải nói cho chúng tôi biết chứ?

Lão Sơn Đông nói:

- Y ở trên núi tạm thời còn chưa có chuyện gì, bởi vì Tiểu Nghị và y giao tình cũng rất thân mật, đợi đến lúc y có tin gì, Hồ Lão Ngũ cũng sẽ đem lại.

Vương đại tiểu thơ gật gật đầu, cô bỗng thở ra, nói:

- Thật tình tôi nghĩ không ra, Phanh Mệnh Hồ Lão Ngũ tại sao lại ra nông nổi như vậy.

Lão Sơn Đông uống hết ly rượu cuối cùng, chầm chậm đứng dậy, ánh mắt bỗng lộ ra một vẻ bi thương, một hồi thật lâu, mới từ từ nói:

- Bởi vì y là Phanh Mệnh Hồ Lão Ngũ, mà y mới ra nông nổi như vậy.

Ánh trăng chiếu ảm đạm xuống mặt đường phố yên lặng. Đặng Định Hầu chầm chậm đi tới, Vương đại tiểu thơ chầm chậm bước theo sau, ánh trăng chiếu xuống bọn họ làm thành hai cái bóng thật dài.

Lão Sơn Đông đã đi ngủ, hai cái bàn chụm lại là cái giường của lão.

- Quẹo qua con đường này, sẽ có một cái khách sạn. Năm phân tiền ngủ được một đêm.

Những loại khách sạn ấy dĩ nhiên rất hỗn tạp.

- Những người đi Ngạ Hổ Cương, thường thường lại đó tìm các cô, các ngươi nên để ý cẩn thận.

Vương đại tiểu thơ không mang theo cây Bá Vương thương, cô không muốn làm cái đích cho người ta nhắm vào.

Đặng Định Hầu bỗng thở ra nói:

- Làm đạo tặc quả thật không dễ dàng gì, không liều mạng, khong nổi danh được, mà liều mạng thì được gì nhĩ? Cả một thân đầy thương tích, đổi lại được những gì?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Làm bảo tiêu không phải cũng như vậy sao?

Đặng Định Hầu gượng cười một tiếng, nói:

- Những người qua lại trong giang hồ, ai cũng đều như vậy, trừ những người vận khí tốt một chút, cuối cuộc đời, không đi mua dùm gà nướng cho người khác, cũng bán gà nướng cho người khác.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Ông xem lão Sơn Đông cũng từng qua lại trong giang hồ?

Đặng Định Hầu nói:

- Nhất định là vậy, do đó cho tới bây giờ, lão ta còn chưa sữa được cái tật của người trong giang hồ.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Cái tật gì?

Đặng Định Hầu nói:

- Kim kỳ hữu tửu kim kỳ túy, minh thiên đích sự quản tha nương.

(Hôm nay có rượu hôm nay say, chuyện ngày mai lo làm mẹ gì) Vương đại tiểu thơ bật cười, nụ cười không khỏi có chút cay đắng:

- Vì vậy Đinh Hỷ rốt cuộc vẫn là người thông minh, trước giờ không chịu vì người khác liều mạng.

Đặng Định Hầu chau mày nói:

- Chuyện này quả thật quái lạ, quả thật y vẫn còn chưa lại đây.

Vương đại tiểu thơ lạnh lùng nói:

- Chẳng có tý gì là kỳ lạ cả, tôi đã đoán trúng phóc là y sẽ không lại.

Đặng Định Hầu trầm ngâm một hồi, lại nói:

- Còn có một chuyện cũng rất quái lạ.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Chuyện gì?

Đặng Định Hầu nói:

- Bọn người trên Ngạ Hổ Cương đã biết rõ ràng Tiểu Mã là tử đảng của Đinh Hỷ, vậy mà chẳng làm khó dễ gì tới y, không lẽ bọn họ muốn dùng Tiểu Mã để nhữ Đinh Hỷ là con cá lớn lại đó?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Chỉ tiếc Đinh Hỷ không phải là cá, y là con hồ ly.

Một trận gió thoảng qua, xa xa nghe có tiếng ngựa hý truyền lại, hình như có lẫn tiếng chuông.

Bọn họ nghe có tiếng ngựa hý, âm thanh còn ở tận đằng xa, đi thêm vài bước nữa, tiếng chuông đã gần lại.

Con ngựa này chạy quá nhanh.

Vương đại tiểu thơ vừa ngoặc qua góc đường, lập tức thấy bảng hiệu để đèn có đề mấy chữ:

- An Trú Khách Sạn.

Đặng Định Hầu bỗng chụp lấy tay cô, kéo nhanh vào một con hẻm cụt nhỏ tối tăm.

Cô bị kéo, muốn đứng cũng đứng không vững, cả người té dựa vào Đặng Định Hầu.

Ngực của cô mềm mại và ấm áp.

Trái tim của Đặng Định Hầu đập mạnh, đập thình thịch.

... Chuyện gì vậy?

Vương đại tiểu thơ nhịn không nổi muốn la lên, nhưng cô vừa mở miệng ra, đã bị Đặng Định Hầu lấy tay bịt lại.

Cánh tay của y tuy bị thương, sức lực không yếu đi tý nào.

Trái tim của Vương đại tiểu thơ cũng đập thình thình lên, cô đã nghe bấy lâu nay cái tật của mấy tay đại hành phú hộ.

Bọn họ thông thường chỉ có một cái tật...

Đàn bà.

Không lẽ đó mới là bản mặt thật của y sao? Giờ phút này, nơi chốn này...

Vương đại tiểu thơ bỗng co chân lại, dùng đầu gối đụng mạnh vào giữa hai bắp đùi của Đặng Định Hầu.

Đây không phải là vũ công gia truyền gì của nhà cô, đây là bản năng tự vệ phòng thân trời sinh của đàn bà.

Đặng Định Hầu đau quá muốn đổ mồ hôi hột ra, nhưng y vẫn không la lên tiếng nào, ngược lại còn hạ giọng nói nhỏ:

- Đừng mở miệng, đừng để cho người này thấy mình.

Vương đại tiểu thơ thở phào một hơi, rốt cuộc cô phát hiện ra, đằng trước có hai con ngựa đang chạy nhanh lại, trong hai con có một con trên cổ có đeo một cái chuông tinh tinh tang tang kêu lên không ngớt.

Cũng chính ngay lúc đó, bình lên một tiếng, từ một góc khách sạn bỗng có một cái cửa sổ bị phá ra, một cái ghế dài bị ném ra trước, tiếp theo đó một người nhảy ra.

Khinh công của người này không tệ tý nào, y thò tay ra nắm lấy riềm nhà, lộn người bay lên nóc.

Người kỵ sĩ cưỡi con ngựa có đeo chuông cười nhạt lên một tiếng, bỗng vung tay lên, một sợi dây trường sách dài vụt ra, khí thế còn nhanh hơn cả cung tên.

Người trên nóc tung thân lên tránh né, đáng lý ra đã tránh khỏi rồi.

Nhưng sợi phi sách đang bay bỗng như một con rắn độc, theo sát y, xoay hai vòng, lập tức bó người y lại.

Kỵ sĩ trên lưng ngựa lập tức hất tay một cái, sợi phi sách dài thu lại, người đó cũng bị kéo về theo.

Kỵ sĩ chạy theo sau đã chuẩn bị sẵn một cái bao bố, hai tay đưa ra, sợi phi sách lại vung lên, người đó bèn như một hòn đá bị hất vào trong bao bố.

Hai con ngựa không ngừng vó, lại tiếp tục chạy đi, trong chớp mắt đã quẹo qua một con đường, biến vào trong bóng tối, chỉ còn thừa lại tiếng chuông đang ngân lên, nghe vừa vui tai vừa kinh sợ.

Sau đó ngay cả tiếng chuông cũng ngưng bặt.

Hai con ngựa chợt đến chợt đi, phảng phất như kỵ sĩ từ địa ngục về chiêu hồn người.

Vương đại tiểu thơ nhìn muốn ngớ cả mặt ra.

Thân thủ như vậy, phương pháp như vậy, thật là kinh khủng không thể tưởng tượng được.

Một hồi lâu, Đặng Định Hầu mới buông tay cô ra, thở phào một hơi thật dài nói:

- Lợi hại thật.

Vương đại tiểu thơ bấy giờ mới thở ra một hơi dài nói:

- Vừa rồi y tung sợi phi sách đó là dây thừng hay y đang thi triển ma thuật vậy?

Dùng phi sách bắt người, không phải là một thứ vũ công gì cao thâm cho lắm, những đứa mục đồng ngoài quan tái, đứa nào cũng biết.

Nhưng gã kỵ sĩ lúc nãy dùng phi sách, thật tình quá nhanh, quá kinh sợ, giống hệt như một sợi phi sách ma quái.

Đặng Định Hầu trầm ngâm một hồi, từ từ nói:

- Thủ pháp như vậy, cô đã từng thấy ở đâu chưa?

Vương đại tiểu thơ sáng mắt lên.

Cô đã thấy qua một lần.

Lúc Đinh Hỷ cứu Tiểu Mã ra khỏi trận đấu thương, y dùng thủ pháp cũng không khác gì lắm.

Đặng Định Hầu đã thấy qua hai lần.

Cây cờ Khai Hoa Ngũ Khuyển Kỳ của y đã từng bị sợi phi sách như con rắn độc này cuốn lấy.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Không lẽ người này là Đinh Hỷ?

Đặng Định Hầu nói:

- Không phải.

Đặng Định Hầu nói:

- Ông có biết y là ai không?

Đặng Định Hầu nói:

- Người này tên là Quản Sát Quản Mai Bao Tống Chung.

Vương đại tiểu thơ gượng cười lên một tiếng nói:

- Cái tên thật là kỳ quái, thật là đáng sợ.

Đặng Định Hầu nói:

- Người đó cũng rất đáng sợ.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Ngoại hiệu của người trong giang hồ, đa số tuy nghe kỳ quái dễ sợ, nhưng cái tên này, tôi chỉ

nghe có một lần đã không thể nào quên được.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Cô chưa nghe qua bao giờ sao?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Chưa.

Đặng Định Hầu nói:

- Người giang hồ trong Quan nội, quả thật rất ít người nghe đến cái tên này.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Người này trước giờ vẫn ở Quan Ngoại?

Đặng Định Hầu gật đầu nói:

- Tên của y tuy nghe rất hung ác, y không phải là một tay ác đồ.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Người y giết mới là ác đồ, nếu có người nào làm chuyện gì ác độc cực kỳ, mà còn đang tiêu dao ngoài vòng pháp luật, y lập tức bỗng xuất hiện. Y sẽ dùng phi sách bắt người đó, bỏ vào trong bao bố mang đi, người đó về sau sẽ vĩnh viễn thất tung luôn.

Ánh mắt của Vương đại tiểu thơ loang loáng lên, cô nói:

- Không chừng chưa chắc y đã giết người đó đi, chẳng qua chỉ bắt đem về làm tay chân của mình.

Đặng Định Hầu cũng đồng ý:

- Rất có thể.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Những tên ác đồ ấy, vốn là những tên chuyện gì cũng làm được, vì cảm ơn y không giết mình, lại bị vũ công của y trấn áp, dĩ nhiên sẽ không tiếc vì y mà liều mạng.

Đặng Định Hầu cũng đồng ý.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Y ở trong bóng tối mua chuộc bao nhiêu người đó làm đồng đảng, ngoài mặt thì được cái hiệp danh trừ gian giệt ác, không phải là nhất cử lưỡng tiện sao?

Đặng Định Hầu cười nhạt.

Hiển nhiên, y cũng đã nghĩ đến điểm đó.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Tên hung thủ thiên tài đó, không phải là cũng làm cái chuyện nhất cử lưỡng đắc sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Đúng vậy.

Vương đại tiểu thơ càng sáng mắt lên, nói:

- Ông có nghĩ rằng, cái vị Quản Sát Quản Mai Bao Tống Chung, rất có thể là một người trong Thanh Long hội không?

Đặng Định Hầu nói:

- Ừ.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Nếu là người bình thường, ắt hẳn sẽ không lấy cái tên Bao Tống Chung như vậy, do đó...

Đặng Định Hầu nói:

- Vì vậy cô nghĩ nhất định đây là một cái tên giả? Nói thật với cô, ta đã nghi ngờ đó là Bách Lý Trường Thanh từ lâu.

Vương đại tiểu thơ chớp chớp mắt, cố ý hỏi:

- Trừ gian diệt bạo, vốn là chuyện khoan khoái lòng người, tại sao lại phải dùng tên giả đi làm?

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì y là một người tiêu khách, thân phận không giống như một kẻ hiệp sĩ trong giang hồ, không khỏi có nhiều điều phải cố kỵ.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Còn gì nữa?

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì y làm toàn những chuyện ám muội, vì vậy không khỏi trong lòng có chỗ không được thoải mái.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Y sợ những bí mật này có ngày sẽ bị bại lộ, thành ra trước hết phải để lại một con đường thoát thân.

Đặng Định Hầu nói:

- Y là một con người suy nghĩ rất chu đáo, tính tình rất cẩn thận.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Vì vậy Trường Thanh tiêu cuộc của y, mới là tiêu cuộc kinh doanh thành công nhất hiện giờ.

Đặng Định Hầu nói:

- Bản thân của y vốn là một người rất thành công, bất kể làm chuyện gì, đều không bao giờ sai trật.

Vương đại tiểu thơ thở ra nói:

- Xem ra, chúng ta đều có lối suy nghĩ giống nhau.

Đặng Định Hầu nói:

- Xem ra, Bách Lý Trường Thanh cũng đã đến Ngọa Hổ Cương.

Vương đại tiểu thơ cười nhạt nói:

- Quản Sát Quản Mai trước giờ hành tung vốn ở Quan Ngoại, Bách Lý Trường Thanh không lại đây, làm sao y có mặt ở đây?

Đặng Định Hầu nói:

- Từ chỗ đó có thể chứng minh được, hai người đó chỉ là một người.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Người lúc nãy y giết, ắt hẳn cũng là hảo hán trên Ngạ Hổ Cương, không chịu sự khống chế của y, muốn thoát khỏi bàn tay y kiểm soát, không ngờ rốt cuộc cũng bị chết dưới tay y.

Đặng Định Hầu nói:

- Lão Sơn Đông lúc nãy có nói, nơi đây thường thường có bọn huynh đệ Ngạ Hổ Cương qua lại, mong là bọn họ phát hiện ra thủ đoạn của y.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Tá đao sát nhân, giá họa người khác, vốn là bản lãnh ruột của y.

Đặng Định Hầu nói tiếp:

- Chỗ đáng sợ của y không phải chỉ có điểm đó.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Sao?

Đặng Định Hầu trầm ngâm một hồi nói:

- Trên đời này, môn phái tuy nhiều, vũ công chiêu thức tuy mỗi chỗ khác nhau, nhưng cơ bản đạo lý, đều giống nhau, ví dụ như là...

Vương đại tiểu thơ nói:

- Ví dụ như viết chữ vậy.

Đặng Định Hầu gật đầu nói:

- Đúng vậy, quả thật là như viết chữ vậy.

Thư pháp trên đời này lưu truyền cũng rất nhiều, người thì học Liễu Công Thúc, người thì học Nhan Lỗ Công, người thì học Hán Tiêu, người thì học Ngụy Bài, người thì chuyên về Tiểu Triện, người thì chỉ thích Chung Đỉnh Văn, người thì thích Hoàng Đình Tiểu Giải, người thì thích chữ thảo của Trương Húc.

Mỗi thứ thư pháp đều có mỗi kết cấu đặc thù, mỗi thứ xảo diệu mỗi kiểu, nhưng trên căn bản đạo lý, đều là một loại như nhau, chữ "nhất" là chữ "nhất", không thể viết thành "nhị", chữ "thập" trong chữ "khẩu" mới thành chữ "điền". Nếu viết chữ "thập" trên chữ "khẩu" lại biến thành chữ "cổ" mất rồi.

Đặng Định Hầu nói:

- Nếu một người đã am thấu vũ công cơ bản và đạo lý, thì dù học vũ công của môn phái nào, nhất định cũng học một thành ba, tập một được gấp đôi, cũng như..

Vương đại tiểu thơ nói:

- Cũng như một người đã học đi đứng rồi, sau đó học bò, dĩ nhiên là dễ dàng hơn.

Đặng Định Hầu vừa cười vừa gật đầu, ánh mắt đầy vẻ tán thưởng, cô quả thật là một cô gái rất thông minh.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Cái đạo lý này tôi đã rõ lắm rồi, vì vậy tôi mới hiểu, tại sao Đinh Hỷ lần đầu tiên thấy Bá Vương thương, đã có thể sử dụng thương pháp của tôi đánh bại lại tôi.

Đặng Định Hầu nhắm mắt lại.

Hình như nãy giờ y đang tránh nói chuyện đụng tới Đinh Hỷ.

Vương đại tiểu thơ lại thở ra nói:

- Tôi cũng biết ông không muốn nghi ngờ y, bởi vì y là bạn của ông, nhưng lúc nãy ông cũng đã nói rồi, y dùng sợi phi sách, thủ pháp cũng giống Bách Lý Trường Thanh như đúc.

Đặng Định Hầu không thể phủ nhận.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Vì vậy, chúng ta nhìn kiểu nào cũng thấy, Đinh Hỷ và Bách Lý Trường Thanh nhất định có một thứ quan hệ vừa kỳ quái vừa đặc biệt nào đó.

Đặng Định Hầu nói:

- Chỉ bất quá...

Vương đại tiểu thơ ngắt lời y:

- Tôi biết, y không thể nào là con của Bách Lý Trường Thanh, nhưng y có thể là đồ đệ của Bách Lý Trường Thanh không?

Đặng Định Hầu thở dài, y cười khổ nói:

- Ta không biết rõ, cũng không thể tùy tiện phán đoán, nhưng ta biết chắc chắn một chuyện.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Chuyện gì?

Đặng Định Hầu nói:

- Bất kể Đinh Hỷ và Bách Lý Trường Thanh có quan hệ gì không, ta có thể bảo đảm rằng, y không hề có ý giúp Bách Lý Trường Thanh làm chuyện hung ác.

Vương đại tiểu thơ nhìn y chăm chú, cặp mắt mỹ lệ cũng lộ vẻ khen thưởng và ngưỡng mộ.

Nam tử hán có nghĩa khí, đàn bà con gái ai ai cũng thích.

Bóng đêm mông mênh, sao trời mờ nhạt.

Ánh mắt của cô sao mà ôn nhu.

Đặng Định Hầu bỗng phát giác trái tim của mình lại muốn đập mạnh trở lại, y lập tức bước ra khỏi ngõ hẻm:

- Chúng ta cũng nên tìm chỗ ngủ một giấc, sáng sớm mai còn chờ tin tức của Tiểu Mã ra sao.

Tiểu Mã sẽ có tin tức gì không đây?

Hiện tại không biết y còn đang yên ổn không? Có tra xét ra được chuyện gì về Ngũ Nguyệt Thập Tam không?

Ngũ Nguyệt Thập Tam có phải là Bách Lý Trường Thanh không?

Những vấn đề đó, hiện giờ còn chưa có ai trả lời rõ ràng, may mà ngày hôm nay đã sắp hết, còn có ngày mai.

Ngày mai lúc nào cũng đầy hy vọng.

- Chi bằng chúng ta trở về chỗ lão Sơn Đông, chắc thế nào cũng còn bàn dư ở đó.

- Nhưng phía trước là khách sạn đấy mà.

- Ta xem, khách sạn này dơ dáy quá, hỗn độn quá, tai mắt cũng nhiều, chúng ta phải nên cẩn thận một tý thì tốt hơn.

Vương đại tiểu thơ bỗng bật cười:

- Có phải ông sợ một mình với tôi phải không?

Đặng Định Hầu cũng phì cười:

- Quả thật tôi có sợ một tý, lúc nãy cô đá cho một cái thật không nhẹ lắm.

Vương đại tiểu thơ đỏ mặt lên.

- Thật ra ông cũng không nên sợ như vậy.

Cô bỗng nói.

- Sao?

- Bởi vì...

Cô ngẩng đầu lên, thu hết can đảm lại:

- Bởi vì tôi chỉ tính lợi dụng ông chọc giận Đinh Hỷ một chút, tôi vẫn thích y lắm.

Đặng Định Hầu rất kinh ngạc, nhưng không cảm thấy ngoài ý liệu.

Đây vốn là điều y đã tiên liệu trước, làm cho y kinh ngạc, chỉ bất quá vì y không ngờ Vương đại tiểu thơ có dũng khí nói điều đó ra trước mặt mình.

Y chỉ còn cách cười khổ:

- Cô quả thật là một cô gái thẳng thắng quá chừng.

Vương đại tiểu thơ lộ vẻ bối rối, cô đỏ mặt nói:

- Sau này tôi phát hiện ra ông là một người thật xuất chúng, có điều... có điều ông đã có gia đình, tôi chỉ có thể coi ông như đại ca thôi.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Cô đang an ủi tôi đấy à?

Vương đại tiểu thơ lại càng đỏ mặt, một hồi thật lâu mới nói nhỏ nhẹ:

- Nếu như tôi chưa gặp y, nếu như ông...

Đặng Định Hầu ngắt lời cô, mỉm cười nói:

- Ý của cô tôi rất hiểu, được làm đại ca của cô, tôi thấy vui vẻ lắm.

Vương đại tiểu thơ nhè nhẹ thở phào một hơi, hình như cô đã mở ra một cái nút thắt chặt cứng ngắt:

- Bởi vì tôi thích y, thành ra tôi mới sợ y làm chuyện mờ ám.

- Y không làm đâu.

- Tôi hy vọng vậy.

Hai người nhìn nhau mỉm cười, trong lòng cảm thấy dễ chịu ra nhiều lắm.

Sau đó bọn họ mỉm cười bước ra khỏi con hẽm tối tăm, bấy giờ đêm đã quá khuya, bọn họ không phát hiện ra, đằng xa trong bóng tối, có cặp mắt sáng rực đang nhìn bọn họ.

Cặp mắt của ai vậy nhĩ?

Đại Bảo Tháp

Mệnh vận là thứ gì?

Mệnh vận không phải là sợi dây ma quái sao, không phải có lúc cũng giống như một con rắn độc quấn chặt lấy một người, làm cho y, bao nhiêu là hùng tâm, bao nhiêu là tráng chí, cũng chẳng thi thố ra được tý gì sao?

Có lúc nó cũng biết bay thình lình ra, chộp lấy cái thứ trân quý nhất trong đời mình, cũng như Đinh Hỷ đoạt cây cờ Khai Hoa Ngũ Khuyển vậy. Có lúc nó cũng kéo hai người vốn không quan hệ gì với nhau, chặt cứng một chỗ lại với nhau, làm cho họ bứt không muốn ra, giựt không muốn thoát.

Cái nhà cao nhất của tiểu trấn này là Vạn Thọ lâu.

Đinh Hỷ đang nằm soải trên mái ngói của Vạn Thọ lâu.

Y nằm yên lặng ở đó, yên lặng nhìn sao trời lấp lánh trên cao.

Y không động đậy.

Mệnh vận như một sợi dây đã bó chặt vào người y, y không thể nào động đậy.

Trong lòng y cũng có sợi dây, đang thắt ngàn ngàn vạn vạn cái nút chặt cứng.

Cái nút nào mở ra được?

Chỉ có cái nút nào mình thắt lại, mình mở mới ra.

Cái nút trong lòng y, không phải chính y đã thắt.

Những ngày thơ ấu như ác mộng, thân thế thê lương, phấn đấu gian truân, tranh giành khổ sở, dĩ vãng không thể san sẻ được với người khác.

Mỗi một câu chuyện, là một cái nút thắt.

Huống gì còn có cái tịch mịch không bao giờ ngơi nghỉ.

Cái tịch mịch vô cùng kinh sợ.

Tịch mịch có nghĩa là, không phải chỉ có cô độc, lúc nãy thấy Đặng Định Hầu và Vương đại tiểu thơ tựa người vào nhau trong bóng tối, rồi lại mỉm cười bước ra, cái cảm giác tịch mịch đó lại càng sâu thăm thẳm.

Y bỗng có cảm giác đã bị bỏ rơi, một trong những thứ cảm giác của tịch mịch, cái thứ cảm giác khó mà chịu đựng nhất.

Chẳng qua, đó là tự y đi tìm nó, y từ chối người ta, người ta mới lãng quên y.

Vì vậy y không hề trách móc, y đang cầu chúc, cầu chúc cho bạn bè của y vĩnh viễn được hòa

hảo.

Y cầu chúc rất thành khẩn, và cũng rất đau khổ.

... Nếu ai biết được nổi thống khổ của y sâu thẳm chừng nào, sẽ biết được, "hiểu lầm" là chuyện đáng sợ biết bao nhiêu.

Gió từ bên mé núi thổi qua, đem lại tiếng mõ canh.

Đã canh ba rồi.

Y bỗng nhảy bật dậy, lấy hết tốc độ chạy về hướng ngọn núi xa xa.

Ngọn núi xa xa đen ngòm, gò núi màu xanh xanh đã bị bóng tối vô biên bao trùm lấy.

Màn đêm không bao giờ là mãi mãi cả.

Gò núi màu xanh xanh lại tắm dưới ánh nắng ban mai, ánh mặt trời sáng lạn.

Ánh mặt trời sáng lạn chiếu vào song cửa, cái quán bánh bao cũ kỹ rách nát ấy cũng bừng lên sinh khí.

Vương đại tiểu thơ đang ngồi ăn sáng, lấy bánh bao chấm với nước gà.

Bánh bao mới ra lò, nóng phỏng cả tay, nước mỡ gà thì lạnh lẽo, ăn chung với nhau lại có một mùi vị thật đặc biệt.

Bánh bao còn lớn hơn cả nắm tay của Đặng Định Hầu, cô đã ăn mất hai cái.

Tuy hai hôm nay cô không được ngủ ngon giấc, nhưng mặt trời vừa lên, núp trong phòng tắm một trận nước lạnh xong, là tinh thần của cô bỗng phấn chấn trở lên, ăn uống rất ngon lành.

Cô rốt cuộc vẫn còn quá trẻ.

Đặng Định Hầu thì sai bét, lão Sơn Đông càng thậm tệ, lão còn chưa tĩnh rượu, lại không được ngủ yên, đang làu nhàu một mình:

- Khách sạn ở đó không chịu vào ngủ, lại đòi đi ngủ trên bàn đổ nát của ta, mấy người trẻ tuổi các ngươi, ta thật không biết các ngươi mắc phải cái tật gì.

Vương đại tiểu thơ nhoẻn miệng cười tươi nói:

- Không phải tôi có tật, ông ta đấy.

Lão Sơn Đông hỏi:

- Là y?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Ông ta sợ tôi, bởi vì tôi không phải...

Cô còn chưa nói hết, đã đỏ mặt lên.

Lão Sơn Đông tít mắt lại cười nói:

- Bởi vì cô không phải là tình nhân của y, cô là của Đinh Hỷ.

Vương đại tiểu thơ không hề phủ nhận.

Không phủ nhận thường thường có nghĩa là thừa nhận.

Lão Sơn Đông cười lớn, nói:

- Cái tên tiểu tử Đinh Hỷ này, quả thật có bản lãnh, có mắt đấy chứ.

Lão đứng dậy đi lấy rượu:

- Đây là tin vui, chúng ta phải uống hai ly chúc mừng.

Người thích uống rượu, lúc nào cũng ráng tìm cho ra lý do để uống vài ly.

Đặng Định Hầu cũng bật cười.

Lão Sơn Đông đã tìm được ra ly lớn, đổ rượu vào ba ly, đổ đầy tràn.

Đặng Định Hầu nói:

- Chúng ta uống ít ít đi một chút được không?

Lão Sơn Đông liếc mắt nhìn y, nói:

- Ngươi muốn uống giấm sao?

Đặng Định Hầu cười khổ nói:

- Dù tôi có muốn uống giấm, cũng uống không, chẳng ăn nhằm gì.

Lão Sơn Đông nói:

- Vậy thì ngươi mau mau uống thôi.

Đặng Định Hầu nói:

- Nhưng hôm nay..

Lão Sơn Đông nói:

- Ngươi yên tâm, Hồ Lão Ngũ tới tối mới lại, bởi vì Tôn đại ca của y nhất định phải chờ tới tối mới chịu ăn gà nướng, không những vậy, còn phải ăn cho nóng hổi.

Đặng Định Hầu thở ra nói:

- Muốn chúng ta ngồi đây chờ nguyên ngày, quả thật là chịu không muốn nổi.

Lão Sơn Đông nói:

- Ngươi cũng yên tâm chuyện đó, ta không để các ngươi chờ không đâu, rượu của ta còn đủ cho các ngươi hai người tắm no nê trong đó.

Lão ta lại nâng cái chén lên.

Vương đại tiểu thơ bỗng nói:

- Hiện tai chúng ta uống rượu chúc mừng còn hơi sớm đấy.

Lão Sơn Đông chau mày hỏi:

- Tại sao?

Vương đại tiểu thơ thở ra nói:

- Bởi vì... bởi vì tuy tôi thích y, nhưng...

Lão Sơn Đông nói:

- Nhưng tên tiểu tử ấy đối với cô thì làm mặt lạnh lùng, có lúc còn muốn chọc cô giận lên phải không?

Vương đại tiểu thơ cắn môi nói:

- Đúng là vậy đó.

Lão Sơn Đông cười lớn nói:

- Cái đó cô không hiểu rồi, bởi y thích cô, mới làm ra vẻ như vậy. Ta đã nói, tên tiểu tử ấy là quái vật.

Vương đại tiểu thơ sáng mắt lên, lập tức đưa hai bàn tay ra cầm lấy ly rượu tính ực một hơi.

Đặng Định Hầu không hề cản trở.

Y biết Vương đại tiểu thơ muốn uống rượu, chẳng ai cản trở gì cô được.

Chính ngay lúc đó, bỗng có một tiếng "cóc" vang lên.

Cửa quán còn chưa mở, trên cửa còn dán miếng giấy đỏ:

- Chủ quán có bệnh, nghỉ việc ba ngày.

Có điều tiếng "cóc" vang lên xong, tiếp theo đó bình một tiếng, một người xô cửa ầm xuống, loạng choạng bước vào, làm đổ một cái bàn, cái bàn lại làm đổ ly rượu trên tay Vương đại tiểu thơ.

Vậy mà Vương đại tiểu thơ còn chưa nổi giận lên, bởi vì, người này chính là Hồ Lão Ngũ.

Lão Sơn Đông chau mày nói:

- Không lẽ ngươi đã uống say rồi sao?

Hồ Lão Ngũ vịn tay vào bàn, khòm lưng thở hổn hển không ngớt, y không có vẻ gì là người say rượu.

Lão Sơn Đông lại hỏi:

- Có phải Tôn Nghị nóng lòng muốn ăn gà nướng không?

Hồ Lão Ngũ lắc lắc đầu, bỗng loạng choạng xông ra ngoài.

Vương đại tiểu thơ nhìn nhìn Đặng Định Hầu, Đặng Định Hầu nhìn nhìn lão Sơn Đông:

- Chuyện gì vậy?

Lão Sơn Đông cười khổ nói:

- Trời biết đó là chuyện gì, y vốn là một tên quái vật, hiện tại...

Lão không nói tiếp.

Lão bỗng thấy trên bàn có thêm một mảnh giấy vò lại nho nhỏ. Đặng Định Hầu dĩ nhiên cũng thấy.

Hồ Lão Ngũ lúc nãy đã vịn vào cái bàn đó.

Y lại đây, nhất định là vì muốn giao miếng giấy đó.

Tôn Nghị không hề muốn xuống núi mua gà nướng, nhưng y phải xuống núi giao mảnh giấy cho được, vì vậy chỉ còn nước len lén hối hả xuống núi.

Y đã là người tàn phế, con đường lại không phải dễ đi, thật không khác gì liều mạng.

Đặng Định Hầu thở ra, nói:

- Quả thật không hổ là Phanh Mệnh Hồ Lão Ngũ, vì bạn bè, y chịu làm chuyện liều mạng như vậy.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Y đã liều mạng như vậy, mảnh giấy này nhất định phải có tin gì quan trọng lắm.

Bàn tay của ba người đồng thời đưa lại nắm mảnh giấy, nhưng bàn tay nhanh nhất vẫn là của Đặng Định Hầu.

Mở mảnh giấy ra, trên đó đề vỏn vẹn bảy chữ:

- Tối nay giờ Tý, Đại Bảo Tháp.

Giấy rất thô, chữ viết nguệch ngoạc.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Thế này nghĩa là gì?

Đặng Định Hầu nói:

- Thế này nghĩa là, tối nay giờ Tý, muốn chúng ta lại Đại Bảo Tháp.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Bởi vì nơi đó nhất định sẽ có chuyện gì quan trọng xảy ra?

Đặng Định Hầu nói:

- Chuyện này không chừng liên quan đến vụ bí mật.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Đại Bảo Tháp là tên của một nơi?

Lão Sơn Đông nói:

- Ở phía sau miếu Sơn thần.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Miếu Sơn thần ở đâu?

Lão Sơn Đông nói:

- Ở trước mặt Đại Bảo Tháp.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Ông nói cho rõ thêm tý nữa được không?

Lão Sơn Đông nói:

- Không thể.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Tại sao?

Lão Sơn Đông uống một hơi hết ly rượu, rồi mới thở ra một hơi nói:

- Bởi vì nơi đó là một chỗ không tới được.

Nét mặt của lão bỗng biến thành rất nghiêm trọng, lão chầm chậm nói tiếp:

- Nghe nói những người đến đó, chưa một ai còn sống trở về.

Vương đại tiểu thơ bật cười, cười rất gượng gạo, cô hỏi:

- Nơi đó không lẽ có quỷ sao?

Lão Sơn Đông nói:

- Không biết.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Ông chưa lại bao giờ sao?

Lão Sơn Đông nói:

- Bởi vì tôi chưa lại, vì vậy bây giờ còn sống nhăn đây.

Lão nói rất thật thà, không có vẻ gì là đang đùa giỡn.

Vương đại tiểu thơ nhìn nhìn Đặng Định Hầu.

Đặng Định Hầu trầm ngâm một hồi nói:

- Xem kiểu này, chính Đại Bảo Tháp bản thân nó đã có nhiều bí mật rồi, vì vậy...

Vương đại tiểu thơ nói:

- Vì vậy chúng ta lại càng không thể không lại đó.

Đặng Định Hầu cũng bật cười, cười rất gượng gạo, y suy nghĩ còn nhiều hơn Vương đại tiểu thơ.

... Không chừng chuyện này vốn là một cái bẫy, muốn dụ bọn họ tự đâm đầu vào lưới.

Nhưng bọn họ không thể nào không lại.

Đặng Định Hầu nói:

- Nếu đã có một nơi Đại Bảo Tháp như vậy, thế nào chúng ta cũng sẽ tìm ra thôi.

Vương đại tiểu thơ nhảy dậy nói:

- Chúng ta đi ngay bây giờ thôi.

Đặng Định Hầu nói:

- Bây giờ còn chưa đi được.

Vương đại tiểu thơ không hiểu hỏi:

- Tại sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Chúng ta đi bây giờ, nếu bị người trong Ngạ Hổ Cương bắt gặp, không phải là đả thảo kinh xà sao?

Lão Sơn Đông lập tức nói:

- Nói có lý lắm.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Không lẽ mình ngồi không đây đợi cho tới tối sao?

Lão Sơn Đông cười nói:

- Ta không để cho các ngươi ngồi không đâu.

Trời đã tối.

Vết thương trên cánh tay của Đặng Định Hầu đã được băng bó kỹ càng lại, y đang lẳng lặng dùng một miếng khăn lau lau một cái túi đựng đầy Thiết Liên tử.

Y chùi rất chậm, rất kỹ càng, mỗi viên Thiết Liên tử, đều được y chùi bóng lộn lên.

Vũ khí y nhờ vào đó nổi danh là hai nắm tay của y, trong giang hồ, cơ hồ không ai biết y còn sử dụng ám khí.

Cái túi Thiết Liên tử này, quả thật y đã lâu lắm chưa đụng tới.

Có lần viên Thiết Liên Tử y ném ra, không những không trúng người bị ném, mà còn bị dội lại từ thanh đao của y, làm ngộ thương một người bạn đang đứng bên cạnh.

Từ lần đó trở đi, y không muốn dùng đến ám khí nữa.

Có điều bây giờ, y không thể không sử dụng nó.

... Tại sao một người cứ bị hoàn cảnh bức bách, phải làm những chuyện mà y không muốn làm?

Đặng Định Hầu thở ra, bỏ viên Thiết Liên tử cuối cùng vào trong túi, thắt nó vào bên hông.

Vương đại tiểu thơ nãy giờ đang lẳng lặng nhìn y, bấy giờ mới hỏi:

- Bây giờ mình đã đi chưa?

Đặng Định Hầu gật gật đầu, y lại uống thêm tý rượu.

Rượu tuy làm cho người ta phản ứng chậm lại, phán đoán sai lầm, nhưng cũng làm tăng thêm dũng khí.

Những chuyện trên đời này, vốn đều là thế, có mặt tốt, nhất định phải có mặt xấu.

Nếu mình thường thường nhắm hướng tốt mà nghĩ tới, cuộc sống mới có mòi dễ chịu ra.

Vương đại tiểu thơ cũng uống tý rượu, cô đứng dậy, nhìn lão Sơn Đông cười một cái, nói:

- Cám ơn ông cho uống rượu nhé, cám ơn ông luôn bánh bao và gà nướng.

Lão Sơn Đông ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn cô, nhìn một hồi thật lâu, bỗng nói:

- Cô quyết tâm đi sao?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Tôi không đi không được.

Lão Sơn Đông nói:

- Dù biết đi là không về được, cô cũng không đi không được sao?

Vương đại tiểu thơ cười lên một tiếng, nói:

- Trở về được hay không cũng không quan trọng lắm, quan trọng ấy là, chúng ta có đi được không, có nên đi không.

Lão Sơn Đông thở ra một hơi thật dài nói:

- Nói hay lắm, quá hay.

Lão ta quay đầu lại, nhìn chăm chú vào Đặng Định Hầu hỏi:

- Xem kiểu này, ngươi cũng không đi không dược phải không?

Đặng Định Hầu cười cười.

Lão Sơn Đông nói:

- Chỉ cần ngươi cảm thấy phải đi làm chuyện đó, ngươi sẽ không đi không được sao?

Đặng Định Hầu lại cười cười, y nói:

- Thật ra, tôi cũng chẳng muốn đi, bởi vì tôi sợ chết, sợ quá chừng luôn, có điều nếu như không đi, sau này ngày tháng trôi qua nhất định còn đáng sợ hơn nhiều.

Lão Sơn Đông nói:

- Được, nói được lắm.

Lão bỗng đứng dậy, nói:

- Chúng ta đi thôi.

Đặng Định Hầu ngẫn người ra hỏi:

- Chúng ta?

Lão Sơn Đông cũng cười lên một tiếng, nói:

- Nếu ta không dẫn đường, làm sao các ngươi đi được?

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Không lẽ ông không chỉ dường cho chúng tôi, để chúng tôi đi một mình được sao?

Lão Sơn Đông nói:

- Không được.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Tại sao không được?

Lão Sơn Đông nói:

- Bởi vì ta muốn đi.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Lúc nãy chính ông đã nói, đi là khó mà về được lắm.

Lão Sơn Đông nói:

- Ta nói rồi các ngươi vẫn cứ đi, các ngươi đi được, tại sao ta không đi được?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Chúng tôi đi là có lý do mà.

Lão Sơn Đông nói:

- Ta cũng có lý do, ta đi xem nhiệt náo.

Vương đại tiểu thơ cười khổ nói:

- Lý do đó không đầy đủ.

Lão Sơn Đông nói:

- Đối với ta, lại quá đầy đủ.

Lão mỉm cười, lại nói tiếp:

- Các ngươi còn trẻ, một người thì đang độ thiếu niên, tiền trình vô hạn, một người thì đang thời đắc ý nhất, không những nổi danh thiên hạ, mà còn có tiền có thế, còn ta? Ta có gì đâu?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Ông... Ông...

Lão Sơn Đông không đợi cô nói tiếp, đã giành nói:

- Ta đã là một lão già, một nửa thân đã xuống đất, ta chẳng có vợ có con, cũng chẳng có điền địa tài sản, mỗi tối ngồi uống rượu dở sống dở chết, sống cũng không khác gì chết bao nhiêu. Các ngươi vì bạn bè liều mạng, vì giang hồ đạo nghĩa mà làm, tại sao ta lại làm không được?

Lão càng nói càng khích động, cổ họng muốn khàn luôn.

Lão Sơn Đông lại nói tiếp:

- Dù các ngươi không xem ta là bạn bè, nhưng ta thích các ngươi, ta thích Tiểu Mã, thích Đinh Hỷ, vì vậy ta không đi không được.

Vương đại tiểu thơ nhìn nhìn Đặng Định Hầu.

Đặng Định Hầu lại uống thêm miếng rượu, nói:

- Chúng ta đi thôi.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Chúng ta?

Đặng Định Hầu nói:

- Chúng ta có nghĩa là, ba người chúng ta.

Gió từ núi xa thổi lại, núi ở xa lại bị bóng đêm che trùm mất.

Bọn họ ba người đi ra, lão Sơn Đông ưỡn ngực, đi trước nhất.

Lão đi ra rồi, chẳng thèm quay đầu lại.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Ông không khóa cửa lại sao?

Lão Sơn Đông cười lớn nói:

- Các ngươi chẳng sợ chết, ta còn lo gì đến cái quán bánh bao đó?

Gò núi xa xa trong bóng tối trông lại càng xa hơn, nhưng bọn họ cuối cùng vẫn lại đó, dưới chân núi, tiếng gió rít đã biến thành đê trầm, làm như gió cũng biết than thở.

Vì ai mà than thở?

Có phải vì sự tàn bạo và ngu muội của con người không?

Người và người với nhau, tại sao lại cứ lừa gạt nhau, hãm hại nhau, giết chóc nhau?

Ánh đèn từ tiểu trấn lấp lánh, xem ra còn xa hơn từ tiểu trấn nhìn lại hòn núi lúc nãy.

Thậm chí còn xa hơn cả vì sao trên trời.

Dưới ánh sao ảm đạm, có thể thấy thấp thoáng một cái miếu nhỏ.

Đặng Định Hầu hạ giọng, hỏi:

- Đấy là miếu Sơn thần?

Lão Sơn Đông nói:

- Ừ.

Đặng Định Hầu nói:

- Đại Bảo Tháp ở phía sau miếu sơn thần?

Lão Sơn Đông nói:

- Ừ.

Vương đại tiểu thơ giành hỏi:

- Nhưng sao chúng ta chẳng thấy Đại Bảo Tháp ở đâu vậy?

Lão Sơn Đông nói:

- Không chừng đó là vì con mắt của cô nhìn không rõ lắm.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Mắt ông sáng, chắc ông nhìn thấy?

Lão Sơn Đông nói:

- Ừ.

Vương đại tiểu thơ lại hỏi:

- Ở đâu?

Lão Sơn Đông tùy tùy tiện tiện chỉ về phía trước mặt.

Lão chỉ vào một cái bóng mờ mờ ở phía trước, hơi cao hơn miếu Sơn thần một chút, từ phía dưới nhìn qua, chỉ lấy nhô lên khỏi miếu Sơn thần một tý xíu mái ngói, bằng bằng, phẳng phẳng, xem ra chẳng giống gì là một tòa bảo tháp cao lớn cho lắm, nhưng lại có vẻ giống một cái đài hơn.

Có thể gọi cái bóng mờ mờ đó là gì cũng được, nhưng chắc chắn không phải là một tòa bảo tháp.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Ông nói đây là Đại bảo tháp đấy sao?

Lão Sơn Đông nói:

- Ừ.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Tôi đã thấy nhiều tòa bảo tháp, lớn có nhỏ có, nhưng tòa bảo tháp như thế này...

Lão Sơn Đông bỗng ngắt lời cô:

- Ta không hề nói đây là tòa bảo tháp.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Ông không nói vậy sao?

Lão Sơn Đông nói:

- Đây có phải là tòa bảo tháp đâu.

Lão Sơn Đông nói chuyện xem ra đã biến thành điên đảo tráo trở, ngay cả Đặng Định Hầu cũng nhịn không nổi phải hỏi:

- Rốt cuộc đây là cái gì?

Lão Sơn Đông nói:

- Là một nửa tòa bảo tháp.

Đặng Định Hầu ngớ mặt ra, hỏi:

- Sao? Bảo tháp cũng có một nửa tòa nữa sao?

Lão Sơn Đông nói:

- Gà nướng cũng có nửa con, bảo tháp tại sao không thể có nửa tòa?

Vương đại tiểu thơ lại giành nói:

- Gà nướng bánh bao đều là một con một chiếc, chỉ vì bị người khác ăn phải đi một nửa vào bụng.

Lão Sơn Đông nói:

- Đúng vậy.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Còn một nửa tòa bảo tháp đi đâu?

Lão Sơn Đông nói:

- Sập rồi.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Làm sao sập?

Lão Sơn Đông nói:

- Bởi vì nó quá cao.

Ánh mắt lão trong đêm tối sáng rực lên, lão ta lại nói:

- Bảo tháp cũng giống như người ta, người ta bò lên càng cao chừng nào, không phải cũng dễ té xuống hay sao?

Đặng Định Hầu không hỏi gì nữa, trong lòng y cũng đang than thở, cái ý nghĩa của câu nói đó, không chừng không ai hiểu được nhiều như y.

Càng hiểu nhiều chừng nào, càng ít nói đi chừng đó.

Lão Sơn Đông nói:

- Tòa bảo tháp này vốn có mười ba tầng, nghe nói mất đi bảy tám năm mới xây lên xong.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Còn bây giờ?

Ánh mắt của Lão Sơn Đông lấp loáng, lão bỗng nói tiếp:

- Lúc bảy tầng phía trên bảo tháp sập xuống, phía dưới đang có rất nhiều người đang cúng tế quỳ lạy.

Vương đại tiểu thơ thay đổi sắc mặt hỏi:

- Nếu vậy lúc bảo tháp sập xuống, chắc chết nhiều người lắm sao?

Lão Sơn Đông nói:

- Nghe nói cũng không nhiều, chỉ có mười ba người.

Bàn tay của Vương đại tiểu thơ lạnh hẳn đi.

Lão Sơn Đông hững hờ nói:

- Một người đã chết oan uổng như vậy, oan hồn thế nào cũng không tiêu tan được, vì vậy mười ba người này, chính là mười ba cái hồn ma.

Một cơn gió thổi qua, Vương đại tiểu thơ bất giác rùng mình lên.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Ông đừng nói nữa có được không?

Lão Sơn Đông nói:

- Được.

Lão vừa nói xong, trên tòa tháp bỗng có một ánh dèn bật lên, như một ánh đèn ma.

Vương đại tiểu thơ ráng giữ hơi thở cho bình thường lại, cô hỏi lão Sơn Đông:

- Trên đó tại sao lại có người vậy?

Lão Sơn Đông hỏi lại:

- Sao cô biết trên đó nhất định có người?

Vương đại tiểu thơ trừng mắt nhìn lão, nói:

- Ông đã bằng lòng không nói đến chuyện đó rồi mà.

Lão Sơn Đông cười cười nói:

- Ta nói gì?

Vương đại tiểu thơ cắn môi, dậm chân một cái, nói:

- Bất kể đó là người hay quỹ, tôi cũng phải lên xem thử.

Cô đang chuẩn bị xông lên, Đặng Định Hầu đã níu cô lại, nói:

- Cô khỏi cần đi xem, tôi bảo đảm đó là người đấy, chỉ bất quá, người có lúc còn đáng sợ hơn quỹ.

Nghĩ đến cái người đó âm hiểm ác độc thế nào, Vương đại tiểu thơ nhịn không nổi, lại rùng mình lên lần nữa.

Thật tình cô cũng sợ lắm:

- Nhưng nếu tôi nhìn còn không dám nhìn, tại sao còn lại đây làm gì?

Đặng Định Hầu nói:

- Tự nhiên là chúng ta phải lại xem thử.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Ba người chúng ta đều lại?

Đặng Định Hầu lắc lắc đầu nói:

- Một mình ta lại xem, hai người ở lại đây.

Vương đại tiểu thơ cơ hồ muốn la toáng cả lên, cô nói:

- Ở đây có gì đáng xem?

Đặng Định Hầu giải thích:

- Các người có thể ở đây xem xét động tĩnh dùm ta, nếu ta bị thất thế, ít nhất các người còn có thể tiếp ứng được với ta chút gì.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Nhưng mà tôi…

Đặng Định Hầu ngắt lời cô:

- Chắc cô không muốn ba người chúng ta cùng bị phát hiện, cùng bị hỏng cả một lượt chứ?

Vương đại tiểu thơ chỉ còn cách im miệng, lúc không nói gì, dĩ nhiên cô lại đang cắn môi.

Lão Sơn Đông nói:

- Phía sau miếu sơn thần có một cây ngân hạnh, cũng gần bảo tháp lắm, chúng ta núp sau đó coi chừng dùm ngươi.

Vương đại tiểu thơ bỗng mở miệng ra hỏi:

- Không biết trên cây có quả hạnh không?

Lão Sơn Đông hỏi:

- Bây giờ cô tính ăn trái hạnh sao đây?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Tôi không tính ăn, chỉ bất quá muốn nhét nó đầy vào miệng của ông.

Tuy bảo tháp chỉ còn có sáu tầng, xem ra vẫn còn cao lắm, càng lại gần, càng cảm thấy nó cao.

Có những người cũng giống vậy, phải nhất định lại gần họ, mới biết họ vĩ đại chừng nào.

Nếu đứng trên bảo tháp nhìn xuống, thì chắc không còn nhìn thấy gì cả, thậm chí ngay cả một điểm ánh sáng cũng không nhìn thấy.

Nguyên cả cái bóng của tòa sơn phong bao trùm lấy bảo tháp, trừ cái điểm sáng nhỏ bé đó, bốn bề tối mịt.

Tiếng gió lại càng đê trầm.

Trừ tiếng gió thì thào như than thở đó ra, tứ phía hoàn toàn chẳng nghe có tiếng động gì.

Động tác của Đặng Định Hầu rất nhẹ nhàng, y tin là dù con mèo, động tác cũng chưa chắc gì nhẹ nhàng linh xảo như vậy.

Bóng tối trùm kín người của y, y cũng tin rằng người trên bảo tháp dù có là quỹ cũng không thể phát hiện ra được mình.

Nhưng chính ngay lúc đó, trên tháp lại có người đang lạnh lùng nói:

- Tốt lắm, ngươi đến đúng giờ lắm.

Đặng Định Hầu giật cả mình lên, y còn chưa biết chắc, người này đang nói chuyện với mình hay không.

Người đó lại nói tiếp:

- Ngươi đã lại rồi, còn gì mà chần chừ không lên đây?

Đặng Định Hầu thở ra, lần này y đã biết chắc, người này đang nói chuyện với y.

Xem ra động tác của y tuy còn nhẹ nhàng hơn cả mèo, cảm giác người này còn tinh linh hơn cả chó.

Y ưỡn ngực, nắm chặt tay lại, ráng giữ cho giọng nói mình được bình tĩnh:

- Ta đã lại rồi, dĩ nhiên là phải lên.

Mỗi tầng bên ngoài đều có mái ngói cong cong đưa ra, lấy khinh công của Đặng Định Hầu, muốn nhảy lên từng tầng một, cũng không có gì là khó.

Nhưng y thà đi bằng cầu thang, y không muốn mình đang bay nhảy, bỗng có một lưỡi đao từ trong bóng tối đâm ra.

Y cũng không muốn bị người ta thò chân ra đá mình xuống, chết ở đây như một con chó ghẻ.

Y thà đi cầu thang.

Bất kể cầu thang ở đây có hẹp tới đâu, có tối tăm tới đâu, y vẫn thà đi cầu thang còn hơn.

Dù trong tháp có mai phuc gì nữa, y cũng thà đi cầu thang.

Chỉ cần bàn chân của mình bước thực trên mặt đất, trong lòng của y cũng vững chắc như vậy.

Y đi từng bước một, thà đi chậm một chút, ít ra so với đi không bao giờ tới cũng còn tốt hơn.

Trong tháp không có mai phục, cũng không có người.

Bốn bề những lớp giấy bao bọc lấy cửa sổ đều bị rách nát tả tơi, gió thổi vào phạch phạch từng

cơn.

Càng lên trên cao, gió càng lớn, tiếng gió càng ồn, trái tim của Đặng Định Hầu càng đập nhanh.

Trong tháp không có mai phục, phải chăng bởi vì toàn bộ lực lượng đều tập trung ở trên đỉnh tháp?

Nếu đã biết y lên tới đỉnh là khó mà xuống lại, tại sao còn phí bao nhiêu đó chuyện làm gì?

Bàn tay của Đặng Định Hầu lạnh ngắt, lòng bàn tay mồ hôi rịn ra, thậm chí ngay cả chót mũi của y cũng có mồ hôi chảy xuống.

Đây không phải là vì y đang sợ, mà vì y đang khẩn trương.

Hung thủ rốt cuộc là ai?

Gian tế rốt cuộc là ai?

Cái bí mật ấy trong phút chốc sẽ bị phơi bày ra, đến giờ phút này, còn ai không khẩn trương?

Trên đỉnh tháp dĩ nhiên là có người.

Một ngọn đèn, hai người.

Đoạn Tháp Đoạn Hồn

Một cái đèn lồng, dùng que bằng trúc cắm xiêng lên, que trúc cắm vào giữa tường, cây đèn không ngớt dao động.

Dưới đèn có một người, một người già lão lọm khọm tàn phế, gương mặt thảm đạm âm ám, đầy những vết sẹo.

Hồ Lão Ngũ, Phanh Mệnh Hồ Lão Ngũ, lúc này dĩ nhiên y không còn liều mạng, y đang rót rượu.

Ly rượu để trên bàn, cái bàn nằm phía dưới cây đèn. Y đang rót rượu cho một người. Hai bên bàn, mỗi bên có để một cái ghế, một cái đã có người đang ngồi, một người mặc áo đen cao lớn, xoay lưng về phía cầu thang.

Đặng Định Hầu đi lên cầu thang, chỉ thấy sau lưng của y, tuy đang ngồi, mà còn thấy dáng người rất vĩ đại, hiển nhiên y cũng đã nghe tiếng chân của Đặng Định Hầu, nhưng không quay đầu lại, chỉ bất quá đưa tay ra chỉ vào chiếc ghế đối diện, nói:

- Ngồi.

Đặng Định Hầu bèn bước tới ngồi xuống, y ngồi xuống rồi mới ngẩng đầu lên, đối diện với người đó, nhìn chăm chú vào cặp mắt của y.

Mục quang của hai người vừa chạm phải, giống như hai lưỡi đao đụng nhau, hai lưỡi kiếm giao phùng. Gương mặt của hai người đều nghiêm trang như nhau.

Dĩ nhiên Đặng Định Hầu đã gặp mặt người này, gặp đã rất nhiều lần, y gặp người này lần đầu tiên ở Quan ngoại...

Ở cái bình nguyên phì nhiêu mà thần bí đó, ở cái dãy Trường bạch sơn nguy nga hùng vĩ, ở cái tiêu cuộc Trường Thanh nổi tiếng giang hồ.

Từ đó trở về sau, mỗi lần y gặp người này, trong lòng vẫn luôn luôn cảm thấy kính trọng và hoan hỉ, bởi vì y kính trọng người này, y thích người này.

Có điều lần này, y nhìn vào mặt người này, y chỉ cảm thấy có thống khổ và phẫn nộ.

... Bách Lý Trường Thanh, quả thật là ông... tại sao ông lại đi làm chuyện này?

Tuy trong lòng y đang lớn tiếng gào thét, ngoài miệng chỉ lãnh đạm một câu chào:

- Ông vẫn mạnh giỏi?

Bách Lý Trường Thanh sa sầm nét mặt, lạnh lùng nói:

- Tôi không mạnh giỏi, rất không mạnh giỏi.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ông không ngờ tôi lại đây?

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Hừ.

Đặng Định Hầu thở ra nói:

- Nhưng tôi thì đã nghĩ đúng là ông rồi...

Y không nói hết câu, bởi vì y thấy Bách Lý Trường Thanh đang chau mày. Những lời y đang nói, Bách Lý Trường Thanh hiển nhiên không muốn nghe.

Y vốn không bao giờ nói những lời người khác không muốn nghe, huống gì, bao nhiêu bí mật chẳng còn là bí mật, bạn bè hỗ tương kính trọng lẫn nhau đã trở thành thế đối lập, có nói cũng dư thừa quá.

Bất cứ âm mưu nào có chu mật đi chăng nữa, cũng có một chỗ hở, bất cứ một hòn núi hùng vĩ nào cũng nhất định có một lỗ hổng.

Gió không biết luồn từ lỗ hổng nào vào. Gió ở trên cao, lúc nào cũng làm người ta có cảm giác nhạy bén và cường kình, người ở trên cao, lúc nào cũng cảm thấy cô độc lạnh lẽo. Thời tiết này cứ làm cho người ta nghĩ đến rượu. Hồ Lão Ngũ cũng rót cho y một ly rượu. Đặng Định Hầu không hề từ chối, bất kể ra sao, y đều tin Bách Lý Trường Thanh không thể là hạng người bỏ thuốc độc vào trong rượu.

Y nâng ly..

Y vẫn còn nâng ly lên mời Bách Lý Trường Thanh, đấy không chừng là lần cuối cùng y tỏ vẻ tôn kính người này.

Bách Lý Trường Thanh nhìn y, ánh mắt hình như lộ vẻ thống khổ và mâu thuẩn, những chuyện đó không chừng không phải là ông ta thật tình muốn làm.

Nhưng ông ta đã làm vậy. Đặng Định Hầu uống một hơi cạn ly rượu, y cảm thấy miệng đắng nghét.

Bách Lý Trường Thanh cũng nâng ly uống cạn, bỗng nói:

- Chúng ta vốn là bạn bè, phải không?

Đặng Định Hầu gật đầu thừa nhận.

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Chỉ tiếc là chúng ta làm những chuyện, hoàn toàn không chính xác, vì vậy mới có chuyện bây giờ.

Đặng Định Hầu than dài nói:

- Thật là tiếc, cũng thật là bất hạnh.

Bách Lý Trường Thanh lắc đầu nói:

- Bất hạnh nhất là bây giờ tôi đã lại, và ông cũng lại.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ông cho là tôi không nên lại đây?

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Hai người chúng ta, cũng có một người không nên lại.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tại sao?

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Bởi vì tôi vốn không muốn chính tay tôi giết ông.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Bây giờ thì sao?

Bách Lý Trường Thanh nói:

- HIện tại hai người chúng ta, nhất định chỉ có một người còn sống trở về.

Giọng nói của y rất trấn tĩnh, đầy tự tin.

Đặng Định Hầu bỗng bật cười.

Đối với một người như Bách Lý Trường Thanh, y vốn có mấy phần sợ hãi úy kỵ, nhưng hiện tại, một thứ phẫn nộ rất nguyên thủy, đang khích động tiềm lực và dũng khí trong người y.

... Chống lại áp bức, chính là một thứ phẫn nộ nguyên thủy nhất của con người.

... Bởi vì con người nhờ thứ phẫn nộ đó mà phát sinh ra lực lượng, vì vậy mà loài người mới còn tồn tại!

Đặng Định Hầu mỉm cười nói:

- Ông tin là người còn sống trở về nhất định là ông?

Bách Lý Trường Thanh không hề phủ nhận.

Đặng Định Hầu bỗng vừa cười vừa đứng dậy, y lại uống cạn hết ly rượu.

Lần này y không còn nâng ly mời Bách Lý Trường Thanh, chỉ lãnh đạm nói một tiếng:

- Mời!

Bách Lý Trường Thanh chăm chú nhìn bàn tay y bỏ ly rượu xuống bàn, hỏi:

- Bàn tay ông bị thương?

Đặng Định Hầu nói:

- Không có gì.

Bách Lý Trường Thanh hỏi:

- Vũ khí của ông là hai bàn tay mà.

Đặng Định Hầu nói:

- Nhưng chính tôi cũng biết, tôi nhất định không thể dùng một tay đánh bại được ông.

Bách Lý Trường Thanh hỏi:

- Vậy ông dùng gì?

Đặng Định Hầu nói:

- Tôi dùng một thứ lực lượng, chỉ dùng thứ lực lượng đó, tôi mới có thể đánh bại được ông.

Bách Lý Trường Thanh cười nhạt.

Y chẳng hỏi thêm đó là thứ lực lượng gì, Đặng Định Hầu cũng chẳng nói, nhưng trong lòng y đang tự nói với chính mình:

- Tà không thể thắng chính, công đạo, chính nghĩa, chân lý, vĩnh viễn sẽ không bao giờ bị tiêu diệt.

Gió lại càng thổi mạnh, từ đê trầm biến thành gào hú, từ than thở biến thành gào thét.

Gió cũng trợ Oai cho người sao?

Cho ai?

Đặng Định Hầu xé một chéo áo, rồi xé từ đó làm bốn mảnh, từ từ thắt lại ống tay và ống quần.

Hồ Lão Ngũ đang đứng một bên nhìn y, ánh mắt lộ vẻ kỳ quái, hình như đượm vẻ lo lắng, lại hình như có vẻ nhạo báng.

Đặng Định Hầu tỉnh bơ.

Y không nghĩ chuyện người ta sẽ ca tụng y là Phanh Mệnh Đặng Định Hầu. Y rất hiểu chính mình, và rất hiểu đối thủ.

Trong giang hồ không thể nào tìm ra được một đối thủ nào đáng sợ như Bách Lý Trường Thanh.

Y không sợ Hồ Lão Ngũ coi mình như kẻ hèn nhát, chân chính dũng khí có rất nhiều mặt, cẩn thận và nhẫn nại là một trong những khuôn mặt của nó.

Hồ Lão Ngũ không chừng không hiểu điểm này, nhưng Bách Lý Trường Thanh hiểu.

Tuy y bất quá tùy tùy tiện đứng ở đó, nhưng ánh mắt của y không hề lộ vẻ diểu cợt, ngược lại còn biến thành ba phần đề phòng, ba phần kính trọng.

Bất cứ một ai đều có quyền bảo vệ sinh mạng của mình.

Vì bảo vệ sinh mạng của mình, người ta làm bất cứ điều gì, những điều đó đều rất được đáng kính trọng.

Đặng Định Hầu rốt cuộc đã ưỡn ngực lên, quay mặt lại đối diện với Bách Lý Trường Thanh.

Bách Lý Trường Thanh bỗng nói:

- Mấy tháng rồi, hình như vũ công của ông có mòi tiến triển.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Vậy à?

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Ít ra ông đã chân chính học được hai chiêu, nếu muốn khắc địch chế thắng, hai chiêu này không thể nào thiếu được.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ông đang nói hai chiêu gì?

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Nhẫn nại, trấn định.

Đặng Định Hầu nhìn y, ánh mắt bất giác lại lộ vẻ tôn kính.

Tuy ông ta không còn là một người bạn đáng được tôn trọng, y vẫn là một kình địch đáng được tôn trọng.

Bách Lý Trường Thanh chăm chú nhìn y, bỗng nói:

- Ông còn chuyện gì làm chưa xong không?

Đặng Định Hầu trầm ngâm một hồi, nói:

- Tôi còn tý sản nghiệp, vợ con tôi ăn mặc chắc không thiếu thốn tôi rất an lòng.

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Tốt lắm.

Đặng Định Hầu nói:

- Tôi bị chết, hy vọng ông làm giùm tôi một chuyện.

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Ông nói đi.

Đặng Định Hầu nói:

- Thả Vương Thịnh Lan và Đinh Hỷ, để bọn họ sinh vài đứa con trai, chọn đứa ngốc nhất cho tôi, để họ Đặng còn có người kế hậu.

Ánh mắt của Bách Lý Trường Thanh lại lộ vẻ thống khổ và mâu thuẩn, một hồi thật lâu, y mới hỏi:

- Tại sao lại chọn đứa ngu nhất?

Đặng Định Hầu cười một tiếng nói:

- Người ngu nhiều phúc, tôi hy vọng nó sống lâu lâu một chút.

Cái mỉm cười hời hợt, lời thỉnh cầu nhẹ nhàng, nhưng lại động sâu vào chỗ bi ai và thâm viễn nhất của loài người.

Là cái bi ai của chính y, mà cũng là cái bi ai của Bách Lý Trường Thanh.

Bởi vì Bách Lý Trường Thanh cũng đang nhờ y:

- Nếu tôi chết, hy vọng ông đi tìm giùm tôi một người đàn bà tên là Giang Vân, lấy hết sản nghiệp của tôi đưa cho bà ấy.

Đặng Định Hầu nhịn không nổi hỏi:

- Tại sao?

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Bởi vì... bởi vì tôi biết bà ấy có đứa con với tôi.

Hai người không nói gì nữa, chỉ đứng lẳng lặng nhìn nhau chăm chú, trong lòng đều tin tưởng đối phương sẽ làm giùm chuyện mình đã nhờ.

Cũng chính vì trong lòng họ còn có chút tín nhiệm và tôn trọng lẫn nhau, vì vậy họ mới thỉnh cầu đối phương lần cuối.

Sau đó họ lập tức xuất thủ, đồng thời xuất thủ.

Đặng Định Hầu xuất thủ kịch liệt và oai mãnh.

Y biết trận chiến này bất kể là thắng hay thua, đều nhất định phải trải qua một cơn thống khổ.

Y chỉ hy vọng cơn thống khổ ấy chấm dứt thật nhanh chóng, vì vậy mỗi chiêu y đều dùng tận toàn lực.

Thiếu Lâm thần quyền đi theo đường lối cương liệt oai mãnh, quyền thế vừa khai triển ra, gió rít vù vù, như cọp vừa nhảy ra khỏi gò núi.

Trên tháp vốn không lớn lắm, Bách Lý Trường Thanh suýt mấy lần bị y đánh cho rớt xuống.

Nhưng cứ mỗi đến lúc tối hậu trong đường tơ kẻ tóc, thân hình của y bỗng ung dung đứng vững lại.

Bốn chục chiêu đã qua, trái tim của Đặng Định Hầu đang chùng xuống.

Y bỗng nhớ lại ba mươi năm trước, tại một thiền viện cũ kỹ nhỏ bé, sư phụ của y đã có nói rằng...

... Nhu có thể thắng cương, nhược có thể thắng cường.

... Cương đao tuy cường, nhưng chém không đứt được nước chảy, gió tuy yếu, mà làm lặng ba đào.

... Con nhất định phải nhớ lấy điều này, bởi vì con xem ra có vẻ tùy hòa, thật ra lại rất quật cường, xem ra tuy khiêm hư, thật ra lại rất kiêu ngạo.

... Ta tin là tương lai con sẽ nổi danh, bởi vì cỡ tính tình của con, sẽ phát huy được chỗ sở trường của Thiếu Lâm thần quyền, nhưng con phải không bao giờ quên điều này, gặp phải đối thủ chân chính, con sẽ bị thất bại không nghi ngờ gì cả.

Cổ thụ rợp bóng, thiền viện yên tĩnh, lão tăng mày bạc ngồi dưới gốc cây, dặn đi dặn lại đứa bé... Tình đó cảnh đó, trong khoảnh khắc bỗng dưng tràn ngập về trước mắt y.

Những lời khuyên nhủ vàng đá trui luyện bao lần đó, hình như đang văng vẳng bên tai.

Chỉ tiếc là y đã quên những lời khuyên nhủ đó từ lâu, bây giờ sực nghĩ đến, đã quá chậm.

Y bỗng cảm thấy người mình toàn thân đã bị một thứ lực lượng mềm mại mà liên tục bó lấy, làm như hổ lang lọt vào dòng nước sâu, sâu bọ lọt vào lưới nhện...

Sau đó, bàn tay của Bách Lý Trường Thanh như một cái bóng khổng lồ nặng như núi đè bẹp xuống người y.

Y không tránh kịp.

... Chết mùi vị ra sao nhỉ?

Y nhắm mắt lại.

Đêm động phòng hoa chúc ôn nhu mà mỹ lệ, hai bắp đùi căng đầy của người vợ.

Trong khoảnh khắc đó, tại sao y còn nghĩ đến chuyện này?

... Vợ con mình chắc chắn là sẽ không thiếu thốn gì. Mình rất yên lòng.

Y có thật yên lòng không?

... Tà không thắng chính, chính nghĩa cuối cùng cũng phải thắng!

Tại sao y lại bị thua?

Tuy y thua rồi, chính nghĩa vẫn chưa bị thua.

Bởi vì tại khoảnh khắc tối hậu đó, bỗng nhiên có một thứ lực lượng từ một bên đánh tới, hóa giải thế chưởng của Bách Lý Trường Thanh, tựa như ánh nắng mặt trời xua tan đi màn đêm u tối.

Cái thứ lực lượng đó cũng như ánh nắng mặt trời, tuy ôn hoà, nhưng tuyệt đối không thể chống cự lại được.

Bách Lý Trường Thanh thoái lùi ba bước, nhìn người đó kinh ngạc.

Đặng Định Hầu mở bừng mắt ra, nhìn người đó, y lại càng kinh ngạc hơn.

Người ra tay cứu y đó, lại là cái gã Hồ Lão Ngũ tàn phế lọm khọm già nua.

Chẳng qua, hiện tại y không còn có vẻ già lão suy yếu, thân hình y đã thẳng lên, thậm chí cặp mắt còn có vẻ rất trẻ trung.

- Ngươi không phải là Hồ Lão Ngũ.

- Không phải.

- Vậy ngươi là ai?

Đầu tóc bạc phếu và mặc nạ trên mặt được gỡ ra, lộ một gương mặt làm người ta vui thích.

Đinh Hỷ!

Đặng Định Hầu rốt cuộc nhịn không nổi phải kêu lên!

- Đinh Hỷ?

Bách Lý Trường Thanh nhìn y chăm chăm:

- Ngươi chính là cái gã Đinh Hỷ thông minh?

Đinh Hỷ gật gật đầu, biểu tình trên gương mặt rất kỳ quái.

Bách Lý Trường Thanh hỏi:

- Lúc nãy ngươi dùng công phu gì vậy?

Đinh Hỷ nói:

- Công phu là công phu, công phu chỉ có một thứ, giết người cũng là đó, mà cứu người cũng là đó.

Ánh mắt của Bách Lý Trường Thanh sáng rực, y không ngờ gã thiếu niên này nói ra được đạo lý như vậy.

... Tất cả các thứ vũ công, cơ bản là một.

Đạo lý thì rõ ràng, nhưng những người chân chính hiểu được, không có mấy ai.

Thật ra, xứng dáng với cái đạo lý đó thế gian này cũng không có mấy ai.

Người trẻ tuổi này lai lịch ra sao?

Bách Lý Trường Thanh nhìn y đăm đăm, bỗng lại xuất thủ.

Lần này y ra tay rất chậm, rất nhu hòa, tựa như làn gió nhẹ làm êm sóng biển, lại tựa như dòng nước chảy từ trên núi xuống, chảy mãi mà vẫn không ngừng.

Có điều lần này y chạm vào, không phải là cương đao, cũng không phải ba đào, vì vậy y dùng hết lực lượng mà hoàn toàn đi đâu hết.

Bách Lý Trường Thanh lại càng kinh ngạc, quyền thế biến đi, từ nhu hòa chuyển qua cường kình, từ chậm đổi sang nhanh.

Đinh Hỷ phản ứng cũng biến theo.

Đặng Định Hầu bỗng phát hiện, vũ công của bọn họ, cơ hồ như cùng một chỗ mà ra.

Trừ chuyện đó, giữa hai người, hình như có chỗ tương đồng nào đó rất vi diệu.

Bách Lý Trường Thanh hình như cũng phát hiện ra điểm đó, quyền đang đấm ra, y bỗng thoái lui lại.

Đinh Hỷ không tấn công tới.

Bách Lý Trường Thanh nhìn y lom lom, bỗng hỏi:

- Công phu của ngươi ở đâu học ra vậy?

Đinh Hỷ hỏi lại:

- Ông không biết sao? Thật không biết sao?

Biểu tình của y rất kỳ quái, giọng nói của y cũng rất kỳ quái, đầy vẻ bi ai và thống khổ.

Biểu tình của Bách Lý Trường Thanh lại còn biến ra kỳ quái hơn, hình như bỗng có một cây kim đâm thẳng vào trái tim của y.

Thân hình của y bắt đầu run rẩy, tinh thần và thể lực bỗng tan rả ra, ngay cả giọng nói cũng ú ớ.

Y vốn là tấm thân sắt thép luyện thành, sức lực và ý chí của y vốn không thể nào công phá được, y không thể nào trở thành như vậy được.

Đặng Định Hầu nhìn nhìn y một hồi, rồi lại quay qua nhìn nhìn Đinh Hỷ, bỗng nhiên y cũng cảm thấy tay chân lạnh ngắt.

Chính ngay lúc đó, ánh đèn bỗng tắt phụt, trong bóng tối hình như có vật gì xé gió bay lại.

Âm thanh cao vút nhưng lại rất nhỏ.

Chỉ có những thứ ám khí thâm độc đáng sợ nhất, mới có tiếng rít như vậy.

Người nào đã phóng ám khí?

Tiếng gió rít lên, người của Đặng Định Hầu đã nhảy hết sức lên cao, y không hề thấy ám khí gì cả, y cũng không biết ám khí đang nhắm vào ai, nhưng y nhất định phải lấy toàn lực né tránh.

Bởi vì y cũng là một tay cao thủ đã được trui mài không biết bao nhiêu lần, y đã nghe thấy tiếng động trong gió mà người khác không nghe thấy.

Còn Bách Lý Trường Thanh và Đinh Hỷ thì sao?

Trong khung cảnh trong tâm tình đang khích động đó, bọn họ có đề phòng linh mẫn như bình thời không?

Bóng tối.

Trời đất là một khoảng bóng tối, bóng tối vô bờ vô bến.

Thân hình của Đặng Định Hầu bay lên, nhưng y lại có cảm giác như bị chìm xuống, vì cả người y đã bị bóng tối nuốt chửng.

Tuy y đang búng người trên không, y vẫn còn thì giờ nhìn xuống phía dưới.

Y chẳng thấy gì cả.

Lúc y đến đây, chung quanh không có người, dưới tháp không có người, trong tháp cũng không có người.

Từ đó đến giờ y vẫn bảo trì cảnh giác, Bách Lý Trường Thanh và Đinh Hỷ chắc cũng vậy.

Nếu có người lại, bọn họ ba người, ít ra phải có một người phát giác.

Nếu không có ai, ám khí từ đâu ra bây giờ?

Y nghĩ không ra.

Bây giờ chân khí của y không còn cách nào đề lên được nữa, thân hình y đã bắt đầu từ từ hạ xuống.

Phía dưới tình cảnh như thế nào? Có phải dang còn có ám khí hung hiểm đang đợi y dưới đó?

Bảo tháp tuy chỉ còn có sáu tầng, nhưng vẫn rất cao, càng lại gần, càng thấy cao. Người ở trên tháp, càng thấy nó cao lắm, bất cứ ai cũng không dám nhảy khơi khơi xuống.

Đặng Định Hầu cắn chặt hàm răng, dùng hết phần cuối cùng sức lực, y lại tung người lên, sau đó y để mình hạ xuống, chừng ba bốn trượng, đến tầng thứ ba, bỗng thò tay ra, nắm lấy mái ngói.

Rốt cuộc y cũng thở phào ra được một hơi.

Lần này lúc y rớt xuống, thân hình đã nhẹ như chiếc lá.

Bàn chân của y rốt cuộc đã đạp xuống mặt đất kiên thực, trong một khoảnh khắc, y có cảm giác như mình là một đứa bé đang xà vào lòng mẹ.

Đối với loài người, mặt đất vĩnh viễn là chỗ đáng để nương tựa.

Nhưng mặt đất cũng một màu đen nghịt.

Trong bóng tối chẳng thấy có động tĩnh gì, cũng chẳng nghe có tý âm thanh.

Trên đỉnh tháp đã xảy ra chuyện gì?

Đinh Hỷ có bị trúng phải ám toán không?

Đặng Định Hầu nắm chặt hai nắm tay, trong lòng bỗng thấy có mặc cảm tội lỗi, y cảm thấy mình không nên cứ vậy mà nhảy xuống bỏ mặc người bạn vừa cứu tính mạng của mình trên đó.

Trong tháp lại càng đen tối, khắp nơi đều có thể là chỗ mai phục trí mạng, có điều bây giờ dù có nguy hiểm cách mấy, cũng không làm y sợ mà bỏ đi.

Y quyết tâm xông vào lại.

Nhưng y dang tính xông vào, trong tháp đã có người xông ra.

Người của y vừa bốc lên, chân khí lập tức chuyển ngược lại, sử Thiên Cân Trụy của nội gia, hai chân hạ xuống, khí lực lại chuyển động, y thở ra một tiếng, đánh một quyền vào người đó.

Đấy chính là Thiếu Lâm Bách Bộ thần quyền oai chấn vũ lâm đã ba trăm năm nay, cái đấm đó y đã sử hết toàn lực, đừng nói là đánh trúng thân người, quyền phong đi tới, cũng đủ làm tan nát tim gan.

Nào ngờ lực lượng kinh khủng đó đánh vào người này, lại không có phản ứng gì, làm như tảng băng bỗng bị tiêu tan dưới ánh nắng mặt trời.

Đặng Định Hầu thở phào một hơi dài nói:

- Tiểu Đinh đó hả?

Bóng người hạ xuống, quả thật là Đinh Hỷ.

Đặng Định Hầu cười khổ.

Bình thời y xuất thủ rất thận trọng, có điều hôm nay y bỗng dưng lại biến thành một tên non choẹt, vừa khẩn trương vừa bộp chộp.

... Tiên hạ thủ vi cường, câu nói ấy không hẳn là chính xác, dĩ dật đãi lao, dĩ tĩnh chế động, hậu phát tiên chí, đấy mới là chân lý của vũ học.

... Vũ công của chùa Thiếu Lâm làm cho người ta kính trọng, không phải là vì nó mạnh bạo, mà vì chúng ta có thể dung hòa lực lượng đó với Phật học bác đại tinh thâm.

Đặng Định Hầu thở ra, y bỗng nhận thấy rằng, thành công và vinh dự không những không làm cho người ta trưởng thành, mà ngược lại làm cho người ta suy thoái. Bất cứ người được nổi tiếng rồi, đều nhất định quên bẵng đi rất nhiều chuyện.

Nhưng hiện tại không phải là lúc bi ai hối hận, y lập tức phấn khởi tinh thần, hỏi:

- Ngươi cũng nghe có tiếng ám khí?

Đinh Hỷ nói:

- Ừ.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ai ám toán chúng ta?

Đinh Hỷ nói:

- Không biết.

Đặng Định Hầu nói:

- Ám khí hình như từ tầng thứ năm ném lên.

Đinh Hỷ nói:

- Rất có thể.

Đặng Định Hầu nói:

- Ta không hề thấy có ai ở trong tháp đi ra.

Đinh Hỷ nói:

- Tôi cũng không thấy.

Đặng Định Hầu nói:

- Nếu vậy người này vẫn còn ở trong tháp.

Đinh Hỷ nói:

- Không có.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ngươi tìm không thấy? Hay là hắn không có trong đó?

Đinh Hỷ nói:

- Nếu có người đó, tôi ắt hẳn tìm ra.

Đặng Định Hầu nói:

- Bất kỳ ám khí loại nào, nhất định không thể tự nhiên mà bay ra như vậy.

Đinh Hỷ nói:

- Không thể nào.

Đặng Định Hầu nói:

- Có ám khí ném ra, nhất định là có người.

Đinh Hỷ nói:

- Nhất định vậy.

Đặng Định Hầu nói:

- Bất cứ người nào, không thể tự nhiên mà biến mất đi.

Đinh Hỷ nói:

- Đúng vậy.

Đặng Định Hầu nói:

- Nếu vậy, người này đi đâu? Không lẽ hắn không phải là người? Là quỷ?

Đinh Hỷ nói:

- Nghe nói tòa bảo tháp này vốn có quỷ.

Đặng Định Hầu cười khổ hỏi:

- Không lẽ ngươi tin có quỷ sao?

Đinh Hỷ nói:

- Tôi không tin.

Đặng Định Hầu nhìn y chăm chú, từ từ nói:

- Thật ra, rõ ràng là ngươi đã biết người đó là ai, ngươi đã biết làm sao hắn lại đó, làm sao hắn trốn đi. Nhưng ngươi lại không chịu nói ra.

Đinh Hỷ có vẻ không phủ nhận chuyện đó.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tại sao ngươi không chịu nói?

Đinh Hỷ trầm ngâm một hồi, rốt cuộc thở dài, nói:

- Bởi vì dù có nói ra, ông cũng chẳng chịu tin.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tại sao?

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì có quá nhiều chuyện tấu xảo đi.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Chuyện gì?

Đinh Hỷ nói:

- Kế hoạch trong chuyện này, vốn rất chu đáo bí mật, vậy mà các người cứ tấu xảo tìm ra được nhiều kẻ hở, mỗi cái kẻ hở lại tấu xảo lòi ra đường dây tới chỗ khác, mà chỗ nào cũng đều chỉ đến Bách Lý Trường Thanh, chỉ có mình ông ta là phù hợp.

... Khách đến ngày mười ba tháng năm.

... Thời khắc xảo hợp.

... Vũ công uyên bác.

... Hơi thở dồn dập.

... Thuốc uống có mùi đặc biệt.

... Bí mật của tiêu cuộc không ai có thể biết được.

Đặng Định Hầu thở ra nói:

- Nghĩ đi nghĩ lại, những chuyện đó quả thật có chỗ quá tấu xảo.

Đinh Hỷ nói:

- Nhưng còn chưa tấu xảo nhất.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tấu xảo nhất là gì?

Giọng nói của Đinh Hỷ bỗng biến thành chua chát, y chầm chậm nói:

- Tấu xảo là, tôi lại là con trai của Bách Lý Trường Thanh.

Đặng Định Hầu lại thở ra một hơi dài nói:

- Mẹ của ngươi nhất định là Giang phu nhân, người mà lúc nãy y nhờ ta đi tìm.

Đinh Hỷ nhìn y, hỏi:

- Ông đã biết hết rồi sao?

Đặng Định Hầu lắc lắc đầu.

Đinh Hỷ nói:

- Nhưng ông có vẻ không ngạc nhiên gì mấy.

Đặng Định Hầu than thở:

- Lúc trước ta quả có nghĩ đến điểm đó, nhưng nếu ngươi không nói ra, ta còn không dám chắc.

Đinh Hỷ lạnh lùng nói:

- Ông không dám chắc điều gì? Không dám chắc Bách Lý Trường Thanh là gian tế? Là hung thủ?

Đặng Định Hầu nói:

- Ta vốn ngỡ rằng chuyện đó quả thật là vậy, do đó...

Đinh Hỷ ngắt lời y:

- Vì vậy ông vừa gặp mặt ông ta, không hỏi đầu đuôi ra sao, đã đi liều mạng với nhau.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ta nên hỏi gì?

Đinh Hỷ nói:

- Ít nhất ông cũng nên hỏi ông ta, tại sao ông ta lại đến đây? Đến đây đợi ai?

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ước hẹn này không phải do ông ta mời?

Đinh Hỷ nói:

- Không phải.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Vậy thì ông ta đợi ai?

Đinh Hỷ nói:

- Ông ta cũng như ông, cũng bị người ta gạt lại đây, ông ta chờ cũng chính là người ông đang tìm.

Đặng Định Hầu thay đổi nét mặt hỏi:

- Ông ta cũng chờ tên hung thủ đó?

Đinh Hỷ hỏi lại:

- Ông không tin?

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ông ta thấy ta lại, không lẽ nghĩ rằng ta chính là hung thủ?

Đinh Hỷ hỏi lại:

- Ông thấy ông ta ở đó, không phải ông cũng nghĩ ông ta là hung thủ sao?

Đặng Định Hầu ngẩn mặt ra.

Đinh Hỷ thở ra nói:

- Xem ra Ngũ tiên sinh là một người rất thông minh, đối với tư cách các ông hiểu rõ không sai mảy may.

Đặng Định Hầu vội vã hỏi:

- Ngũ tiên sinh là ai?

Đinh Hỷ nghiêm nét mặt nói:

- Ngũ tiên sinh chính là đầu lãnh của phân đà Ngũ Nguyệt Thập Tam trong Thanh Long hội,

cũng là kẻ chủ mưu của toàn bộ kế hoạch.

Đặng Định Hầu lại ngẫn mặt ra.

Đinh Hỷ cười nhạt nói:

- Y vốn đã tính đúng là các ông gặp nhau lập tức chuẩn bị xuất thủ ngay, bởi vì các ông đều là những bậc anh hùng xuất chúng, ai cũng nghĩ mình nhận xét rất đúng, thì còn cần gì nói thêm cho phí lời, cứ liều mạng sống chết với nhau trước cho khỏe.

Đặng Định Hầu chỉ còn nước đứng nghe, trong lòng bất giác thừa nhận y nói rất có lý.

Hồn Bay Bỗng Phương Trời Xa

Đinh Hỷ nói:

- Trong kế hoạch của hắn, các ông đáng lý ra đã chết ở trong tháp, chỉ tiếc là...

Đặng Định Hầu bỗng cười lên một tiếng, nói:

- Chỉ tiếc ngươi tấu xảo lại là con của Bách Lý Trường Thanh, tấu xảo là người bạn của ta, lại tấu xảo là Đinh Hỷ thông minh.

Đinh Hỷ nhìn y, ánh mắt lộ một nụ cười.

Chính ngay lúc đó, từ trong tầng thứ hai của bảo tháp bỗng vọng ra một tiếng gầm thật lớn, tiếp theo đó, ầm lên một tiếng, một phiến đá lớn bay xuống, vách tường trên tầng tháp đó đã bị lũng một lỗ lớn.

Trong lỗ hổng đen ngòm đó, vẫn không thấy gì cả.

Đặng Định Hầu thay đổi sắc mặt:

- Bách Lý Trường Thanh đâu rồi? Lúc ngươi ra đây, có thấy y ở đâu không?

Đinh Hỷ lắc lắc đầu.

Đặng Định Hầu lại hỏi:

- Có phải hiện giờ y đang giao thủ với tên Ngũ tiên sinh ấy không?

Đinh Hỷ lại lắc lắc đầu, gương mặt cũng lộ vẻ nghiêm trọng.

Đặng Định Hầu nói:

- Chúng ta cũng không nên đứng đây nhìn, có phải y..

Y nói chưa dứt lời, trên tháp lại có tiếng la nhỏ, rồi một tiếng gầm lớn, xuống tới lầu thứ hai.

Tiếp theo đó, một tiếng ầm nữa lại vang lên, một phiến đá lớn nữa lại rớt xuống, cơ hồ đụng vào người bọn họ.

Tuy bọn họ không thấy tình huống trong tháp ra sao, có điều trên tháp hai tay cao thủ đang giao chiến với nhau, vũ công cao cường, sức lực hung mãnh, không cần thấy cũng tưởng tượng được ra.

Vũ công của Bách Lý Trường Thanh tuy không phải là đệ nhất thiên hạ, thanh danh và địa vị của y cũng không phải là dựa vào vũ công, thậm chí có rất nhiều người trong giang hồ cho rằng, y cũng không phải là một tay cao thủ hạng nhất trong liên doanh tiêu cuộc.

Nhưng người hiểu rõ y tường tận đều biết rằng, khí lực y giữ bên trong, không lộ ra ngoài, thật ra là nội công ngoại công của y đã luyện tới mức độ hầu như lư hỏa thuần thanh, đối với các thứ

vũ học của các môn phái, rất ít người bì kịp với y.

Cái điểm đó Đặng Định Hầu còn rành rọt hơn ai cả, lúc nãy y vừa giao thủ với Bách Lý Trường Thanh.

Lúc này, người đang đánh nhau với y trên tháp, vũ công không kém y tý nào, vì vậy mới đánh nhau kịch liệt đến như vậy.

Nếu người này quả thật là Ngũ tiên sinh, vậy Ngũ tiên sinh là ai nhĩ?

Ai có thể có vũ công tương đương như Bách Lý Trường Thanh?

Nếu gã Ngũ tiên sinh này là gian tế bán đứng liên doanh tiêu cuộc, là hung thủ giết hại Vương lão gia tử, thì hắn không phải là Quy Đông Cảnh, cũng là Khương Tân, không phải Khương Tân, cũng là Tây Môn Thắng.

Ba người ấy vốn không phải chẳng còn đáng nghi ngờ gì nữa sao?

Bao nhiêu vấn đề ấy, trong khoảnh khắc vụt thoáng qua đầu của Đặng Định Hầu, dĩ nhiên y không có thì giờ ngồi suy nghĩ.

Chính ngay lúc y đang chuẩn bị xông lên tháp, bỗng lại có tiềng ầm thật lớn vang lên.

Bảo tháp vốn đã bị sập mất đi một nửa, bây giờ đã sập xuống hoàn toàn!

Hai người đang đánh nhau trên đó, có phải đã táng mạng dưới tháp?

Bụi bặm, gỗ vụn, ngói vỡ, như một đám mây đen, đem theo sấm sét kinh hồn cùng mưa rơi tầm tả, bỗng từ trên cao ụp xuống.

Đặng Định Hầu tính thoái lui, Đinh Hỷ đã kéo tay y, nhảy lùi ra phía sau.

Lúc y còn trẻ tuổi, trong chùa Thiếu Lâm cổ sát trang nghiêm ấy, đã có biết bao nhiêu cao tăng từng khen y.

... Tuy tính tình của ngươi có chỗ nóng nảy, vũ công khó mà luyện đến chỗ đăng phong tạo cực, nhưng lúc ngươi giao thủ với người khác, dù họ có vũ công cao hơn ngươi, cũng chắc gì là đối thủ của ngươi, bởi vì phản ứng của ngươi rất nhanh.

Bất cứ ai, đối với những lời người khác khen thưởng mình, đều nhớ rất rõ trong tâm khảm.

Những câu đó, Đặng Định Hầu trước giờ không bao giờ quên, có điều hiện giờ, y phát hiện ra, phản ứng của mình chẳng còn nhanh như mình tưởng tượng.

Đinh Hỷ còn nhanh hơn y, không những vậy, còn nhanh hơn nhiều.

... Một người tuổi tác lớn dần, có phải phản ứng cũng chậm đi không?

... Tuổi già, không lẽ lại bi ai đến như vậy?

Đặng Định Hầu lùi lại năm ba trượng, đứng ngây người ra, bụi cát sỏi đá rớt lào rào trước mặt y. Y hoàn toàn không hay biết gì.

Mỗi người ai ai cũng đều xem mình cao giá lắm, vì vậy, mỗi khi phát hiện ra giá trị chân chính của mình, sẽ không khỏi có cảm giác như bị đánh mất cái gì đó.

Đấy cũng là một trong những thứ bi ai của loài người.

Cơn hỗn loạn đã trở lại bình thường, trời đất đã biến thành một màn yên tĩnh, sự yên tĩnh đó ngược lại làm Đặng Định Hầu choàng tỉnh giấc.

Trước mặt vẫn là một màn bóng tối, nhưng chỗ có tòa bảo tháp to lớn đồ sộ ấy, bây giờ đã biến thành bằng phẳng.

Trong một khoảnh khắc nó đang còn là một người khổng lồ đứng sừng sững ở đó, nhìn cây cỏ đất đai phía dưới chân mình.

Nhưng bây giờ nó đã đổ ầm xuống, đổ ầm xuống vào cây cỏ đất đai nó đã từng nhìn khinh nhạo.

... Bảo tháp cũng như người vậy, người càng bò lên cao, càng dễ té xuống.

Đặng Định Hầu bất giác thở ra một tiếng.

... Bách Lý Trường Thanh và gã Ngũ tiên sinh đó, không phải họ là những người đã bò lên cao quá hay sao?

Nghĩ đến Bách Lý Trường Thanh, Đặng Định Hầu mới hoàn toàn tỉnh lại, y la lên thất thanh:

- Bọn họ đã ra khỏi đó chưa?

Đinh Hỷ nói:

- Chưa.

Người còn chưa ra khỏi, không lẽ đã táng mạng hết dưới bảo tháp hay sao?

Đặng Định Hầu biến hẳn sắc mặt, lập tức xông lại, trong bóng tối, y chỉ thấy cát đá chồng chất thành một đống, như một cái mồ.

Bất kỳ ai bị chôn dưới cái mồ ấy, đừng hòng tưởng còn sống mà chui lên. Đặng Định Hầu tay chân đều lạnh cứng như đá.

Bách Lý Trường Thanh không hẳn là bạn thân lắm của y, nhưng hiện tại, trong lòng y rất đau đớn.

Bởi vì y cảm thấy trong lòng mình có lỗi với y lắm.

Đinh Hỷ cũng chạy lại, đang nhìn y, hình như nhìn xuyên qua tâm sự của y.

Những hiểu lầm và hoài nghi của y đối với Bách Lý Trường Thanh, hiển nhiên đã bị trừ bỏ.

Ánh mắt của Đinh Hỷ lộ vẻ vui mừng, y vốn rất mong chuyện đó xảy ra.

Đặng Định Hầu quay đầu lại, nhìn biểu tình trên gương mặt Đinh Hỷ, y tức giận hỏi:

- Bách Lý Trường Thanh có phải là cha ruột của ngươi không?

Đinh Hỷ nói:

- Phải.

Đặng Định Hầu vênh mặt lên nói:

- Vậy mà y táng mạng dưới tháp, ngươi không thấy đau đớn gì, còn lộ vẻ cao hứng nữa?

Đinh Hỷ không trả lời câu hỏi, y hỏi ngược lại:

- Ông có biết tòa bảo tháp này tại sao lại dễ bị sụp như vậy không?

Đặng Định Hầu nói:

- Tại vì nó quá cao.

Đinh Hỷ lắc đầu nói:

- Trên đời này còn có bao nhiêu tòa tháp cao hơn đó, mà có sụp xuống đâu.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Không lẽ còn có nguyên do gì trong đó sao?

Đinh Hỷ nói:

- Tòa tháp này trống không.

Đặng Định Hầu nói:

- Tòa tháp nào cũng trống không ở giữa.

Đinh Hỷ nói:

- Nhưng giữa tường cũng trống không, thậm chí ngay cả nền đất phía dưới cũng trống lỗng.

Đặng Định Hầu chợt hiểu ra:

- Không lẽ tòa tháp này có địa đạo trong ruột?

Đinh Hỷ nói:

- Mỗi tầng đều có.

Đặng Định Hầu chau mày:

- Bảo tháp vốn là chỗ của Phật gia, tại sao lại có địa đạo trong ruột?

Đinh Hỷ nói:

- Tòa bảo tháp này vốn không phải đệ tử nhà Phật xây lên.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Vậy thì ai xây lên?

Đinh Hỷ nói:

- Cường đạo.

Gò núi xanh xanh phía sau bảo tháp, đã từng là chỗ vào ra của quần đạo từ bao nhiêu năm nay.

Đinh Hỷ nói:

- Bọn họ vì phải chạy trốn quan phủ truy lùng, mới xây tòa bảo tháp này lên, làm đường tháo lui thoát thân. Vì vậy dưới tháp còn có đường địa đạo, thông một mạch lên tới sơn trại.

Đặng Định Hầu rốt cuộc hoàn toàn hiểu rõ ra:

- Lúc nãy cái người ám toán chúng ta đi từ địa đạo lên.

Đinh Hỷ nói:

- Đúng vậy.

Đặng Định Hầu nói:

- Người dưới núi cứ ngỡ trong tháp có ma, chắc là lý do đó.

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vậy có rất nhiều người lại đây xong, đều tự nhiên thất tung.

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì đây là bí mật của các ngươi, nếu có người vô ý phát giác ra bí mật, ắt phải giết đi bịt miệng.

Đinh Hỷ cười cười, nụ cười ra chiều cay đắng:

- Đúng vậy, chính là bí mật của bọn cường đạo chúng tôi, bọn tiêu khách các ông vốn không thể nào biết được.

Đặng Định Hầu cũng chỉ còn cách cười khổ.

Y nói hai chữ "các ngươi" xong, lập tức biết mình đã lỡ lời.

... Đấy có phải là vì trong tận đáy lòng của Đinh Hỷ, y đã nhận định mình suốt đời bị người ta coi là cường đạo?

... Không lẽ dù y có muốn thay đổi ra sao, y đều không thể thay đổi được cái nhìn của người khác đối với y?

Đặng Định Hầu lập tức thề thốt trong lòng.

Y thề rằng từ đây về sau, không những mình sẽ thay đổi cái lối nhìn và suy nghĩ của mình, mình còn phải đi thay đổi người khác nữa.

Đinh Hỷ hình như hiểu rõ y đang nghĩ gì, y mỉm cười nói:

- Bất kể ra sao, tôi cũng là người sinh trưởng lên nơi đây, do đó tôi cũng biết cái bí mật này.

Đặng Định Hầu thở ra nói:

- Bởi vì ngươi biết được bí mật, vì vậy chúng ta còn sống sót được.

Hiện tại, y cũng hiểu ra được kế hoạch của Ngũ tiên sinh.

- Y muốn chúng ta giao thủ trước với nhau trước, đợi chúng ta đánh một hồi sức cùng lực kiệt rồi, bỗng từ trong địa đạo xông ra hạ độc thủ, để người khác nghĩ rằng, chúng ta đồng quy ư tận với nhau, y bèn thong dong ngoài vòng pháp luật.

Đinh Hỷ cũng thở ra, cười khổ nói:

- Chỉ bất quá dù ông chết rồi, cũng còn là người may mắn hơn.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tại sao?

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì người khác sẽ cho là ông vì liên doanh tiêu cuộc đi trừ gian tế, báo thù cho Vương lão gia tử, ông mới không tiếc cùng hung thủ đồng quy ư tận, ông chết rồi, không chừng so với lúc còn sống còn được tôn kính hơn nhiều. Có điều...

... Có điều, Bách Lý Trường Thanh chết rồi, nổi oan uổng sẽ vĩnh viển không bao giờ được tẩy sạch.

Đinh Hỷ nói:

- Đợi đến lúc các ông chết rồi, không những y sẽ vĩnh viễn thong dong ngoài vòng pháp luật, mà còn có thể trùng tu lại liên doanh tiêu cuộc, bước thêm một bước nữa, nắm giữ quyền hành, từ đó về sau, giang hồ Trung nguyên hắc bạch hai đạo, sẽ nằm trong vòng kiểm soát của y.

Nghĩ đến cái kế hoạch thâm độc và chu mật đó, ngay cả y cũng bất giác rùng mình lông gáy muốn dựng đứng lên.

Đặng Định Hầu cười gượng lên một tiếng nói:

- May mà chúng ta còn chưa chết, bởi vì...

Đinh Hỷ mỉm cười nói:

- Bởi vì y không ngờ rằng, trong kế hoạch đó lại lòi ra tên Đinh Hỷ thông minh.

Đặng Định Hầu cười nói:

- Y lại không ngờ rằng tên Đinh Hỷ thông minh ấy lại là con của Bách Lý Trường Thanh, và là bạn của Đặng Định Hầu.

Nụ cười của y không còn là gượng gạo nữa, bởi vì y đã phát giác ra, một kế hoạch dù có thâm độc chu mật đến đâu, cũng đều sẽ bị thất bại, bởi vì trên đời này còn có một thứ lực lượng còn

mạnh hơn.

Đó chính là niềm tin và tình yêu của con người.

Bởi vì tình thương của Đinh Hỷ đối với cha mình và Tiểu Mã, vì vậy mà không tiếc mạo hiểm tính mạng của mình.

Một tên hung thủ máu lạnh, sẽ không bao giờ hiểu được thứ tình cảm đó.

Bởi vì y sơ sót chuyện đó, vì vậy kế hoạch của y dù có chu mật đến đâu, đều phải bị thất bại.

Dưới đống gạch ngói không có người, người sống người chết gì cũng không có.

Những người đã ở trong tháp, bây giờ có lẽ đã theo đường địa đạo đi mất. Địa đạo đã bị đống gạch vụn vùi lấp.

Đặng Định Hầu nói:

- Lúc nãy cái người đánh nhau với Bách Lý Trường Thanh trên tháp, có phải là Ngũ tiên sinh không?

Đinh Hỷ nói:

- Rất có thể.

Đặng Định Hầu nói:

- Ngũ tiên sinh dĩ nhiên không phải là tên thật của y?

Đinh Hỷ nói:

- Không phải.

Đặng Định Hầu nói:

- Dĩ nhiên y không dùng mặt thật.

Đinh Hỷ nói:

- Y đeo một chiếc mặc nạ, không những làm bằng da người, mà còn làm rất tinh xảo, sử dụng cũng rất tiện lợi, cỡ mặc nạ loại đó, y có ít nhất cũng bảy tám cái, vì vậy, chỉ trong khoảnh khắc có thể biến thành bảy tám người khác nhau.

Đặng Định Hầu nói:

- Dĩ nhiên y mặc bộ đồ đen.

Đinh Hỷ nói:

- Thường thường là vậy.

Đặng Định Hầu nói:

- Bách Lý Trường Thanh bỗng dưng thấy một người mặc đồ đen đeo mặt nạ, dĩ nhiên y sẽ

không bỏ qua.

Đinh Hỷ nói:

- Nhất là trong hoàn cảnh thế này.

Đặng Định Hầu nói:

- Vì vậy y muốn trốn đi đâu, Bách Lý Trường Thanh cũng nhất định rượt theo tới đó.

Đinh Hỷ nói:

- Vì vậy, bọn họ không còn ở đây.

Đặng Định Hầu nói:

- Con đường địa đạo này có phải thông lên sơn trại phía trên?

Đinh Hỷ nói:

- Vào địa đạo rồi là không còn đường nào khác hơn để đi.

Đặng Định Hầu nói:

- Vì vậy Bách Lý Trường Thanh chắc cũng đã ở sơn trại trên đó?

Đinh Hỷ gật gật đầu.

Đặng Định Hầu nói:

- Ngươi có nói, nơi đây hiện giờ đã biến thành long đàm hổ huyệt, bất cứ ai lọt vào đều khó lòng mà sống sót thoát ra.

Đinh Hỷ nói:

- Tôi có nói vậy.

Đặng Định Hầu nhìn y chăm chú một hồi, rồi sa sầm nét mặt hỏi:

- Ông ta là phụ thân của ngươi, hiện tại ông ta đang ở trên đó, ngươi tính làm gì đây?

Đinh Hỷ hỏi lại:

- Ông muốn tôi làm sao?

Đặng Định Hầu lạnh lùng nói:

- Ngươi tự mình phải biết chứ.

Đinh Hỷ nói:

- Ý của ông, có phải là, chúng ta nên bỏ ra hai tiếng đồng hồ, moi đống gạch vụn này lên, rồi từ địa đạo đi lên núi tống mạng?

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tại sao lại nhất định phải tống mạng?

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì lúc đó trời đã sáng trưng, chúng ta nhất định đã mệt lữ cả ra, không những vậy...

Đặng Định Hầu ngắt lời y:

- Chúng ta không nhất định phải đi đường địa đạo, quanh đây chắc chắn sẽ có đường khác lên núi.

Đinh Hỷ nói:

- Dĩ nhiên là có.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ở đâu?

Đinh Hỷ nói:

- Là con đường tôi không muốn đi tý nào.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tại sao ngươi không muốn?

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì tôi biết ông ta nhất định có thể tự mình lo được thân mình, bởi vì tôi còn chưa muốn chết.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Nhưng ngươi đã từng qua con đường đó.

Đinh Hỷ nói:

- Lúc đó tình cảnh lại khác.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Khác làm sao?

Đinh Hỷ nói:

- Lúc đó tôi còn tìm ra được người để cải trang.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Phanh Mệnh Hồ Lão Ngũ?

Đinh Hỷ gật gật đầu:

- Người trên núi coi y như đồ bỏ, trước giờ không ai nhìn y Thẳng trước mặt, y một mình ở căn

nhà nhỏ phía sau, trước giờ không ai hỏi tới y sống chết ra sao.

Đặng Định Hầu nói:

- Ngươi biết nếu giả trang thành y nhất định sẽ tránh khỏi tai mắt của người trên núi.

Đinh Hỷ cười cười nói:

- Tôi còn giấu được các người, huống gì là người khác?

Đặng Định Hầu hỏi:

- Hai lần tới quán lão Sơn Đông đều là ngươi cả?

Đinh Hỷ nói:

- Hai lần đều là tôi.

Y hững hờ nói tiếp:

- Tôi biết các người sẽ rất hiếu kỳ với một người như Hồ Lão Ngũ, nhưng sẽ không nhìn y rõ ràng lắm, bởi vì thật tình y quá khó coi.

Đặng Định Hầu nói:

- Bây giờ bí mật ấy đã bị bại lộ, nếu ngươi lên núi, dĩ nhiên là rất nguy hiểm.

Đinh Hỷ nói:

- Vì vậy...

Đặng Định Hầu lại ngắt lời y:

- Vì vậy, dù ngươi biết chắc Bách Lý Trường Thanh và Tiểu Mã sẽ chết trên núi, nhất định sẽ không lên đó, bởi vì cái mạng của ngươi so với người khác còn có giá trị hơn.

Đinh Hỷ nói:

- Mạng của tôi cũng không trị giá gì, nếu tôi có hai mạng, dù ông đem một mạng đi ném cho chó ăn, tôi cũng không tiếc.

Đặng Định Hầu nói:

- Tiếc là ngươi chỉ có một mạng.

Đinh Hỷ thở ra nói:

- Quả thật là tiếc thay.

Đặng Định Hầu nhìn y lom lom hỏi:

- Ngươi quả thật không lo cho ông ta tý nào sao?

Đinh Hỷ cũng sa sầm nét mặt, lạnh lùng nói:

- Tôi còn chưa sinh ra, ông ta đã bỏ đi, mẹ tôi là một người đàn bà không có tý vũ công, không những vậy còn có bệnh. Tôi lên ba tuổi đã ôm bát đi xin ăn ngoài đường, sáu tuổi đã học ăn trộm. Mười mấy năm nay, không ai lo lắng cho tôi, tại sao tôi phải đi lo lắng cho người ta?

Giọng nói của y lạnh lùng, gương mặt không một nét biểu tình, nhưng bàn tay của y đang run rẩy.

Đặng Định Hầu lại nhìn y chăm chú một hồi, bỗng thở ra một hơi dài nói:

- May mà ta là bạn của ngươi, may mà ta hiểu ngươi, nếu không ta sẽ cho ngươi là một người vô tình vô nghĩa.

Đinh Hỷ lạnh lùng nói:

- Tôi vốn là một người vô tình vô nghĩa.

Đặng Định Hầu nói:

- Nếu ngươi quả thật là một người vô tình vô nghĩa, tại sao còn lại đây làm gì? Tại sao lại muốn cứu ta? Tại sao lại muốn tẩy sạch oan uổng cho ông ta?

Đinh Hỷ nhắm mắt lại.

Đặng Định Hầu nói:

- Thật ra, ta cũng biết ngươi đã có ý định gì đó rồi, nhưng còn chưa chịu nói ra.

Đinh Hỷ vẫn còn câm miệng không chịu thừa nhận, cũng không phủ nhận.

Đặng Định Hầu nói:

- Tại sao ngươi không chịu nói gì?

Đinh Hỷ rốt cuộc thở ra, nói:

- Dù tôi có chuyện gì để nói, cũng không phải nói cho một mình ông nghe.

Đặng Định Hầu sáng mắt lên nói:

- Dĩ nhiên, chúng ta không thể bỏ rơi cái vị đại tiểu thơ đó.

Đinh Hỷ hỏi:

- Cô ta đâu?

Đặng Định Hầu nói:

- Đang ở trên cây ngân hạnh một bên miếu sơn thần.

Đinh Hỷ hững hờ cười một tiếng nói:

- Không ngờ cô ta lại biến ra thật thà, ngồi yên một mình trên cây.

Đặng Định Hầu nói:

- Cô ta không phải một mình.

Đinh Hỷ hỏi:

- Còn ai nữa?

Đặng Định Hầu nói:

- Lão Sơn Đông.

Đinh Hỷ đang đi với y về phía trước, bỗng ngừng lại thình lình.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tại sao ngươi ngừng lại?

Đinh Hỷ trầm ngâm một hồi thật lâu, mới chầm chậm nói:

- Chúng ta khỏi cần lại đó.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tại sao?

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì trên cây nhất định chẳng còn ai.

Giọng nói của y vẫn còn lạnh lùng, gương mặt vẫn không có nét biểu tình gì, nhưng bàn tay đã bắt đầu run rẩy.

Đặng Định Hầu cũng thấy có chuyện không hay, y biến đổi sắc mặt hỏi:

- Không lẽ lão Sơn Đông không phải là bạn bè của ngươi?

Đinh Hỷ chầm chậm nói:

- Lão Sơn Đông dĩ nhiên là bạn của tôi, chỉ bất quá, lão Sơn Đông các người gặp chẳng phải là lão Sơn Đông.

Đặng Định Hầu biến hẳn sắc mặt.

Bây giờ y mới hiểu, tại sao Đinh Hỷ đem tin lại, hai lần đều không lấy mặt thật ra gặp bọn họ, tại sao y biết ước hẹn ở đại bảo tháp là một cái bẫy, mà không thông tin gì với bọn họ.

Bởi vì y không thể để cho "lão Sơn Đông" này nghi ngờ y, y nhất định phải để cho Đặng Định Hầu và Bách Lý Trường Thanh gặp nhau, rồi mới tương kế tựu kế, phá tan âm mưu và bí mật của Ngũ tiên sinh.

Hiện tại, Đặng Định Hầu cũng hiểu ra, tại sao cái "lão Sơn Đông" này nhất định đòi đi theo bọn họ, không những vậy còn hối hả quên cả đóng cửa.

Một người bán gà nướng đã mười mấy năm nay, chính mình còn không dám ăn một cái đùi gà, vốn không nên là một người rộng rãi như thế.

Hiện tại chuyện gì y cũng đã hiểu ra, chỉ tiếc là đã quá muộn.

Trên cây quả thật không có ai, chỉ còn để lại một miếng vải áo bị xé.

Áo của Vương đại tiểu thơ.

Hiện tại, dĩ nhiên cô đã bị bắt lên sơn trại... bất cứ ai đã đến đó, đều khó mà trở về.

Cô lại càng khó hơn.

Gió thổi dưới gốc cây, Đặng Định Hầu đứng nơi đó hứng gió đêm mát rượi, mà mồ hôi lạnh thì chảy thấu qua lớp áo.

Từ hồi y ra đời đén bây giờ, trong cặp mắt của người giang hồ, y là một người rất có tài năng. Bất cứ vấn đề gì, đến tay y đều đa số sẽ được giải quyết nhanh chóng.

Vì vậy, chính y cũng dần dần cảm thấy mình quả thật là một người có tài năng, rất tin tưởng vào chính mình.

Có điều, bây giờ y phát giác ra, mình chẳng qua chỉ là một tên ngốc.

Một tên ngốc chỉ biết cho mình là thông minh, tự thổi phồng lấy mình.

Đinh Hỷ bỗng vỗ vào vai y, nói:

- Ông không phải khó chịu quá như vậy, chúng ta còn có hy vọng mà.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Còn có hy vọng sao?

Đinh Hỷ nói:

- Còn có hy vọng tìm ra cái vị Vương đại tiểu thơ đó.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tìm ở đâu bây giờ?

Đinh Hỷ nói:

- Quán bánh bao của lão Sơn Đông.

Đặng Định Hầu cười khổ hỏi:

- Không lẽ cái lão Sơn Đông không phải là lão Sơn Đông đó còn đem cô ta về lại quán bánh bao sao?

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì y không phải là lão Sơn Đông, vì vậy mới đem cô ta về đó.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tại sao?

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì trong quán bánh bao, không những làm bánh bao, còn làm được chuyện khác.

Đặng Định Hầu lại càng không hiểu:

- Còn làm được chuyện khác?

Đinh Hỷ thở ra, hỏi:

- Ông thật không hiểu sao?

Đặng Định Hầu lắc lắc đầu.

Đinh Hỷ cười khổ nói:

- Nếu ông biết mặt cái lão Sơn Đông không phải là lão Sơn Đông đó, ông sẽ hiểu ngay.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ngươi biết hắn?

Đinh Hỷ gật đầu.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Hắn là hạng người thế nào?

Đinh Hỷ nói:

- Hắn là một tên quỹ háo sắc.

Trời ít mây ít sao, đêm càng khuya.

Trong quán bánh bao của lão Sơn Đông, vẫn còn để đèn.

Nhìn thấy ánh đèn, Đặng Định Hầu không biết mình phải nên thở phào một hơi hay lại càng lo lắng.

Hiện tại, Vương đại tiểu thơ dù có không lọt vào hang cọp, cô cũng đã lọt vào miệng cọp, lọt vào hang cọp và lọt vào miệng cọp tình cảnh cũng không sai bao nhiêu, đại khái là sắp lọt vào trong hoàn cảnh người khác không nỡ nhìn thấy.

... Con mồi sẽ bị con cọp hung ác nuốc chửng.

Hiện tại y không thấy rõ nét mặt của Đinh Hỷ.

Nãy giờ y đang lọt về phía sau Đinh Hỷ, y ráng trừng mắt nhìn, mà vẫn không nhìn ra Đinh Hỷ dáng điệu ra sao.

Đinh Hỷ là hạng người như vậy, bất cứ y đụng phải chuyện gì, nếu nhìn trên gương mặt, sẽ không thấy y lộ vẻ gì cả.

Chẳng qua, khóe mép y thường thường hay có nụ cười làm người ta vui thích, không chừng thố lộ tâm tình y đang thoải mái.

Có điều, bây giờ nụ cười đó đã đi đâu mất, trong lòng y đang lo lắng cho ai? Cho Vương đại tiểu thơ? Hay cho chính y?

Đặng Định Hầu không còn thấy khó chịu, y đã thừa nhận mình có nhiều chỗ không bằng Đinh Hỷ.

Một người đã chịu nhận bại, ngược lại cảm thấy lòng mình yên tĩnh lại, nhưng ít ra Đinh Hỷ cũng nên ngừng lại thương lượng với y một chút, dùng cách nào tiến vào quán bánh bao, dùng cách nào mới cứu được Vương đại tiểu thơ một cách an toàn.

Mỗi khi hành động, trước đó y đều có kế hoạch suy nghĩ kỹ lưỡng, nếu không chắc ăn, không bao giờ y chịu xuất thủ.

Chính đang lúc y bắt đầu suy nghĩ, Đinh Hỷ đã đá cánh cửa gỗ mục nát ầm xuống, xông vào trong nhà.

Đây là phương pháp đơn giản, trực tiếp nhất, phương pháp này thật tình quá nông nổi, quá lỗ mãng.

Đinh Hỷ chẳng suy nghĩ gì cả, y chọn ngay phương pháp đó.

... Người trẻ tuổi làm chuyện gì cũng không khỏi nóng nảy quá đáng.

Đặng Định Hầu thở ra trong bụng, đang chuẩn bị xông vào tiếp ứng.

Nhưng đợi đến lúc y vào tới nơi, Vương đại tiểu thơ đã ngồi dậy, lão Sơn Đông đã nằm lăn ra, Đinh Hỷ đã làm đâu ra đó, kết thúc rất là mỹ mãn.

Đặng Định Hầu bật cười, cười khổ.

Y bỗng phát hiện ra, người trẻ tuổi làm chuyện cũng không hoàn toàn là sai lắm. Y bỗng phát hiện ra mình làm chuyện có vẻ rù rờ lạc đàn lắm rồi.

... Chính vì y có thể nghĩ vậy, mà y vĩnh viễn là Đặng Định Hầu, vĩnh viễn vẫn tồn tại.

... Chỉ tiếc là, hạng người có thân phận như y mà có thể nghĩ được như vậy, không có bao nhiêu người.

Vương đại tiểu thơ nhìn nhìn y, nhìn nhìn Đinh Hỷ, rồi lại nhìn lão Sơn Đông đang nằm trên mặt đất, trong lòng cô có không biết bao nhiêu là câu hỏi, nhưng cô chẳng hỏi câu nào.

Bởi vì cô không biết nên từ chỗ nào bắt đầu.

Đinh Hỷ cũng không nói.

Trước sau gì cô cũng biết, đâu cần phải gấp gáp gì nói bây giờ.

Lần này hành động kết thúc rất mỹ mãn, lần tới thì sao nhỉ?

Đặng Định Hầu cũng không biết nên làm sao, y nhịn không nổi mở miệng hỏi:

- Bây giờ mình ngồi đây ăn bánh bao? Hay nằm lăn ra ngủ một giấc?

Đinh Hỷ nói:

- Hiện tại chúng ta lên núi.

Đặng Định Hầu ngẫn mặt ra:

- Hình như lúc nãy ngươi có nói, ngươi không thể lên đó.

Đinh Hỷ nói:

- Tôi không lên được, lão Sơn Đông lên được, nhất là còn đem theo hai người mới bắt được, lại càng phải vội vàng lên mau.

Đặng Định Hầu rốt cuộc cũng hiểu ra:

- Hai người đó là ta và Vương đại tiểu thơ.

Đinh Hỷ gật đầu.

Đặng Định Hầu nói:

- Lão Sơn Đông là ngươi!

Đinh Hỷ cười nói:

- Cái lão quỹ háo sắc ấy cải trang được thành lão Sơn Đông thì tiểu quỷ háo sắc cũng làm được vậy.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ngươi có thể giấu được cặp mắt của bao nhiêu đó người?

Đinh Hỷ nói:

- Mỗi người có một điểm đặc biệt, bởi vậy người khác mới nhận ra họ.

Y lại giải thích tường tận hơn:

- Điểm trọng yếu nhất, dĩ nhiên là tướng mạo. Sau đó là thân hình, vẻ mặt, cử động, và mùi vị.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Mùi vị?

Đinh Hỷ nói:

- Mỗi người ai cũng có một mùi, có người trời sinh ra thơm phức, có người lại thúi rùm.

Đặng Định Hầu nói:

- Điều đó cũng không khó, lão Sơn Đông chỉ có một mùi thịt gà nướng.

Đinh Hỷ nói:

- Tôi mặc bộ đồ này vào, ngửi ngửi cũng không sai bao nhiêu.

Đặng Định Hầu nói:

- Thân hình của ngươi cũng rất giống, chỉ cần bỏ vào bụng thêm vài cái bao bố, rồi khòm lưng lại tý đỉnh là quá được rồi.

Đinh Hỷ nói:

- Tôi từ nhỏ đã lại quán này ăn cắp bánh bao, cái vẻ mặt cử động của lão, tôi chắc chắn có thể học giống y như vậy.

Vương đại tiểu thơ bỗng nói:

- Anh vốn là một thiên tài chuyện đó, nếu anh đổi nghề xướng ca, nhất định sẽ nổi tiếng.

Đinh Hỷ hững hờ nói:

- Tôi vốn đã tính đổi nghề rồi. Ở trên hý đài xướng ca còn an toàn hơn ở dưới xướng ca nhiều.

Vương đại tiểu thơ hỏi:

- Anh xướng ca dưới đài?

Đinh Hỷ nói:

- Kiếp người không phải là một trò hề sao? Không phải tôi đang xướng ca đây sao?

Vương đại tiểu thơ câm miệng lại.

Đinh Hỷ nói ra câu gì, hình như thường làm cho cô phải câm miệng lại.

Đặng Định Hầu nói:

- Nhưng gương mặt của ngươi...

Đinh Hỷ nói:

- Nét mặt không giống nhau, có thể dùng dị dung. Dị dung thuật của tôi tuy không cao minh gì, may sao lão Sơn Đông mặt mày cũng không có gì làm người ta chú ý, dù ông có muốn người ta nhìn kỹ, nhất định cũng chẳng ai thèm.

Y cười lên một tiếng, nói tiếp:

- Huống gì, tôi còn đem theo ba thứ lễ vật rất là long trọng, người tống lễ, ắt là phải được hoan nghênh.

Đặng Định Hầu gật gật đầu:

- Ta và Vương đại tiểu thơ dĩ nhiên là lễ vật ngươi muốn mang lên.

Đinh Hỷ nói:

- Các người là hai thứ.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Còn một thứ nữa là gì?

Đinh Hỷ nói:

- Gà nướng.

Phòng xá xây bằng những cây gỗ lớn khổng lồ, tuy rất thô lậu, nhưng đượm đầy vẻ chất phác nguyên thủy, xem ra lại có vẻ có khí thế trấn áp người ta.

Người nơi đây cũng vậy, man dã, kiêu hãn, dũng mãnh, giống như những con dã thú thời sơ khai.

Chỉ có một người ngoại lệ.

Người này mặc y phục màu đen, mặt mày trơ trơ không một tý biểu tình, cặp mắt ngược lại loang loáng sáng rực.

Người này xem ra không dã man, cũng không hung mãnh, nhưng còn đáng sợ hơn người khác.

... Người khác là dã thú, y là người thợ săn, người ta là cây côn, y là cây thương.

Người này dĩ nhiên chính là Ngũ tiên sinh.

Bách Lý Trường Thanh đứng chính giữa đại sảnh, đối diện với một bầy dã thú, đối diện với một cây thương. Y là người, y chỉ có một người.

Nhưng y không dễ dãi thuận tòng như dã thú, y không kém gì cây thương.

Ngũ tiên sinh đang nhìn y chăm chú, bỗng nhiên thở ra một hơi thật dài, nói:

- Ngươi không nên lại đây, thật tình không nên lại đây.

Bách Lý Trường Thanh cười nhạt.

Ngũ tiên sinh nói:

- Đáng lý ra ngươi đã là người chết, thân thể đều đã cứng đơ, ngươi và Đặng Định Hầu chết hết rồi, không phải thiên hạ thái bình cả sao?

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Chúng ta chết hết rồi, vẫn còn có Đinh Hỷ.

Ngũ tiên sinh nói:

- Đinh Hỷ không đáng sợ lắm.

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Sao?

Ngũ tiên sinh nói:

- Vũ công của y không chừng không kém hơn ngươi, thậm chí còn thông minh hơn cả ngươi, nhưng vẫn không đáng sợ.

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Tại sao?

Ngũ tiên sinh nói:

- Bởi vì ngươi là một tay đại hiệp khách, còn y là một tên tiểu cường đạo.

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Chỉ tiếc là đại hiệp có lúc cũng biến thành cường đạo.

Ngũ tiên sinh nói:

- Ngươi đang nói ta đấy à?

Bách Lý Trường Thanh không hề phủ nhận.

Ngũ tiên sinh hỏi:

- Ngươi biết ta là ai rồi sao?

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Ngươi là bạn lâu năm của Bá Vương Thương, ngươi biết chuyện trong liên doanh tiêu cuộc rõ như lòng bàn tay, đối với chuyện của ta cũng rất thông thạo, vũ công của ngươi vốn trước giờ thâm tàng không lộ ra, bởi vì ngươi có một gã tổng tiêu đầu năng cán che trước mặt, ngươi không phải tự mình phải xuất thủ.

Y nhìn chăm chú vào Ngũ tiên sinh nói:

- Hạng người như ngươi, trong giang hồ còn tìm ra được mấy người?

Ngũ tiên sinh nói:

- Chỉ có một mình ta?

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Ta chỉ nghĩ được có mình ngươi.

Ngũ tiên sinh thở ra, nói:

- Xem ra, ngươi quả thật đã biết ta là ai rồi, vì vậy...

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Vì vậy, hôm nay không phải ngươi chết thì ta chết.

Gương mặt của Ngũ tiên sinh không một nét biểu tình, nhưng ánh mắt y đang cười:

- Các ngươi suốt ngày bận rộn lao lục chuyện này chuyện kia trong chốn giang hồ, còn ta thì núp ở trong nhà chuyên tâm luyện võ, có lúc ta còn rảnh thời giờ đi bắt chước chữ viết người khác, thám thính đời tư kẻ khác.

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Ngươi cố ý tiết lộ bí mật của tiêu cuộc cho Đinh Hỷ biết, bởi vì ngươi đã biết y là con của ta?

Ngũ tiên sinh mỉm cười nói:

- Ta cũng biết năm xưa ngươi và lão Vương từng ở Mân Nam làm những chuyện không hay ho gì cho lắm.

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Bởi vì ngươi đã gia nhập Thanh Long hội.

Ngũ tiên sinh nói:

- Thanh Long hội tính lợi dụng ta, ta cũng đang tính lợi dụng họ. Mọi người lợi dụng lẫn nhau, chẳng ai phải chịu thiệt thòi.

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Ta chỉ kỳ quái một điều.

Ngũ tiên sinh nói:

- Ngươi cứ nói.

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Ngươi là người có thanh danh địa vị tài sản như vậy, tại sao còn đi làm những chuyện thế này?

Ngũ tiên sinh nói:

- Ta đã nói rồi, có hai thứ ta không bao giờ sợ có nhiều.

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Tiền tài và đàn bà.

Ngũ tiên sinh nói:

- Đúng vậy.

Bỗng nghe bên ngoài đại sảnh có người cười nói:

- Bây giờ tiền tài của ngươi cũng nhiều thêm một tý, đàn bà cũng nhiều thêm một người.

Bách Lý Trường Thanh quay đầu lại, lập tức thấy Đặng Định Hầu và Vương đại tiểu thơ đang bị dây thừng trói gô lại, y cũng thấy luôn Đinh Hỷ. Có điều y hoàn toàn không nhận ra cái lão già mình đầy mỡ màng đó lại là Đinh Hỷ, không ai nhận ra.

Ngũ tiên sinh cười lớn nói:

- Ngươi nói sai rồi, hiện tại, đàn bà ta có thêm một người nữa, nhưng tiền tài thì lại có thêm bốn phần.

Đinh Hỷ hỏi:

- Bốn phần?

Ngũ tiên sinh nói:

- Đặng Định Hầu là một phần, Vương đại tiệu thơ là một phần, lại thêm Bách Lý Trường Thanh là một phần, còn có tiền lời của Liên doanh tiêu cuộc nữa, không phải là bốn phần sao?

Đinh Hỷ cười nói:

- Không chừng không những chỉ có bốn phần.

Ngũ tiên sinh nói:

- Sao?

Đinh Hỷ nói:

- Khương Tân bệnh hoạn, Tây môn Thắng vốn là thuộc hạ của ông, hiện tại bọn họ đều nằm trong tay của ông, khắp thiên hạ, còn ai dám tranh đua với ông nữa, tiền tài trong cả giang hồ này, không phải đều thuộc về ông cả sao?

Ngũ tiên sinh lại cười lớn lên, nói:

- Đừng quên rằng ta vốn có phúc tinh cao chiếu.

Y bước lại, vỗ vào vai lão Sơn Đông, nói:

- Dĩ nhiên ta cũng không thể quên những anh em ở đây.

Đinh Hỷ nói:

- Tôi biết ông không quên, chỉ bất quá, ông ăn thịt, còn bọn tôi thì gặm xương.

Vừa nói đến chữ "thịt", Đặng Định Hầu và Vương đại tiểu thơ vốn đang bị dây thừng bó lại bỗng chồm tới, Đinh Hỷ cũng xuất thủ, nói đến hai chữ "gặm xương", xương của Ngũ tiên sinh đã bị gãy đi mất mười ba khúc.

Chỉ trong một khoảnh khắc, Quy Đông Cảnh vốn vĩnh viễn có phúc tinh cao chiếu đó, đã biến ra bị mai tinh chiếu mệnh, biến nhanh vô cùng, trời đất có mưa gió bất trắc, người có họa phúc sớm chiều, kiếp con người vốn vẫn thế, chẳng qua, biến đổi thật tình quá nhanh, người đang chiếm hết thượng phong, bỗng bị té lăn đùng bò dậy không nổi, biến đổi làm cho cả Bách Lý Trường Thanh và Đặng Định Hầu cũng không thích ứng nổi.

Hiện tại, bọn họ đã rút lui hết, đem theo Tiểu Mã và Tiểu Lâm, bắt ăn cướp phải bắt người cầm đầu, Quy Đông Cảnh đã bị bắt, người khác chẳng ai dám làm gì, dù có làm gì cũng chẳng đáng sợ.

Đặng Định Hầu nhịn không nổi nói:

- Ngươi cứ nói cái chuyện này khó khăn nguy hiểm đến chừng nào, vậy mà sao giải quyết lại quá lẹ làng như vậy?

Đinh Hỷ hững hờ nói:

- Bởi vì chuyện này quá khó khăn, nguy hiểm, vì vậy Quy Đông Cảnh mới không ngờ có người dám mạo hiểm.

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì y không ngờ, chúng ta mới được đắc thắng.

Đinh Hỷ cười cười nói:

- Không những y không ngờ, ngay cả tôi cũng không ngờ.

Nhưng hiện tại, bọn họ đã biết, chỉ cần người ta có dũng khí đi mạo hiểm, thiên hạ không có chuyện gì không giải quyết được. Ban Siêu, Trương Tái, bọn họ dám xông vào nơi nguy hiểm một mình, cũng chính vì bọn họ có dũng khí. Xưa nay các bậc anh hùng hào kiệt, làm nên chuyện lớn, cũng đều nhờ vào hai chữ "dũng khí" đó. Nhưng dũng khí không phải khơi khơi mà được, phải vì tình yêu, cha con thâm tình với nhau, bạn bè tình cảm với nhau, những thứ đó đều là ái tình, nếu không có ái tình, có ai biết được thế giới này sẽ thành ra thứ gì, có ai biết được câu chuyện này kết cuộc sẽ ra làm sao?

Hết